

autem, cuiusmodi hæc ὄστρακα fuerint, figulinæ an ostreorum. || Sed et ea testa, qua ova integuntur, ὄστρακον dicitur, unde ὄστρακόδερμα vocantur Ipsa ova, alio nomine κέλυφος, Putamen : ut, ἄρι γυμνὸν ὄστράκων, Recens excusum e testa : q. l. ex Epigr. citatur. Sed et ap. Hes. habetur, Mutilus. "Ὀστράκον, ut et ὄστρεον, Eust. scribit derivari ab 'Οστέον, ac in eo pleonasmum esse τοῦ ῥ, sicut in σκῆπτρον. [" Jacobs. Anth. 9, 48. Kuster. Aristoph. 73. 74. ad Lucian. 1, 281. Vas. Kuster. Aristoph. 215. 'Ὀστράκον μεταπεσόντος, ad Lucian. 1, 705. Heindorf. ad Plat. Phædr. 232. 'Ο. πεσόντος, Act. Traj. 2, 323." Schæf. Mss.]

'Ὀστρακόδερμος, Cui testa loco cutis est, Qui testa integitur ut cetera cute. Plur. ὄστρακόδερμα, Testis conclusa duris : ut Plin. in Μαλάκια interpr. : Genus piscium : de quo Aristot. Τὰ ἄλλα γένη πάντων τῶν ζῶων πλὴν τῶν ὄστρακοδέρμων καὶ εἰ τι ἄλλο ἀτελές, ἔχει ὀφθαλμούς. Quæ sic Plin. interpr. Non omnibus animalium oculi, ostreis nulli. Athen. 8. Κήρυκες καὶ πάντα τὰ ὄστρακόδερμα, Buccina et cuncta testis conclusa duris. Et ὄστρακόδερμοι ἰχθύες Suidæ, ut ὄστρεα, πορφύραι, κήρυκες, στρόμβοι, ἔχινοι : in quibus sexus discrimen non esse scribit. 'Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες vero et ὄστρακόδερμα in præcedentibus ll. idem significant. Plin. 11, 37. pro ὄστρακόδερμα dicit, Quibus testacea operimenta : 9, 11. Quæ integuntur silicem duritia, ut ostrea, conchæ : quo in loco varia aquatiliū integumenta enumerat. Horat. Testas etiam vocat, i. e. ὄστρακα, Græci ὄστρεα potius appellarent, Sat. 2, 4. Sed non omne mare est generosæ fertile testæ : Murice Baiano melior Lucrina Peloris ; Ostrea Circæis ; Miseno oriuntur echini. Et ὄστρακόδερμον νῶτον, Dorsum testa intectum, Athen. (317.) ex Aristot. de nautilo, "Ἐχει δὲ τὸ νῶτον ὄστρακόδερμον : [et p. 88.] Ova quoque dicuntur ὄστρακόδερμα, quia putamine continentur testaceo : sic in "Ὀστρακον supra pulvis jam excusus dicitur γυμνὸς ὄστράκων. [Batrach. 286. " Bernard. Rel. 19. 77." Schæf. Mss. * "Ὀστρακοκονία, (Pavimentum testaceum,) Geop. 2, 27." Kall. Mss.] 'Ὀστρακόνωτος, Tergum habens testaceum, Cujus tergum testa opertum et intectum est. Pro quo Aristot. paulo ante dicit ὄστρακόδερμον νῶτον ἔχων. Athen. (455.) e Teucris 'Ορισμοῖς, de cochlea, Ζῶον ἀπὸν, ἀνάκανθον, ἀνόστεον, ὄστρακόνωτον. [Ælian. H. A. 9, 6. * 'Ὀστρακοποιός, Gl. Fictiliarius, "ad Diod. S. 1, 320." Schæf. Mss. * 'Ὀστρακόρινος, i. q. ὄστρακόδερμος, Opp. 'A. 1, 313. 5, 589. "Brunck. Apoll. Rh. 86." Schæf. Mss. * 'Ὀστρακοφόρος, unde * 'Ὀστρακοφορέω, Lobeck. Phryn. 626.] 'Ὀστρακοφορία, Ostraci latio, Cum suffragia ostraceo in urnam immisso feruntur : quo Plut. supra vocat ὄστρακον ἐπιφέρειν. Plut. Alcib. (13.) Τῷ Ὑπερόλῳ κάτω τὴν ὄστρακοφορίαν ἔτρεψεν. Hyperbolus enim iste populum concitabat, ut Alcibiadem ἐξοστρακίζοι. [* "Ὀστρακόχροος, Jacobs. Anth. 9, 216. Statyll. Fl. 5." Schæf. Mss.] [* 'Ἀπόστρακος, Hippocr. 910.] Λειόστρακος, Lævi testa intectus : λειόστρακα autem substantive exp. Læves testæ. [Aristot. ap. Athen. 88.] Μαλακόστρακος, Molli testa intectus, opertus ; vel, ut Plin. supra in Μαλάκια interpr., Contactus crustis tenuibus. Idem Plin. 11, 37. dicit, Crusta fragili inclusa, Quibus fragilia operimenta. Idem hæc Aristotelis verba, Οὔτε δὲ τῶν μαλακίων οὐδὲν οὔτε φθέγγεται οὔτε φορεῖ οὐδένα φυσικὸν ψόφον, οὐδὲ τῶν μαλακοστράκων, sic interpr. Mollia et crusta intecta nec vocem nec sonum ullum habent. [Ælian.] Σκληρόστρακος, Testa dura intectus.

'Ὀστρακώδης, Testaceus, Qui testam imitatur, vide 'Ὀστρακίτις. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 3.]

'Ὀστράκινος, Testaceus, h. e. E figulina terra factus, ut testæ, Lucill. Epigr. ἡ δ' ἔφευγεν τήγανον ὄστράκινον, Sartaginem testaceam, fictilem. Et ὄστράκινα σκεύη, 2 ad Cor. 4, (7.) Vasa testacea s. fictilia, i. e. Testæ, ut Horat. Quo semel est imbuta recens servabit odorem Testa diu. Alex. Aphr. ὄστράκινα ἀγγεῖα, itidem Testacea s. Figlina vasa. Lexiphanes vero Lucianicus dicit ὅσα ὄστράκινα τὸ δέρμα pro ὄστρακόδερμα. [" Jacobs. Anth. 7, 229. 8, 416.

Lucian. 2, 330. Thom. M. 526. Mær. 226. et n. * 'Ὀστρακόεις, Benth. Opusc. 74. Jacobs. Anth. 9, 54. 340. * 'Ὀστράκειος, ad Lucian. 2, 332. * 'Ὀστρακεῶς, ad 2, 319." Schæf. Mss. * 'Ὀστράκεος, Nicander Fr. 6. Orph. Arg. 320. * 'Ὀστρακηρὸς, Aristot. H. A. 1, 820.]

'Ὀστρακεὺς, Qui testas conficit, Figulus, Epigr. [Nicæneti 2.]

'Ὀστράκιον, Fictile, Gaza. Signif. etiam Parva tecta, Conchula, forma diminutiva, ut infra in 'Ἐποστρακισμός. Nominari item ὄστράκια possunt τὰ ὄστράκινα τὸ δέρμα s. ὄστρακόδερμα, ut μαλάκια. Plin. certe scribit quosdam Ostracium vocare, quod aliqui Onychen appellant, ut in "Ὀνυξ supra docui.

'Ὀστρακίς, ἰδος, ἡ, dicitur Nux pinea, Ipseque ejus nucleus eod. nomine appellatur, a testacea duritie. Mnesitheus enim Atheniensis Medicus in l. de Edulibus, ὄστρακίδας vocat τῶν κώνων τοὺς πυρήνας, ἐτι δὲ κώνους, Athen. (57.) || Hesychio ὄστρακίς est ἀγαλμάτιον τι 'Αφροδίτης. [" Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss.]

'Ὀστρακίτης, ὁ, Testaceus, Testam referens : λίθος, Diosc. 5, 165. Λίθος ὄστρακίτης ὁμοίος ἐστὶν ὄστράκῳ πλακώδης καὶ εὐσχιστος, ᾧ χρῶνται ἀντὶ κισσήρεως πρὸς τριχῶν ἄρσιν αἱ γυναῖκες. Quæ verba Plin. sic interpr. 36, 19. Ostracitæ similitudinem testæ habent : usus eorum pro pumice, ad levigandam cutem. Ab eod. Plin. ostracites sive 'Ὀστρακίας inter gemmas etiam numeratur : 37, 10. Ostracias s. Ostracites est testacea : durior altera, Achatæ similis, nisi quod Achates politura pinguescit. Duriori tanta inest vis, ut aliæ gemmæ scalpantur fragmentis ejus. Ostraciti ostrea nomen et similitudinem dedere. Georg. Agricola in Germania inveniri scribit, ostreorum testis similem, coloris rubei. [Placentæ genus, Athen. 647.] Fem. ab 'Ὀστρακίτης EST 'Ὀστρακίτις. Diosc. 5, 84. Καλεῖται δὲ τις καὶ ὄστρακίτις, ἰσχυρὴ καὶ ὡς ἐπιτολὴν μέλαινα· γεώδης δὲ καὶ ὄστρακῶδε κεχηρμένη ἐπιφανείᾳ· φαύλη δὲ ἡ λευκή. Plin. 34, 10. Ostracitis, tota nigra, et ceterarum sordidissima : 37, 10. Cadmitis ead. esset, quam Ostracitin vocant, nisi quod hanc cæruleæ interdum cingunt bullæ.

'Ὀστρακίνδα, Ostracorum lusus, Erasm. Prov. Testulæ transmutatio, de eo hæc ex J. Poll. tradens, Pueri, ducta in medio linea, duas in partes se distribuebant : quarum altera intra ostracum, altera extra dicebatur : deinde mittente quopiam ad lineam testam, utrius partis superior extitisset aliquis, hunc insequerantur, qui illi adhærebant, reliquis in fugam conversis. Ceterum e fugientibus, qui comprehensus esset, is considebat, Asinus dictus, testaque projecta dicebat, Nox, dies ; nam interior testæ pars pice sublita erat, quæ nocti respondebat. Sed Pollicis sensum Erasmus non satis clare expressit, ut tum ex ejus verbis intelligitur, l. 9. p. 494., tum ex Eust. 1160. ubi cum mentionem fecisset Proverbii 'Ὀστράκου περιστροφῇ, subjungit, 'Ἐλέχθη δὲ καὶ αὐτὴ ἐκ παιδιᾶς τοιαύτης· παῖδες δύο γραμμῇ τινὶ μεσολαβούσῃ διεστηκότες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνερίπτουν, οὗ θάτερον μὲν μέρος πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδὴ· τὸ δὲ ἐκτὸς, ἀπίσσωτον· διώριστο δὲ τοῖς συμπαίζουσι, τίνων μὲν ἦν τὸ τὴν πίσσαν ἔχον, τίνων δὲ τὸ λοιπὸν· καὶ ὅτε, φασίν, ἀναβλήθην τὸ ὄστρακον πέσοι, ὃν μὲν ἦν· τὸ κάτω τοῦ ὄστράκου, ἐφενγον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐδίωκον· καὶ ἐλέγετο τοῦτο περιστροφῇ ὄστράκου, καὶ ἡ παιδιὰ, ὄστρακίνδα ἐκαλεῖτο. Vide et Platonis Comici locum supra in "Ὀστρακον super hac re citatum ex eod. Eust. Vide item 'Ἐποστρακισμός. [" Kuster. Aristoph. 113. Heind. ad Plat. Phædr. 232." Schæf. Mss.]

'Ὀστρακῶ, In testam s. testaceam duritiem verto, Testacea s. Silicea duritia obduco, Aristot. Probl. p. 12. Τὸ δὲ πῦρ ἐκ πρώτης πολὺν ζῆραν λαμβάνων τὴν ἐπιπολῆς· σάρακα, καὶ δέρμα καίει καὶ ὄστρακοῖ. Pass. 'Ὀστρακοῦμαι, In testam mutor, testaceam naturam abeo, testæ modum induresco. E Lycophr. vero (88.) ὠστρακωμένη, pro Putamine ovi contexta. Paulo aliter Æsch. ap. Athen. (17.) περὶ δ' ἐμῷ κάρφῃ Πηληγεῖσ' ἐνανάγησεν ὄστρακουμένη, Naufragium passa est et in testas contrita, sc. matula in caput impacta. Pro

quo Soph. locum illum in suam Fabulam transferens dixit, περί δ' ἐμῷ κάρῳ Κατάγνυται τὸ τεῦχος: vide Οὐράνη. ["Ad Lucian. 1, 281. Atben. 1. p. 28." Schæf. Mss.] Ἀποστρακῶ, In testam muto, verto, Induro in testæ modum. Ἀποστρακόμαι, Pass. In testam mutor, vertor, Induror in testæ modum, Testaceam quandam duritiem assumo. Sic Hippiatria, Οἶδημα γίνεται περί τὸν τόπον μέγα, καὶ ἰχῶρα ἔχον, καὶ ἀποστρακούμενον. Et Diosc. Ἐάν δὲ δεῖ ἀποστρακούσθαι τὸ φάρμακον. ["Hippocr. 910. Foës. ὀστέον ἀποξηρανθὲν καὶ ἀποστρακὸς, Cod. Med. ἀπεστρακὸς, Scal. legit ἀπεστακὸς, ego malim ἀπεσκληκός." Schn. Lex.]

Ὀστρακίζω, Testulis in urnam coniectis damno, Relego: de qua consuetudine supra in Ὀστρακον. Aristot. Polit. 3. Οὔτε γὰρ κτείνειν ἢ φυγαδεύειν οὐδ' ὀστρακίζειν δῆπον τὸν τοιοῦτον πρέπον ἐστίν. Ibid: Τοὺς δοκοῦντας ὑπερέχειν δυνάμει διὰ πλοῦτον ἢ πολυφιλίαν, ἢ τινα ἄλλην πολιτικὴν ἰσχὺν, ὠστράκιζον καὶ μεθίστασαν ἐκ τῆς πόλεως χρόνους ὠρισμένους. Et pass. ap. Thuc. 1, (135.) Ἐνυχε γὰρ ὠστρακισμένοι: 8, (73.) p. 285. Τινὰ τῶν Ἀθηναίων μοχθηρὸν ἀνθρώπον ὠστρακισμένον. Utitur et Andocid. p. 27. ["Thom. M. 660." Schæf. Mss.] Ὀστρακισμός, Relegatio illa, cum populus testulis in urnam missis aliquem relegat, Aristot. Polit. 3. Στασιαστικῶς ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς: quibus ibid. dicit κολούεσθαι τοὺς διπρόχοντας καὶ φυγαδεύεσθαι. ["Thom. M. 660. ad Diod. S. 1, 445. 470. T. H. ad Plutum p. 207. ad Cornel. Nep. 98. 158. Stav., ad Lucian. 1, 100. ad Herod. 423." Schæf. Mss.] Ἀποστρακίζω, Relego, etc., ut dictum est in Ὀστρακίζω. Exp. ἐξορίζω. Pass. Ἀποστρακίζομαι, Relegor, In exilium mittor, ἐξορίζομαι: quia relegationes olim ὀστράκοις inscribebantur, Suid.: et dabantur iis qui relegabantur, ut addit Hes. Citat idem Suid. verbi ἀποστρακισθῆναι pro ἐξορισθῆναι, exemplum hoc, Ἀποστρακισθῆναι φασὶ Κίμωνα τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίῃ συγκοιμηθέντα ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἐξοστρακίζω, i. q. ἀποστρακίζω, et simpliciter ὀστρακίζω. Quidam interpr. Testarum suffragio in exilium mitto. Plut. (2, 169.) Ἐξοστρακισμένοι καὶ ἀποχευροτονοῦμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, Φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι. Item, Ἐξοστρακισμένος ὑπὸ τὸν δῆμον. ["Thom. M. 660. ad Timæi Lex. 114." Schæf. Mss.] Ἐξοστρακίζει, Gl. Elimat: Ἐξοστρακισθεὶς Elimatus, Abterminatus: * Ἐξοστρακιστέος Elimandus.] Ἐξοστρακισμός, i. q. ὀστρακισμός, Relegatio, Cum populus testulis in urnam missis aliquem relegat, cujus nomen in iis ipsis ostraciis inscriptum est, Plut. Themist. Τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐποιοῦντο κατ' αὐτοῦ. ["Cornut. 17. Τὰ δὲ ὄρη (γέγονε) κατὰ ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς." Corai. Mss. "Ad Diod. S. 2, 317. Timæi Lex. 114. et n." Schæf. Mss. * "Ἐξοστρακιστὸν τινα καταδικάζω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef." Boiss. Mss. * "Συνεξοστρακίζω, Una in exilium pello, Abrogo e legibus auctoratus, Exulare facio, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. * "Ἐξοστρακέω, Tzetz. Chil. 2, 924. sed f. leg. Τὴν νόσον ἐξοστράκισε." Elberling. Mss.] Ἐποστρακίζω, Concham mitto per superficiem aquæ, Suid. UNDE Ἐποστρακισμός, ὁ, Ludus quō conchæ per superficiem aquæ mittuntur, et saltus ipsi concharum projectarum numerantur, priusquam mergantur, ex ipsoque saltuum numero victor pronuntiatur: ut J. Poll. pluribus docet 9, (119.) ubi ETIAM Ὑποστρακισμός uno in loco scribitur, sed male: nam ἐποστρακίζειν agnoscit Suid. et ἐποστρακισμὸν Eust., scribens esse εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα, ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης, προίενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕγρου: καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀπονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσφιν: unde dicit manasse illud ἐπὶ τῶν ὅποι τύχη μεταβαλλομένων, Prov. Ὀστράκον περιστροφῇ, s. Ὀστράκον περιστραφέντος vel μεταπεσόντος: i. e., τῶν πραγμάτων ἐξαλλαγέντων ὡς ἐνυχεν, Rebus forte fortuna immutatis. Exemplum ex Eunapio citavi in Ὀστρακον. Sed idem Eust. ibid. dicit etiam ab eis, qui ὀστρακίδα ludunt, Proverbium hoc ortum fuisse.

ὈΣΤΡΕΟΝ, ejusd. cum ὀστρακον originis esse,

h. e. ambo derivari ex ὀστέον, pleonasmo literæ ρ, docet Eust., ut supra quoque admonui. Dicuntur autem Ὀστρεα SIVE Ὀστρεια, Ipsi pisces qui ὀστράκοις integuntur, τὰ ὀστρακόδερμα: sicut et Plin. supra in quodam loco Aristotelis ὀστρακόδερμα vertit Ostrea. Latius tamen aliquando patet ὀστρακόδερμα quam ὀστρεα, ut e Gal. discimus: qui Simpl. 2. ait, Τὰ τῶν ἄλλων ὀστρακοδέρμων ὀστρακα καυθέντα, μάλιστα δὲ τῶν ὀστρέων, εἴτα τῶν κηρύκων τε καὶ πορφυρῶν. Matron ap. Athen. 4. (p. 135.) describens cœnam Xenoclis, Βολβούς, ἀσπάραγόν τε καὶ ὀστρεα μυελόντα. Idem Athen. 3. Τῇ σαρκὶ τοῦ ὀστρέου. Et ap. Plut. cum aliis in II., tum in I. de Solert. Anim. Ὀστρέου μεμνκότος ἀνάπτειν. Utitur et Lucian. (1, 567.): Gal. Simpl. 2. Ὀστρέων τὸ ὀστρακον καυθέν ὁμοίως ἐστὶ δυνάμει τῇ τῶν κηρύκων ὀστράκῳ. Alius autem scripturæ per diphthongum ει, hæc sunt exempla. Athen. 1. Οὐ μόνον δὲ ἰχθύσι, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. Sic et ap. Eust. scribitur: itidemque ap. Athen. rursus I. 3. Ἄν ἐψηθῇ τι τῶν ὀστρέων: ubi tamen frequentius sine diphthongo, ut ὤστρεα θαλάσσια, et ὤστρεα ἐαρινά: item τὰ ὀπτά τῶν ὀστρέων, Ostrea quæ torrentur. Ibid. Αἱ σάρκες τῶν ἐψημένων ὀστρέων ψόφους ποιοῦσι. Ibid. (p. 92.) e Mnesitheo, Ὀστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Sed et ipsi Poetæ utuntur alii sine diphthongo, alii contra: ut Nicander Georg. Ἡ καὶ ὤστρεα τόσσα βυθούς ἃ, τε βόσκειται ἄλμης, Νηρίται, στρόμβοι τε, πελωριάδες τε, μύες τε. Cum diphthongo vero Archestr. ap. Athen. (ibid.) Τοὺς μὲν Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὤστρεα δ' Ἀβνδος. Cratinus, πίννησι καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίῃ. Epicharmus, Ὀστρεια συμπεφυκτά. Annotat Athen. I. c. solos vett. usurpasse ὀστρειον, recentiores vero ὀστρεον sicut ὄρνεον: cujus exempla e Plat. affert. Gal. autem Simpl. 2. tradit ὤστρεα a quibusdam vocari Omnia ea quæ Aristot. ὀστρακόδερμα nominavit: ὀστρεον, ut vulgo sine ι in secunda syllaba vocitant, ab eis sub ὀστρειον veluti sub genere collocari: sub quo contineri etiam κήρυκας, πορφόρας, χήμας, πίννας, et quæ his similia sunt. Id tamen non usquequaque verum esse, e præcedentibus patet: quibus qui contentus non est, Athen. consulat I. 3. Lat. dicunt non solum Ostreum, sed etiam Ostrea, singulari num., quo et Cic. utitur. || Porro ὤστρειον s. ὤστρεον appellant etiam ὀστрум, i. e. Colorem qui e concharum sanie conficitur, s. ostrinum colorem, ut Propertius vocat. Vitruv. 7, 13. Ea conchyliis cum sunt lecta, feramentis circa scinduntur: e quibus plagis purpurea sanies, uti lacryma, profluens, excussa in mortariis, tereudo comparatur: et, quod e concharum marinarum testis eximitur, ideo ὀστрум est vocatum. Plato Cratylus, (35.) Ὡς περ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὤστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὀστρεὸν ἄλλο φαρμάκων. Et cum diphthongo ap. Athen. 5. Τὰ δὲ σώματα οἱ μὲν ἐκέχριντο ὤστρεϊ, τινὲς δὲ μίλτῳ καὶ χρώμασιν ἑτέροις. Eod. modo accepisse videtur Hes., qui cum ὤστρεα exposuisset κογχύλια, subjungit, Λάκωνες ἄνθος: innuens sc. ὤστρεον Lacones vocare Conchyliorum florem, ut Aristot., πορφυρῶν ἄνθος, Plinius Purpurarum florem, i. e. Purpuream saniem quæ e purpuris excipitur: vide Ὀστρακον. ["Ὀστρεον, Thom. M. 660. Jacobs. Anth. 9, 54. Heindorf. ad Plat. Phædr. 262. Phryn. Ecl. 171. Casaub. ad Athen. 128. Mær. 285. et n., Ammon. 87. Valck. Anim. 125. Ὀστρειον, Heindorf. I. c. ad Mær. 285. Casaub. Athen. 1, 21. Ὀστρεια, Thom. M. I. c. * Ὀστρίον, ibid. Mær. I. c." Schæf. Mss. * Ὀστρίον, Clem. Alex. 206. 359." Kall. Mss.] Ὀστρειογραφῆς, Ostro pictus, Mamercus ap. Plut. Timol. (31.) Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρον Ἀσπίδας ἀσπίδιος εἶλονεν εὐτελέσι. Virg. autem dicit, Superbo ostro laboratæ vestes, et Vestes perfusæ ostro: Propert. Tunica ostrina. ["Jacobs. Anth. 12, 202." Schæf. Mss.] Λειόστρεια, Ostrea læves, Ostrea quæ scabra non sunt. Ὀστρεώδης SIVE Ὀστρειώδης, Ostrea referens, Qui ostrea imitatur, vel Qui ostrum: τὰ ὀστρεώδη s. ὀστρειώδη, Quæ ex ostreorum genere sunt. ["Aristid. Quint. 105." Wakef. Mss. * Ὀστρεῖνος, Plato Philebo, σῶ

ματα δ.] "Οστρεος, Purpureus, VV. LL. sine exemplo. In Iisd. ἀμαρτύρως PONITUR "Οστρεος etiam pro Pisce simul et Colore. SED ET "Οστρον, quod in Iisd. Græce scribitur, ego potius Lat. solis usitatum existimo.

"Οστρίτης λίθος, Lapis ostrites, ap. Orph. (A. 339.) "forsan idem qui Plinio et aliis ὀστρακίτης."

"Οστριμον, Hesychio τόπος ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναὶ, "Æstivæ mansiones: aliis est ἐπαυλις," [ut Lycophroni 94.: Phot. "Οστριμα· περίβολοι κτηνῶν καὶ οἶον ἐπαύλει· Ἀντίμαχος Θηβαῖδι· — βοῦς ὀστρίμου ἐξήλασεν. Hes. v. Ἐρικὰς habet *Ὀστρίμας. Vide Schn. Lex., qui deducit ab "Οστρον.]

"ΟΣΤΡΥΣ, vos, ἡ, Ostrys, Arbor, quæ et ὀστρύα dicitur a nonnullis, auctore Theophr. H. Pl. 3, 10, (3.) ubi prolixè eam describit: [3, 3, 1. C. Pl. 5, 12, 9.] "Inde Plin. 13, 21. Gignit arborem Ostry, quam et Ostryan vocant, solitariam circa saxa aquosa, similem fraxino cortice et ramis, folio piri, paulo tamen longioribus crassioribusque, ac rugosis incisuris, quæ per tota discurrunt: semine hordeo simili et colore: materia dura atque firma: qua in domum illata difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras." [*Ὀστρυς, Theophr. H. Pl. 1, 8, 2. Vide Belon. Obs. 1, 42. Ostryam vulgarem Sprengel, Carpinum betulum Stackh. interpr. Carpinus Ostrys Linn.]

["ὈΣΥΡΙΣ, ἡ, Herba, Diosc. 4, 143. Plin. 27, 12. Gal. Simpl. 8. Chenopodium scoparia, s. Osyris alba Linnæi. Schn. Lex.]

"ὈΣΦΥΣ, vos, ἡ, Dorsi ea pars qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisque vertebribus compacta: quæ quinque numero sunt, inter dorsum et os sacrum mediæ: iisque adjacent musculi qui ψάι dicuntur s. ψάι. Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀσφυῖ, quod ea pars ossa sit et excarnis: Aristot. vero inde nomen habere scribit, quod sit τῶν ὀπισθεν διάζωμα. Lat. huius nominis penuria laborare feruntur, et lumborum appellationem usurpare in ea parte designanda: [Gl. Lumbus, Coxa.] "Hes. vero ὀσφύν esse vult τὸν παρὰ πλευρὸν διάκενον τόπον, Partem illam prope latera inanem, quam Latini Ilia appellant, Græci κενεῶνα et λαγόνas." ["Jacobs. Anth. 10, 101. Exerc. 2, 88. Heyn. ad Apollod. 1157. Bergler. Alciph. 188. Wakef. S. Cr. 2, 60. Conf. c. ὀφρὺς, Schneid. ad Aristot. H. A. p. 124. 2. p. 322." Schæf. Mss. Herod. 2, 40. Xen. Ἰππ. 1, 12. Æsch. Pr. 496. Arcad. p. 92. scribit Ὀσφῦς, ut et ὀφρὺς. *Ὀσφύα, Strato Epigr. 55. cf. Ὀφρύα. *Ὀσφυῆξ, (ἄγω,) ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφύν, Valck. Lex. de Spirit. 234.]

"ΟΤΟΒΟΣ, Streptus, Tumultus, θόρυβος, Hes.: aliis πάταγος, ἡχος. Hesiod. (Θ. 709.) ὀτοβος δ' ἀπλητος ὀρώρει: ut ap. Hom. πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. ["Wolf. ad Hesiod. p. 121. Græv. Lectt. 632. ad Lucian. 2, 30." Schæf. Mss.] "Ὀτοβέω, Strepto, Tumultuo: θορυβῶ, Hes." ["Porson. Or. 1386." Schæf. Mss.] "Aliquando geminato τ hæc efferuntur. Reperitur enim et ὀτοβος, itidem pro Streptus, Sonus, Soph. Aj. (1202.) p. 67. "Οὔτε βαθεῖαν κυλίκων — τέρψιν, Οὔτε γλυκύν αὐλῶν ὀτοβον. Et ap. Lucian. (2, 30.) "Ὀτοβος ἦν καὶ κόναβος." ["Boiss. Philostr. 366. "De tonitru, Soph. Œd. C. 1479." Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 153. ἀρμάτων.] "Sic Ὀτοβέω pro ὀτοβέω, Strepto, Persono, Æsch. Pr. (576.) p. 37. ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δύναιξ Ἀχέτας *ὑπνοδόταν νόμον: Idem ap. Athen. (479.) ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβέι: appellans χαλκοδέτους κοτύλας, τὰ κύμβαλα." ["Jacobs. Anth. 7, 196. Porson. Or. 1386." Schæf. Mss. *Ὀτταβος, Etym. M. 615, 57. Παρὰ τὸν ὀτταβον, ὃ σημαίνει τὸν ταραχόν οὕτω δὲ λέγουσιν Ἰωνες. Cf. Koen. ad Greg. Cor. 446 (= 209.) Παρὰ τὸν ὀτταβον οὕτως γὰρ λέγουσιν οἱ Ἰωνες ὀτταβος καὶ οὐ κότταβος. Vide Schn. Lex. v. Κότταβος.]

PARS XXI.

["ΟΤΟΤΟΙ, seu] "Ὀττοτοῖ, Hesychio θρηνώδες ἐπιφθεγμα, ut Hei, Heu, Ah. Legitur ap. Æschyl. "et Lucian." [1, 513. 3, 384. "Porson. Or. 1386. Phœn. 1052. (1527.) Valck. p. 375. Wakef. Trach. 1009." Schæf. Mss. Eur. Andr. 1198. 1201. Æsch. Ag. 1266. Ὀτοτοτοῖ, Pers. 921. Cho. 869. Suppl. 896. Ὀτοτοτοτοῖ, 905. Pers. 1048. 1056. 1081. 1085. Ὀτοτοτοτοτοτοῖ, Cho. 156. Ὀτοτοτοτοῖ, Pers. 268. 274. Soph. El. 1245.] "Ὀτοτύζειν, Hesychio λέγειν, θρηνεῖν, Dicere, Flere," [Aristoph. A. 520. Θ. 1082. Eip. 1011. "Wakef. Trach. 1009. Porson. Or. 1386. Phœn. 1052. Brunck. 1048. Musgr. ad Eurip. p. 217." Schæf. Mss. *Ὀτοτύξιος, Aristoph. Ὀρν. 1043. *Ἀνοτοτύζω, Eur. Hel. 376. Æsch. Ag. 1082. *Ἐποτοτύζω, Eum. 137. Eur. Phœn. 1045. Strabo 3. p. 210.]

ὈΤΡΥΝΩ, Incito, Instigo, Adhortor, Adhortando impello, Urgeo, Il. M. (468.) τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο: cui similem locum afferam in comp. Ἐποτρύνω: Π. (167.) Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, (Θ. 293.) τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; Quid mihi currenti calcaria subdis? equo enim sua sponte citato calcaria addenda non sunt. Od. H. (341.) Ὀτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν, Ὀρσο κέων, ὦ ξείνε. Aliquando cum infin. jungitur, Il. E. (369.) εἶκεν οἱ ἄλλοι Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν, ubi nota vocem passivam. Activa vero Δ. (294.) Οὐς ἐγάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, K. (220.) Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγώνωρ Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν: (319.) Ἐκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγώνωρ Νηῶν ὠκυπέτρων σχεδὸν ἐλθεμεν: Od. E. (261.) ὦτρυνα νέεσθαι. Itidem ex Eur. (Alc. 758.) ὀτρύνω φέρειν. At Il. Θ. (398.) cum partic. loco infinitivi, Ἴριον δ' ὦτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν, pro ἀγγελέειν, Ut hæc nuntiatum iret. Nonnunquam cum præp. aliqua, et tunc subaudiri etiam potest infin. λέναι s. ἐρχεσθαι. Od. P. (75.) Τηλέμαχ' ἀψ' ὦτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, Instiga mulieres ut domum meam redeant, A. (85.) Ἐρμείαν Νησον ἐς ὠκυγίην ὀτρύνομεν, Il. T. (349.) Νήστιας ὦτρυνε ποτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσασμένους, Od. O. (40.) τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἰσω. At (37.) Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύναι καὶ πάντας ἐταίρους, Urgere ut in urbem eaut. Sed et iter ac profectionem aliquam ὀτρύνειν dicitur, qui illam urget, festinans sc. et maturans. Od. Θ. (30.) Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. Utilitur et Aristot. hoc verbo in l. de Mundo, Ὑπὸ μᾶς ῥοπῆς ὀτρυνόμενων ἀπάντων γίνεται τὰ οἰκεία, Cum ab una vi impultrice cieantur omnia. Fut. EST Ὀτρυνέω, Od. (O. 3.) Νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι, Instigatura et incitatura ut proficiscar. Alias Ὀτρυνέω in præsentī quoque usurpatur pro ὀτρύνω: Od. B. (253.) Τούτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἀλιθέρης, Eum incitat ad iter suscipiendum, Ψ. (264.) τί τ' ἄρ' οὐν με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν, Quid me urges et jubes ut dicam? "Ἀτρύνων, Hesychio ἐγείρων, Excitans: sed scribitur potius ὀτρ." ["Ὀτρύνω, Musgr. Rhœs. 25. Heyn. Hom. 5, 379. 467. 6, 354. Ruhnck. Ep. Cr. 130. Cum inf., Heyn. Hom. 5, 98. (ad 496.) 6, 158. *Ὀτρυννῆς, 7, 650. 658." Schæf. Mss.] Ὀτρυννῆρ, ὁ, Incitator, Qui instigat et urget, ἐπείκτης: Hes. exp. κελενστής, κήρυξ, *σαλπικτήρ: omnes enim hi iustigant, hortantur et urgent. Ὀτρυννῆς, vos, ἡ, Hortatio, Instigatio, προτροπή, παρακλεις, Hes. ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν γινόμενος ἐρεθισμὸς, Eust.: Il. T. (234.) μηδὲ τις ἄλλην Λαῶν ὀτρυντὸν ποτιδέμενος ἰσχαναίσθω. AT Ὀτρυννέως, Nomen proprium ex ὀτρύνω fictum, Il. Y. (384.) Ὀν νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυννῆϊ προλιπόρθω. [*Ὀτρυννικός, Eust. Il. A. p. 764, 18.]

Ἐξοτρύνω, Exhortor, Extimulo, Eur. (Suppl. 24.) Thuc. [1, 90.] Ἐποτρύνω, Instigo et hortor ad aliquid, simpliciter Incito, Instigo, Urgeo, ut ὀτρύνω: sed amplius aliquid significans quam ἐγείρω: unde Il. P. (553.) Pallas ἐγερε quidem ἄνδρα ἕκαστον, sed in primis Menelaum ἐποτρύνουσα προσήδα. Il. Z. (439.) θυμὸν ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, (Od. B. 422.) Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνas ἐκέλευσεν Ὀπλων ἅπτε-

σθαι· οἱ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν: ubi nota simplex ὀτρύνω, et comp. ἐποτρύνω eadem signif. usurpari. Repetitur idem distichon Od. O. bis, non tamen iisdem omnino verbis. Porro sicut ὀτρύνω cum infin. copulatur, ita et ἐποτρύνω, Il. Y. (171.) ἔε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι, Ad pugnam se instigat et invitat. Sic N. (767.) Θαρσύνον θ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Item cum præp., ut et ὀτρύνω, Od. E. (139.) Ἐρρέτω εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. Usus hujus verbi et in prosa, Herod. Ἐποτρύνοντός σφι θεοῦ, Deo ipsos instigante et incitante, Dei instinctu, Thuc. 7, (25.) p. 240. cum infin. Καὶ τὰν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι, i. e. ἐπισπεύσωσι, Urgeant. Idem rursus 6, (69.) p. 220. cum accus. rei, Καὶ σαλπικταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὀπλίταις, Tubicines armatos suo clangore invitabant, ut congregarentur, παρώρων πρὸς τὸ συμμίξαι, Schol. ["Ad Herod. 584. Brunck. El. 1264. Cum infin. fut., Heyn. Hom. 8, 43." Schæf. Mss. * Συνεποτρύνω, Soph. El. 302.] Παροτρύνω, Invito, Instigo, Inhortor, παρορμῶ: Hes. παροτρύνει, διεγείρει, Excitat, Incitat. ["Pind. O. 3, 40. ubi v. Boeckh." Boiss. Mss. "Wakef. S. Cr. 1, 108." Schæf. Mss. * Παροτρυντικός, Eust. Il. T. 36. * Συμπαροτρύνω, Schol. Soph. El. 301. * Περιοτρύνω, Theod. Prodr. Galeom. 364." Boiss. Mss.]

* "Οτραλέως, Euseb. V. C. 5. ap. Maittair. Misc. 142." Kall. Mss. Opp. A. 2, 273.] Ὀτραλέως, Celeriter, et more eorum qui, ab aliis instigati aut suapte sponte incitati, aliquid maturant, ὀξέως, * δραστικῶς, ενεργῶς, Hes. Ὑτίτῃρ Hom. Il. Γ. (260.) ἐκέλευσε δ' ἐταίρους Ἴππους ζευγνύμεναι τοῖ δ' ὀτραλέως ἐπιθόντο. Od. T. (100.) de Eurynome, quæ wellam afferre iussa fuerat, ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα, Il. T. (317.) δειπνον ἔθηκες Αἴψα καὶ ὀτραλέως. ["Heyn. Hom. 4, 505. 7, 675. ad Herod. 754." Schæf. Mss.]

Ὀτρηρός, Celer, Citatus, οξὺς, Od. Δ. (23.) Ὀτρηρός θεράπων Μενελάου, i. e. ταχύς, σπουδαῖος, δραστικός, Aristoph. Ὀρν. (912.) πάντες ἐσμέν οἱ διδάσκαλοι Μουσῶν θεράποντες Ὀτρηροί, κατὰ τὸν Ὀμηρον: quem ludens Pisthetærus dicit, Οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ ληδάριον ἔχεις, Quoniam vestis erat tetrημένη. ["Wakef. Alc. 2. Heyn. Hom. 4, 94. 5, 268." Schæf. Mss. * "Ὀτρηρῆς, Impiger, Lycophr. 997." Kall. Mss.]

Οὔ, ET Οὐκ, SIVE Οὐχ, Αὐτ Οὐχί, Non, Od. Ψ. (40.) Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα, Θ. (28.) Ξείνος ὁδ' οὐκ οἶδ' ὅστις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ. Et cum nominibus, E. (155.) παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Sic οὐκ ἄκοντε non semel ap. hunc Poëtam. Thuc. 3, (37.) p. 94. Οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι: οὐ σκοποῦντες ὅτι κ. τ. λ. Et statim post, Οἱ οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζεσθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἀκροῶνται ὑμῶν: (82.) p. 110. Καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θεῷ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο, ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομήσαι, paulo post, Ἐργῶν φυλακῇ, εἰ προὔχοιεν, καὶ οὐ γενναϊότητι. Sed hujus vulgaris usus exempla cum alibi passim, tum in hoc Plut. habes loco, in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτ' οὐ πείσομαι: ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτο οὐ ποιήσω, οὐ ψεύσομαι, οὐ ῥαδιουργήσω. Invenitur interdum positum priore quidem loco cum verbo habente sequentem particulam μὲν, posteriore autem, cum verbo cui subjungitur particula δέ. Ut ap. Dem. 119(=288.) Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ: οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ: οὐδὲ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δέ Θηβαίους: ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευταίας διεξήλθον, καὶ κ. τ. λ. Quem hujus particulæ usum imitans Synes. dixit, in proluxa illa adv. Andron. Epistola, Καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δέ, ἀλλὰ Βαβυλώνιος βασιλεὺς κ. τ. λ. Ad verbum. Et non dixit quidem ita, non fecit autem. Pro, Atque ut dixit, ita et fecit. Jungitur in prosa quoque cum nominibus, ut οὐ θαυμαστόν, et οὐ καλόν, et οὐκ ὀρθόν. Item cum adverbis, ut οὐκ ὀρθῶς, et οὐ καλῶς. Nonnullis vero et annectitur: UT Οὐκέτι ET Οὐχίκιςτα: quæ tamen et disjunctim scribuntur,

A præsertim vero hoc posterius, potius quam conjunctim.

Οὐ et μὴ interdum eundem habere locum possunt: sic tamen ut μὴ pro οὐ ponatur, at non contra, Bud. 910. scribens, Licet enim κυρίως τὸ Μὴ ἀπαγορευτικὸν sit, et τὸ Οὐ ἀρνητικόν, tamen τὸ Μὴ πολλάκις ἀντὶ τοῦ Οὐ λαμβάνεται, non item contra. Quæ reprehendens nescio quis in VV. LL.: et Budæum errare dicens, turpissime errat ipsemet, falsoque illum accusans, suam interim inscitiam prodit; quippe qui οὐκ esse ἀπαγορευτικὸν velit in Isocr. ad Nic. Καὶ νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσῃν, οὐκ εἰς ἀπάντων ἀνθρώπων μετὰ φόβων ἀρχῆς, ἀλλ' εἰς τοιοῦτος ὧν οἶον χρῆ, καὶ πράττων ὥσπερ ἐν τῷ παρόντι, μετρίων ἐπιθυμῆς καὶ μηδενὸς τούτων ἀπορῆς. Nisi forte ἀπαγορευτικὸν quidvis potius quam quod significat, ille significare existimavit.

Οὐ cum quibusdam verbis, suo, ut ita dicam, loco movetur, ita ut in interpr. Latina postponenda sit verbo Lat. particula Non, huic respondens, quæ contra præponitur, Paus. Corinth. Εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι, Quo ingredi non licet instituto patrio. Sic Dem. Οὐκ οἶε δέιν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι: pro οἶε δέιν οὐκ ἀποδοῦναι τόκους οὐδὲ τοὺς γιγνομένους, Ne usuras quidem civiles censes te reddere oportere, Huc pertinet usitatissimum illud Οὐ φημι, Non dico, pro Dico non, h. e. Nego. De quibus vide Bud. 954. 955., qui addit et οὐκ ἀξίω pro Indignum censeo, e Thuc. (2, 89.) Sed et PARTICULÆ Μὴ hic usus ostenditur ibid., in μὴ φάσκω et μὴ λέγω pro Nego: ac μὴ προσποιῶμαι pro Simulo non, h. e. Dissimulo. Necnon in μὴ ἀξίῳ posito, sicut et illud οὐκ ἀξίῳ, pro Indignum censeo.

Οὐ geminatur interdum, elegantiae et ornatus gratia, Dem. c. Mid. Οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνει αὐτὸν, Synes. Καὶ τοῦτο πιστεύω, οὐ μὰ τὸν ὁμόγνον τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν, οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς εὐ πεποιθήκειν τὸν ἄνθρωπον. Itidem sequente VOCULA Οὐδέν: Dem. Προῖκα δὲ προσθεὶς ἐκδώσω, καὶ οὐ περιψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὐθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός, ubi οὐδὲν ἀνάξιον pro ἀνάξιόν τι posuit. Alioqui absque οὐ dicendum fuisset, Καὶ οὐδὲν ἀνάξιον παθούσας περιψομαι. His etiam verbis quæ sunt per se negantia, i. e. ἀποφατικά, et iis quæ ἀπαγορευτικά, Attici negationem addunt: ut τῷ Ἀπαγορεύω, et τῷ Ἀρνοῦμαι, et τῷ Κωλύω, et τῷ Ἐπέχω, ac similibus. Subjungit autem Bud. exempla nonnulla in quibus habetur PARTICULA Μὴ, nonnulla etiam in quibus LEGITUR Μὴ οὐ, sequente ex illis verbis quopiam. Affert enim e Dem. (570.) Τοιοῦτους θεὸς νόμους, οὐς πάλιν αὐτὸς ἔξαρνος ἦν μὴ τεθεῖκται: (1040.) Κωλύσαι τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχάτης, Vetare quominus exportent. Ex Æschine autem, Οὐτ' αὐτὸς ἔξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικός, Neque eo inficias me in amorem proclivem fuisse. Alia et cum aliis etiam verbis exempla hujus usus istarum particularum, vide ap. eund. Bud. 936.: inter quæ habes istud e Xen., in quo articulus τὸ præfigitur hisce particulis, Σ. (3, 3.) Ἄλλ' οὐδεὶς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέγειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγείται πλείστον ἄξιον ἐπίστασθαι, At nullus tibi contradicit, quominus unusquisque dicturus sit quod se nosse putet maxime prædicandum atque commendabile. Ibid. vero et de μὴ οὐχί pro Nisi, et pro Quin. Idem p. 934. Duæ negationes geminatae, inquit, affirmant interdum, ut ap. Latinos. Aristoph. (Πλ. 870.) οὐμενον ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός· Κούκ' ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα: N. (801.) ἦν δὲ μὴ θέλῃ, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας, Quod si discere noluit, nullo pacto fiet ut eum non abdicem, Nullo modo non ejiciam domo. I. e. Omnino ejiciam et abdicabo. Greg. Οὐκ ἔστιν ὅτου μὴ μέρους τοῦ σώματος μεγνυμένης τῇ αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως, Nulla non in parte corporis. His igitur in exemplis geminationis negationum plane diversum considerare usum oportet, cum in his posterioribus minime dici possit altera πλεονάζειν, Abundare, sicut in illis. Sed hoc addendum est, hunc πλεονασμὸν et alibi inveniri: sc., ubi tres negationes pro duabus ponuntur: ut Isocr. Paneg. Οὐδὲν γὰρ

ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν, εἴπερ μηδὲν τῶν ἄλλων διαφέρων, οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιούμεαι, Nulla est enim hujuscemodi nota qua non ego dignus sim mulctari atque affici, si, cum ego ceteris non præstem in dicendo, usqueadeo ingentia polliceri sustinuerim. Sed et alia proferuntur exempla, in quibus abundare videmus non e tribus aut duabus unam, sed illam quæ alioqui sola posita est: Isocr. Areop. Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Sic et in isto Herod. loco, ubi οὐ particulam ἢ sequitur, Ἀποδεικνύντες τε τῷ λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὶν της Ἰλιάδος χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενελάῳ τὰς Ἑλένης ἀρπαγὰς. Cui loco adjungam duos Thucydidis plane similes quod ad negativæ particulæ usum attinet: 3, (36.) p. 93. μετὰ Ed. Ὡμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνώσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους: 2, (62.) p. 67. Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλῶπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας, ὀλιγωρησάσαι. Nec tamen ignoro Schol. in illo quidem priore l. pro me facere, scribentem sc. esse ἀπόφασιν περιττήν: at in posteriore non item, quippe qui scribat ambas hasce particulas ἢ οὐ esse positas pro ἀλλά. Verum neque hoc prætereundum est circa πλεονασμὸν hujus particulæ: eam interdum non solam πλεονάζειν, sed et aliam non ejusd. generis particulam secum habere, πλεονάζουσιν itidem, ut Aristoph. B. (58.) οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, pro ἔχω γὰρ κακῶς, vacante non solum οὐ, sed et ἀλλά. Sic et ap. Plat. Euthydemo, Οὐ γὰρ τοὶ ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοῶς, ἀεὶ θαυμάζω. At de pleonasmō hujus negationis ante μὰ dicam in Οὐ μά: non multo post. Αἴ Οὐ oxytonum quibus adhibeatur locis, docebo infra, ubi agam de Οὐ μένον.

“ At οὐκ, s. οὐκ, Attica synaliphe dicitur pro ὁ ἐκ, Soph. Aj. (1289.) οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς. “ Οὐκ ἄμπω pro οὐκ ἂν πω, Nequaquam. Οὐκ ἂν δὴ “ οὐδαμῶς ἂν, Nequaquam. Οὐκ ἂν τι, itidem pro “ Minime. Οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, Non est in quo, pro “ In nullo, Dem. Οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων “ μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι. Οὐκ ἔστ' ὅπου, Non est ubi, “ pro Nullibi, Nuspian. Οὐκ ἔστ' ὅπως, s. οὐκ ἔστιν “ ὅπως, Non est quomodo, pro Nullo modo, Nequaquam. At οὐκ ἔστ' ὅπως οὐ, Non est quin, Fieri non “ potest quin. Οὐκ ἔστιν ὅστις, Non est qui, Nullus, “ Nemo: itidemque οὐκ ἔστ' ὅ, τι, Non est quod, Nihil. Οὐκ ἔστ' ὅτε, Non est quando, Nunquam. Οὐκ “ ἔφησε ποιήσειν, pro Dixit se non facturum, Negavit “ se facturum, Attice. Οὐκ ἔχω ὅπως, Non habeo quomodo, Nescio quo modo: Plato, Οὐκ ἔχω “ ὅπως βοηθῶ. Οὐκ ἦκιστα, Ionice pro οὐκ ἦκιστα, “ Non in postremis, In primis, Præcipue, Herod. (2, “ 10.) Καὶ ἄλλων καὶ οὐκ ἦκιστα Ἀχελῶον, Cum aliorum, tum vero maxime Acheloi. Xen. Οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα, Attice pro οὐκ ἐβουλόμην, Nolebam, Conditio non placebat. Id imitatus Tac. dixit “ in Vita Agricola, Ut bellum quibusque invitis aut “ volentibus erat. Sic idem Xen. Ἑλλ. 5, (3, 13.) “ Ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθόμενῳ ταῦτα, Agesilaus “ hæc non gravabatur: 4, (5, 10.) “ Ὅτῳ ὕμῶν μὴ “ ἀχθόμενῳ εἴη ἐξέναι, Si quis vestrum ire non gravaretur. Οὐκ οἶμαι præcedente negatione pro simpliciter οἶμαι ponitur, Thuc. 6. Καὶ εἰ μὴ τι αὐτῶν “ ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ οὐκ οἶμαι, Quod si nihil istorum “ verum sit, ut ego suspicor, Ut existimo verum “ non esse.”

“ Οὐκ ἦσσαν, Nihilominus, Thuc. (7, 11.) Οὐκ οἶον “ Non modo non, Non solum non, Phalar. Οὐκ οἶον “ ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθεῖν τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. Sic Polyb. “ Οὐχ' οἶον ὠφελεῖν δύναται ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ “ αὐτὴν σώζειν. Οὐκ ὅσον, Nedum, in fine sententiæ, Aristid. Panath. Μέγα καὶ φανερόν σύμβολόν “ ἐστὶ τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐκ ὅσον λανθάνειν, “ Nedum eam obscuro nomine fuisse. || Non solum, “ Non modo, Aristot. Polit. 8. Οὐκ ὅσον ἐπὶ πλεόν, “ ἀλλὰ καὶ δι' ἡδονήν, Thuc. (4, 62.) Οὐκ ὅσον οὐκ “ ἡμύναντο, Non solum non propulsarunt. Οὐκ ὅτι, “ itidem Non solum, Non modo, sequente ἀλλὰ καὶ,

“ Theophr. Οὐκ ὅτι ἀνέφθ' ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐνανυξεστέρας “ ἐποίησε, Xen. (Ἀπ. 2, 9, 8.) Οὐκ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων “ ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, Non modo “ solus Crito, sed etiam amici ejus, Aristot. Polit. 7, “ 12. Οὐκ ὅτι τείχη μόνον περιβλήτεον, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελητέον. Quibus in ll. nota etiam addita “ esse μόνος et μόνον post οὐκ ὅτι. Interdum οὐκ ὅτι, “ ut οὐκ οἶον, ponitur pro Non modo non, Non tantum non. Aristot. Magn. Mor. 2. Οὐκ ὅτι χεῖρῳ “ ποιήσει εἰς μέγεθος ἢ ἀρετὴν ἰοῦσα, ἀλλὰ βελτίῳ, Non “ solum non deteriorem reddet, sed etiam meliorem, “ Athen. Οὐκ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ “ ἀλλήλους. Alioqui οὐκ ὅτι in propria signif. sonat “ Non quod, Non quia. Οὐκ ὥς significat proprie “ Non ut, Dem. Οὐκ ὥς ἔδει, Non ut oportebat. “ Alias et pro Nedum usurpatur, ut οὐκ ὅσον, in fine “ sententiæ, Athen. (505.) Παρμενίδῃ μὲν γὰρ καὶ “ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις “ ἢ ἡλικία συγχωρεῖ, οὐκ ὥς καὶ τοιοῦτους εἰπεῖν ἢ “ ἀκοῦσαι λόγους.” “ Κούχιον Hes. pro καὶ οὐχὶ dici “ scribit, quod tamen potius κούχι.

De particula οὐ aliis particulis juncta: in quibus recensendis alphabeticis servatur ordo.

Οὐ γὰρ, Non enim. Geminantur autem interdum hæc particulæ οὐ γὰρ, vel potius ἐπαλλήλως ponuntur, Herod. 1, (199.) Οὐ γὰρ μὴ ἀπόσθαι· οὐ γὰρ οἱ θέμις ἐστὶ, Plato Apol. (6.) Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δὴ πού ψεύδεται· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ: Symp. Χαιρέτω δὴ· οὐ γὰρ ἐτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Alia præterea exempla Bud. affert p. 940. quæ ex Æschine deprompta sunt. Sed οὐ γὰρ dicunt etiam interrogative pro Nonne: de quo harum vocularum usu disseram infra, cum venero ad Οὐ habentem per se etiam hanc signif.

ITEM Οὐ γὰρ ἀλλὰ, Enimvero, At vero. Interdum vero pro Enim simpliciter: Aristoph. N. (232.) οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βίᾳ· Ἐλκεῖ πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος, ubi Schol. annotat accipi Attice has particulas οὐ γὰρ ἀλλὰ pro καὶ γὰρ. Et affert e Callim. ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω, pro καὶ γὰρ ἦκω. Dicitur ETIAM Οὐ γὰρ τοὶ ἀλλὰ a Plat., ut omnes dicunt οὐ μὴν ἀλλὰ, inquit Bud.: afferens hunc ejus locum, Οὐ γὰρ τοὶ ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοῶς, ἀεὶ θαυμάζω, ubi reddit Etenim. Ceterum οὐ γὰρ et οὐ γὰρ τοὶ ἀλλὰ, sive reddat Enimvero, aut At vero, sive simpliciter Enim, vel Etenim, erit πλεονασμὸς negativæ particulæ, qui a me paulo ante ostensus fuit cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ipso, cujus aliud ex Aristoph. exemplum protuli.

AT Οὐ γὰρ ἂν, Alioqui non, Alioqui Nequaquam, Aristoph. Πλ. (426.) Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; Χρ. Πανδοκεῦτριαν, Ἡ λεκιθόπῳλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἔνεκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη: Alioqui nequaquam nos ita inclamasses. Dicitur ETIAM Οὐ γὰρ ἂν ποτε, Plato Polit. 5. Καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφὴν τε καὶ μητέρα τέμνειν. Cui simile est istud Herodoti (1, 124.) usurpantis IONICE Κοτὲ pro ποτὲ, Ὡ παῖ Καμβύσῳ, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορώσι· οὐ γὰρ ἂν κοτὲ ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπῆκεν, Nam ni ita esset, nunquam ad tantum fastigium evasisisses. AT VERO Οὐ γὰρ ἂν πού ET Οὐ γὰρ δὴ pro Absit ut existimem, habes Bud. Comm. 914. hoc e Xen., illud e Plat. At de Οὐ γὰρ πού et Οὐ γὰρ δὴ πού dicam paulo post. De Οὐ γὰρ δὴ autem interrogative sumto, dicam infra in Οὐ significantē Nonne.

Οὐ γὰρ ὅπως, Non modo enim, Neque enim tantummodo. Et οὐ γὰρ ὅπως μὴ, Etenim non modo non. Dem. c. Mid. Οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαι τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ψεσθε χρῆναι· ἀλλὰ καὶ τὰ δίκη καὶ ψήφῳ τῶν ἐδόντων γιγνόμενα, τῶν ἐαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς, τῇ γούν ἐορτῇ ἀπεδώκατε εἶναι, Etenim his diebus alicujus corpus affici contumelia oportere, non modo non putabatis, sed etiam etc. Sic Cic. Non modo non, sequente Sed etiam.

Οὐ γὰρ οὖν, Non equidem, Non certe. Οὐ γὰρ οὖν, inquit Bud., est respondentis abnegative, ut οὐκ οἶμαι. Xen. Ἀρ' οὖν ὁ εἰδὼς τοὺς θεοὺς τιμᾶν, οὐκ

ἄλλως οἶεται δεῖν τοῦτο ποιεῖν, ἢ ὡς οἶδεν; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Ἄλλως δέ τις θεοὺς τιμᾷ, ἢ ὡς οἶεται δεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Alibi, Οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ubi præcedit οἶμαι οὖν, etc.

Οὐ γὰρ που, Nec enim sane. Aut simpliciter Nec enim. Plato Phædro, Ἰσως δὲ καὶ οἱ τῶν μουσῶν προφῆται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ὧδοι ἐπιπεπνευκότες ἂν ἡμῖν εἴεν τοῦτο τὸ γέρας· οὐ γὰρ που ἔγωγε τέχνης τινὸς του λέγειν μέτοχος. SIC Οὐ γὰρ δήπου ap. Xen. (K. II. 5, 5, 6.) Nec enim sane. Sic et Plato Apol. (6.) Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται, οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. At de Οὐ γὰρ ἂν που dictum modo fuit.

Οὐ δῆτα, negantis est, sicut μὴ δῆτα, vetantis: ap. Aristoph. (Πλ. 373.) interroganti, οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκας γ' οὐδένα, respondetur, Οὐ δῆτ' ἔγωγε, Minime ego quidem. Alibi pro eod. μὰ Δι' ἐγὼ μὲν οὐ. Plato, Δοκεῖς ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ ληστὰς πράξειν ἂν τι δύνασθαι εἰ ἀδικοῖεν ἄλλήλους; Ubi respondetur itidem οὐ δῆτα. Sic ap. Eund. in Apol. (13.) ad hæc verba, Ἔσθ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι, respondetur οὐ δῆτα.

Οὐ θὴν, Non equidem, Haud sane, Non sane. Aut simpliciter Non: ut vocula hæc POETICA Θὴν censetur duntaxat expletiva. Il. B. (277.) Οὐ θὴν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ· Νεικεῖεν βασιλῆας ὀνειδίους ἐπέεσσιν. Ubi exp. οὐδαμῶς. ET Οὐ θὴν τοι ap. Apoll. Rh. pro eod. Alioqui particula Θὴν exp. etiam Quidem, ut Il. I. (394.) Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα χυναῖκα γαμέσσεταί αὐτός. Apud Theocr. Schol. vult esse pro δὴ vel ἐπιπολύ.

Οὐ μὰ, in jurejurando: οὐ μὰ Δία, Non per Jovem: vacante adverbio οὐ, cum alioqui μὰ per se id significet. Il. A. (86.) Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, sequente et alia negatione, Οὐ τις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐπόλσει Συμπάντων Δαναῶν. Utuntur et solutæ orationis Scriptt. eod. modo, Dem. (297.) Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, — οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι παρακινδυνεύσαντας. Est enim, inquit Bud., negationis repetitio: nec similis loquendi ratio in Ναὶ μὰ. NAM μὰ per se negat: Aristoph. (Πλ. 869.) Ἡ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων; Ad quæ respondetur, μὰ Δία, Minime vero, Nequaquam. Ad verbum, Non per Jovem. Ceterum dicitur et οὐ μὰ Δία, οὐ μὰ τὸν Δία, quo utitur Xen. (K. II. 6, 1, 3.) Sed hoc præterea sciendum est, interdum particulam aliquam s. aliquas particulas inter οὐ et μὰ interjici: Plato Apol. (14.), Ἄλλ' ὃ πρὸς Διὸς, οὕτως σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία, οὐδ' ὁπωσιούν.

Οὐ μὲν δὴ, in negatione itidem, s. responsione negativa. Et quemadmodum protuli modo e Plat. μὰ Δία, præcedente οὐ μέντοι, ita vicissim μὲν δὴ ap. Xen. habetur præcedente μὰ Δία, K. II. 6, (3, 5.) Οὐ μὰ Δία, εἶπον ἐκεῖνοι, οὐ μὲν δὴ ἔχαιρον, ἀλλὰ καὶ μάλα ἡνιωτό. Sic 5, (5, 7.) Ἐν τούτῳ κατενόησάς με πόνου τινὸς ἀποστάντα, ἢ κινδύνου τινὸς φεισάμενον; Οὐ μὰ τὸν Δι', ἔφη· οὐ μὲν δὴ. Itidem Σ. (4, 3.) Ἡ καὶ σοι, ἔφη, ἀποδιδόασιν, ὅ,τι ἂν λάβωσι; Μὰ τὸν Δι', ἔφη, οὐ μὲν δὴ.

ΑΤ Οὐμενον, proparoxytone prolutum, cum negatione implicitam aliam conjunctionem habet, inquit Bud., ornatus non significationis causa, UT οὐκουν. Accipitur autem pro Atqui, Non certe, Non profecto, Non equidem, etiam Non quidem. Dem. pro Cor. de Æsch. loquens, Ἀρ' οὖν οὐδὲ ἔλεγεν, ὥσπερ οὐδὲ ἔγραφεν, ἡνίκα ἐργάσασθαι τι δέοι κακὸν ὑμᾶς; οὐμενον ἦν εἰπεῖν ἐτέρῳ: Atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat, Nulli certe tum dicendi locum iste non præripiebat. Lucian. (1, 169.) Οὐ Θρασκευλῆς ὁ φιλόσοφος οὕτως ἔστιν; οὐμενον ἄλλος: Non equidem alius, Profecto ipse est, non alius. Rursus Dem. (330.) Διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὐσας ὑπερμεγέθεις, οὐμενον εἶποι τις ἂν ἡλίκας, τὰς ἐπὶ τὸν παρόντα βίον κ. τ. λ. Tales quidem illas, quales nemo dicendo assequi possit. In hoc autem Basilii loco, Ὅς ἐφ' οὕτω μεγάλας καὶ λαμπραῖς εὐεργεσίαις, οὐμενον ἐχούσαις ὑπερβολὴν, πολλαπλασίονα ἡμῖν εἰς ὑστερον ἐπαγγέλλεται, interpretor οὐμενον ἐχούσαις,

A Non habentibus quidem certe, dissentiens a Bud., qui hic non plus quam οὐ significare ait. At vero in hoc Ejusd., ubi adhibetur responsioni, Τί οὖν ἐπὶ τούτοις; ἄρα ἐδελεάσθη τῷ πλούτῳ; ἢ τὸν ἐκ τῶν δικαστῶν ἐπηρητημένον κίνδυνον ἐξεπλάγη; οὐμενον· ἀλλ' ἐρρέτω, φησὶν, ὁ βίος, cum eo interpretor Minime vero, s. Nequaquam; atque hic certe potius non plus quam οὐ significare dico. || Affert autem οὐμενον et pro Neque enim, e Greg. eis Ἀθαν., Πολλῶν γὰρ ὄντων ἡμῖν καὶ μεγάλων, οὐμενον εἶποι τις ἂν ἡλίκων καὶ ὁσων, ὧν ἐκ θεοῦ ἔχόμεν τε καὶ ἐξόμεν, τοῦτο μέγιστον, ubi non dubium est quin Greg. priorem illum Dem. I. imitari voluerit: ideoque non video cur Bud. isti adverbio aliam hic quam illic interpretationem dare debuerit. Affert autem et Basilii ac Gregorii Nysseni locos, in quibus similem usum habet in parenthesi positum. || E Paus. autem Οὐμενον et pro Veruntamen non: qua significatione dici solet potius οὐ μέντοι, vel οὐ μὴν, (Att. 20, 1.) Ἐδραμῶν οὖν οἰκῆτης ἔφασκεν οἴχεσθαι Πραξιτέλει τὸ πολὺ τῶν ἔργων, πρὸς εἰσπεσόντος εἰς τὴν οἰκίαν· οὐμενον πάντα γε ἀφανισθῆναι. Sed et particulam γε jungit Bud. cum οὐμενον, tanquam trajectam sc.; NAM Οὐμενούν γε dixisse ait Paus. pro οὐ μέντοι γε.

Est POET. Οὐμένπως, quo utitur Hom. pro οὐδαμῶς, Nequaquam.

ILLUD autem Οὐ μέντοι, de quo dixi modo, VEL Οὐ μέντοι γε sonat Non tamen, Veruntamen non, Dem. Οὐ μέντοι πάντας γε· οὐ γὰρ ἰδύνατο: Non tamen omnes, Sed non omnes. Idem, Quē μέντοι πάντα γε ἐδυνήθη. || At Οὐ μέντοι, sequente ἀλλὰ, vel ἀλλὰ γε, pro οὐ μὴν ἀλλὰ, Veruntamen, Plato Phædone, (6.) Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη ὁ Σωκράτης, οὕτω γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχειν τινὰ λόγον, Veruntamen habere aliquid rationis: de Rep. 1. Οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὡ Κέβης, εὐλέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους: Symp. Οὐ μέντοι ἀλλὰ τὰ γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἐβέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Ubique autem γε addidit, inquit Bud., quæ particula cum omnibus fere jungitur conjunctionibus: sed τμητικῶς fere. Sic Dem. Ἄλλὰ μὴν ὑπὲρ γε τοῦ προῖκα ἢ μὴ κ. τ. λ., pro ἀλλὰ μὴν γε ὑπὲρ τοῦ κ. τ. λ. verum interdum ἀλλὰ præponitur: Plato de Rep. 1. Ἄλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελεῖν σκοπούμενον, ἔως ἂν κ. τ. λ. || Sed οὐ μέντοι habet et aliam signif. a Bud. prætermisam; adhibetur enim responsioni pro Minime vero: ut videre est in eo quem e Plat. protuli loco in Οὐ μὰ.

Οὐ μὴ, vacante altera negatione, ut antea dictum est, pro Non, Nequaquam. Sæpe quidem cum subjunctivo. Xen. K. II. 8, (1, 1.) Τοῦτο γὰρ εὐ εἶδέναι χρὴ, ὅ,τι οὐ μὴ δύνῃται Κύρος εὐρεῖν, Nequaquam invenire possit Cyrus, pro οὐ μὴ εὕρη: ut Greg. οὔτε μὴ εὕρη dixit, Θεὸν, ὅ,τι ποτὲ ἔστι τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὕρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρη, Nec posthac invenerit. Plato de Rep. 1. Ἄλλ' οὐ μὴ οἶός τ' ἦς, itidem pro Nequaquam possis: 2. Φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται, Nequaquam fuerit, esse possit, erit, Non erit. Herod. Οὐ μὴ τι κακὸν ἀναβλάσῃ. Sic οὐ μὴ μόλω, Eur. Non veniam. Interdum vero ponitur et tertia negatio: ut cum præcedit οὐδὲν, sicut in hoc Luciani loco, (1, 589.) Θάρρει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, Haudquaquam fieri possit, potest. Imo vero et quarta adhibetur negatio nonnunquam, quam observationem Bud. prætermisit, ut in Dem. Philipp. 1. Οὐδεπὺς οὐδὲν ἡμῖν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων. Jungitur tamen οὐ μὴ et indicativo: ut οὐ μὴ περιόψομαι, Aristoph. (B. 509.) Sic Οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν, Plato Apol. (17.) Dicitur ITIDEM Οὐ μὴ ποτε pro Haud unquam, etiam Nequaquam, Plato de Rep. 4. Ἄλλ' εὐ ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων, οἷαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μὴ ποτε λάβωμεν: Phædro, Ὅτι ἔως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ ἐμπεφυρμένη ᾗ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐ μὴ ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὐ ἐπιθυμούμεν, Quoad animus corpore solutus fuerit, nunquam id, quod quaerimus, assequemur. Invenitur autem οὐ μὴ ποτε et cum indicativo ap. Æschio. (79.) Τοὺς μὲν γὰρ πονη-

ροὺς οὐ μή ποτε βελτίους ποιήσετε, τοὺς δὲ χρηστοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐμβαλεῖτε. Et cum optativo ap. Synes. Οὐ γὰρ μή ποτε κατισχύσειε τοῦ πεφυκότος, οὐδ' οὐ μὴ σβέσειε τὸν σπινθῆρα τοῦ θείου φωτός. || Sed οὐ μὴ affertur et pro Ne, positum sc. ἀπαγορευτικῶς : ut, Οὐ μὴ σκώψεις, ex Aristoph. N. (295.) Ne irrideas, Noli irridere. Et (367.) οὐ μὴ ληρήσεις.

Οὐ μὴν, VEL Οὐ μὴν γε, sed particula γε per tmesin a μὴν disjungi potius solet, Non tamen, Veruntamen non, Nec tamen, Dem. (547.) Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔστηκε τὸ πᾶγμα, οὐδ' ἀπορήσει μοι δοκῶ τῶν μετὰ ταῦτα τοσάντην ἀφθονίαν οὗτος πεποίηκε κατηγοριῶν : Nec tamen hic res insistit, sed porro progreditur, Bud., sed afferens tamen et aliam interpr., reddendo sc. οὐ μὴν, Nec vero. Idem, Οὐ μὴν κωλύει γε οὐδὲν κάμει διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι, Tametsi nihil me vetat. Plut. Lycurgo, Οὐ μὴν τοῦτό γε τῷ Λυκούργῳ κεφάλαιον ἦν, Numa, Οὐ μὴν ἐπήροθη. Interdum vero præcedente particula μὴν, subjungitur οὐ μὴν : ut ap. Aristot. Eth. 4, (3. init.) 'Ο δὲ χαῖνος πρὸς ἑαυτὸν μὲν ὑπερβάλλει, οὐ μὴν τὸν γε μεγαλόψυχον. Sic in l. de Mundo, Τῇ μὲν θεῖα δυνάμει πρέποντα λόγον, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ καταβάλλεσθαι. Ubi quidam interpr. At non item. Sed pro Οὐ μὴν dicitur POETICE Οὐ μάν : usurpando sc. Doricam dialectum. Exp. autem, Non tamen, Nec tamen. Alicubi etiam Nec vero. Οὐ μάν ap. Hom. pro οὐ μὴν, Bud. : Il. O. (16.) Οὐ μάν οἶδ' εἰ αὐτε κακοῖράφης ἀλεγείνης Πρώτῃ ἐπάυρηται, καί σε πληγῇσιν ἰμάσσω. Verum haud scio : quod quasi affirmantis est, ut Latine Cic. uti solet et clari Auctores alii.

ET Οὐ μὴν ἀλλὰ, VEL Οὐ μὴν ἀλλὰ γε, Enimvero, At vero. Nam cum negationis speciem præferat, tamen affirmationis vim habet, Bud., afferens e Dem. π. Παραπρ., Οὐ μὴν ἀλλ' ἐγώ γε οἶμαι μοι προσήκειν ἀμφοτέρω ὑμῖν ἐπιδείξαι, Enimvero existimo, At vero existimo : (908.) Οὐ μὴν ἀλλ' ἐλπίζω δείξειν εἰσαγωγίμον τὴν δίκην οὐσάν. Polyb. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω τόπους εὐρησθαι τοιοῦτους, Verum esto, Sed sit sane. Interdum et per tmesin profertur οὐ μὴν ἀλλὰ, ut ap. Plat. Parmenide, Οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε. Ita Bud. : qui etiam docens οὐ μὴν ἀλλὰ γε dici sicut οὐ μὴν ἀλλὰ, exemplum affert e Dionys. H., qui de Isocrate ita scribit, 'Εν δὲ τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λείον ἐκείνου καὶ εὐπρεπὲς ἔχων ἐλαττον μὲν ἢ ἐν ἀλλοῖς λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχων γε. Sed hoc addo, quod Bud. silentio præterit, subjungi in plerisque ll. οὐ μὴν ἀλλὰ particulæ μὲν : sicut in Dionysii loco videt, οὐ μὴν ἀλλὰ γε, præcedente μὲν. Dem. Philipp. 1. 'Ἀληθῆ μὲν ἐστὶ τὰ πολλὰ, ὡς οὐκ ἔδει, οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως οὐχ ἡδέα ἀκύνειν : Philipp. 4. Περὶ οὗ πάνυ μὲν φοβοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐρῶ. ET Οὐ μὴν ἀλλὰ καί, pro Tum vel maxime : ut quidam Gaza vertit, cum hunc Aristot. locum H. A. 2. Καὶ συνάγει διαφερόντως τὰ περὶ τὰ πλευρὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ita interpr. Et cum omnes corporis partes contrahit, tum vel maxime costas cogere atque adducere potest. In VV. LL. affertur et οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, item οὐ μὴν ἀλλ' οὐ : sed animadvertendum est μᾶλλον minime cum οὐ μὴν coherere. Quod et de οὐ dicendum est sequente particulam ἀλλὰ.

Οὐ μὴν οὐδέ, VEL Οὐ μὴν οὐτε, Sed nec, Nec tamen, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) Οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει, Aristot. Polit. 3. Οὐ μὴν οὐδέ ἂν κατασχεῖν μοι δοκεῖ, Theophr. C. Pl. 4. Οὐ μὴν οὐδέ θάτερον αὐόναντον, Thuc. Οὐ μὴν οὐδέ ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν, Plut. Numa, Οὐ μὴν οὐδέ ἦν δαψιλῆς ζῶρα τῇ πόλει. Vult autem Bud. οὐ μὴν οὐδέ i. valere q. οὐδέ μὴν, i. e. οὐ μὲν τοι, Neque vero, Nec vero, tamen. Idem in Aristot. Metaph. 1. 'Ἐμπεδοκλῆς δὲ ἐπὶ πλέων μὲν τούτου χρῆται τοῖς αἰτίοις, οὐ μὴν οὐτε ἱκανῶς οὐν' ἐν τούτοις εὐρίσκει τὸ ὁμολογούμενον, vertit Veruntamen non. Sed quod e Gal. Idem affert exemplum, hoc sc. e l. ad Gl. 1. 'Ἐσθίειν δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, οὐ μὴν οὐτε τοὺς στεγνωθέντας, οὐτε τοὺς ἐπὶ βουβῶσι πυρέξαντας, ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτή διαίτα χρηστῇ, nihil commune habet, meo quidem iudicio, cum

A superioribus : cum οὐτε non jungatur cum οὐ μὴν, sed potius utrobique cum sequente participio : cum dicat οὐτε τοὺς στεγνωθέντας, οὐτε τοὺς πυρέξαντας. Idem dico et de isto exemplo, quod in VV. LL. affertur ex Aristot. Pol. 3, 6. Οὐ μὴν οὐδ' ὑπαρχόντων τούτων ἀπάντων, ἥδη πόλις : hic enim οὐδέ potius cum partic. ὑπαρχόντων jungi existimo, perinde ac si dictum esset, οὐ μὴν πόλις ἐστίν, οὐδ' ἂν ὑπάρχει ἅπαντα ταῦτα, Ne si quidem adsint hæc omnia, Ne tum quidem cum adfuerint hæc omnia. Affert autem Bud. ET Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ : quod videtur velle i. valere q. οὐ μὴν οὐδέ, sed nullum exemplum afferens.

ET Οὐ μὴν πω, Haud dum tamen, Nondum tamen, Dem. Οὐ μὴν πω τοῦτο βούλεσθαι λέγειν.

¶ Οὐ, ET Οὐκ, VEL Οὐχ, SEU Οὐχί, interrogative interdum, ut Lat. Nou, pro Nunquid, Nonne, Xen. Καὶ πᾶν φυτόν ὑπὸ εἰλήσεων τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιοῦτων παθημάτων, οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἦκιστα ἀλλοιοῦται, ubi οὐ dicit pro eo quod in altera periodi parte dixerat οὐκοῦν. Lucian. (1, 159.) Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοί ; Dem. pro Ctes. Τί ἂν οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς τούτους ; οὐχ ὡς ἐξεδόθησαν ; οὐχ ὡς ἀπηλάθησαν ; Idem, Τί δὲ δίκαιον ἦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένοις θέσθαι τὸν Κτησιφῶντα ὄνομα ; οὐχ ὃ τὸν δῆμον ἑώρα τιθέμενον ; οὐχ ὃ τοὺς ὁμωμοκότας δικαστάς ; Nonne quod etc. vel Annon quod etc. Quare perinde valet ac si ἀρ' οὐκ dixisset. Frequenter autem οὐκ interrogativum jungitur futuro, idque in certo quodam genere loquendi, quod Gallica servavit lingua : veluti cum ei, cui imperavimus, ut aliquo iret, dicimus, N'irez-vous point vîtement οὐκ je vous ai dit ? Ita enim ap. Plat. Symp. Οὐ σκέψει, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξει Σωκράτην ;

ETIAM Οὐκ ἂν interrogativum est, Od. Z. (57.) Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι ; Lucian. (1, 247.) Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ ; Ad quæ respondetur, σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλὼν ; Thuc. 5. Οὐκ ἂν δέξοισθε ;

ITIDEM Οὐ γὰρ interrogationi adhibetur, significatque Nonne ? Annon ? Plato de Rep. 6. Οὐ γὰρ ταῦτ', ἔφη, μέγιστα ; ἀλλ' ἐτι τί μείζον ; Annon hæc maxima sunt ? an est potius aliud adhuc majus ? Xen. (Ἀπ. 1, 4, 14.) Οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοί, ἀνθρώποι βιοτεύουσιν ; Bud. vult esse indignantis, quasi Quid malum ? in hoc Luciani loco, (1, 347.) Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις ; Ex Eod. affert, Οὐ γὰρ Ἀρης φοβερώτερος τῶν ; SED ET Οὐ γὰρ δὴ esse ait interrogativum cum increpatione, Od. E. (23.) Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων ; Οὐ γὰρ δὴ τούτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ, ὧς ἦτοι κ. τ. λ. NECNON Οὐ δὴπον interrogationi adhibetur : quod ille interpr. Nunquid, in Plut. Cicerone, Οὐ δὴπον καὶ Βαρίνιος δειπνήσαι παρ' ἐμοῖ βούλεται ; Simul autem et ἀπορητικὸν esse tradit in isto ejusd. Plut. loco, de Phocione scribentis, 'Ἐπεὶ δὲ λέγων ποτὲ γνώμην πρὸς τὸν δῆμον εὐδοκίμει, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους, ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους, εἶπεν, οὐ δὴπον κακὸν τι λέγων ἑμαυτὸν λέληθα ; Quibus ADDE Ἀλλ' οὐκ, Dem. Ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν ; Imo vero nonne statim dicerent ? ITEM Ἡ οὐ, Plato de Rep. 2. Ἡ οὐ δοκεῖ σοι ; ἔμοιγε : Parmenide, Ἡ οὐχ ὄρεῖς ὅσον ἔργον προστάττεis ; Nonne ? Annon ? Et in Gorgia, Καὶ ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις ἐλέγετο ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγον εἴη τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου ἡ οὐ ; ναί. Sed in hoc, quem Bud. addit, loco, Ἐρρήθη ταῦτα, ἡ οὐ ; dixerim ἡ οὐ, esse potius Necne. Quod autem videmus hic ΟΧΥΤ, Οὐ, sciendum est ὁξυτονεῖσθαι extra etiam interrogationem in fine clausulæ positum. Aristoph. Πλ. (444.) Στῆθ', ἀντιβολῶσε στῆθι. Ad quæ respondetur, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ. Aristot. Rhet. 3. Ἐὰν γὰρ οὕτως ἀποκρίνηται, ὅτι ἐστὶ μὲν, ἐστὶ δ' οὐ ἢ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ ἢ πῇ μὲν, πῇ δ' οὐ ; θορυβοῦσιν ὡς ἀποροῦντες. Bud. annotat hanc particulam in clausulis acui, et in repetitione : Dem. de Male obita Leg. 'Ο δὴ τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν τῆς οἰα παρ' ἡμῖν ἐστὶ πολιτείας, οὐ χρόνους ἀνῆρη-

κεν οὗτος, οὐ' ἀλλὰ τὰ πράγματα ἀπλῶς ἀφῆρηται. Sed observavi et alios usus hujus οὐ oxytoni præter hosce duos quorum Bud. meminit: ut cum legimus ap. Xen., Ἐδέξαντο μὲν οὐ, χρήματα δ' ἔδωσαν. Denique et cum per ἀναστροφὴν postponitur, ut ap. Soph. Aj. (546.) ταρβήσει γὰρ οὐ, Νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσων φόνον. Scribi AUTEM Οὐκ itidem sciendum est, in responsione: Lucian. (1, 495.) *Ἡ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας; Ad quæ respondetur, Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα κ. τ. λ. Sic Thuc. (5, 101.) p. 194. Οὐκ, ἦν γε σωφρόνως βουλευθε: ubi tamen responsio non est, sed cum οὐκ relinquuntur quædam subaudienda. Sed et in illo Xen. l. itidem scriptum fuisset ἐδέξαντο μὲν οὐκ, sequente vocali. Et hæc quidem obiter hic attigi, utpote de quibus agendi alia se non obtulisset occasio. Quibus addo, ITIDEM Οὐχὶ in prosa postponi interdum: Synes. Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένον χρόνον συγκροῦ, χρὴ δὲ οὐχὶ: Id quod minime decet. Et rursus, Εἰ μὲν οὖν οὐ λανθάνουσιν, ἀδικεῖς· εἰ δὲ λανθάνουσιν, ἀμελεῖς· χρὴν δὲ οὐχὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἡγεμονικώτατον. Adhibetur alioqui et iis ll. in quibus οὐ diximus acui. Ceterum ex hoc Οὐχὶ quidam volentes esse factum Οὐχ, ei notam apostrophæ addidere, SCRIBENTES Οὐχ', ut Οὐχ' αἰας, Οὐχ' οὐτως, itidemque in aliis ll. Quam scripturam olim etiam quosdam probasse, ex Eust. discimus. A quibus tamen ipse prorsus dissentio, ex οὐχ ortum esse οὐκ existimans, mutata tenui in aspiratam, ut in aliis vocibus passim fieri videmus. Porro pro illo Οὐχὶ, HOMERUS Οὐκὶ dicere solet: Od. A. (492.) *Ἡ ἐπερ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἦε καὶ οὐκὶ, ll. (B. 300.) ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεδὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκὶ: (137.) Μάρψεν δ' ἐξέτης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκὶ.

“Οὐτε τι, ex Hom. pro οὐδαμῶς.”

[“Οὐ, ad Charit. 639. Corai. ad Theophr. 266. Jacobs. Anth. 11, 245. 295. Epigr. adesp. 14. 311. Wakef. Trach. 1057. Lucian. 3, 559. Dionys. H. 1, 430. Plato Euthyphr. p. 42. Fischer., Schneid. Anab. 58. Οὐκ, ad Charit. 142. 565. 637. 706. Οὐκ, οὐχ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 220. 257. ad Xen. Eph. 157. 263. Οὐχ', H. Steph. de Orthogr. Soph. ad fin. Οὐ, οὐ. Reiz. Acc. 46. 54. Cf. Tyrwh. ad Aristot. 206. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. Brunck. Aristoph. 3, 211. De quant., ad Charit. 486. De sede, Wakef. Alc. 92. Οὐ seq. vocali, ad Charit. 644. Reisk. ad p. 125, 13. Conf. c. οὐν, Jacobs. Anim. 159.: cum μὴ, ad Lucian. 2, 202. Boiss. Philostr. 438. ad Diod. S. 1, 663. Porson. Or. 1172. De discrimine inter οὐ et μὴ, Valck. Phæn. p. 559. Lesbon. 187. Οὐ modo omissum, modo intrusum ob antecedens οὐ, Orell. Suppl. p. 41. Οὐ inter articulum et subst., Schneid. Anab. 449. Dionys. H. 2, 684. 710. Οὐ, οὐκ, οὐχ redundans, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 26. Toup. ad Longin. 333. Οὐ seq. accus., Valck. ad Röv. p. xxviii. Extra versum, Musgr. ad Eurip. p. 216. Cum conjunct., Lesbon. 187. Cum nominibus, e. gr. δ οὐ καιρὸς, Valck. Phæn. p. 559. Hipp. p. 184. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Musgr. ad Hippol. 196. Toup. Emendd. 4, 427. Koen. ad Greg. Cor. 41. et Add., Wyttenb. Select. 365. Soph. CEd. T. 1256. Jacobs. Anim. 164. Steph. Dial. 30. Pro μὴ, Heyn. Hom. 7, 779. Pro οὐτε, ad Xen. Eph. 226. Οὐ, i. e. οὐ μὰ, Porson. Phæn. 1020. Οὐ quidem interdum ab jurantibus adhibetur quarto casui junctum, velut aliquoties ap. Soph., Theocr., alios; sed in Euripideis dubitem an alibi quam in Ionis v. 870. Ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἔδος, Valck. Phæn. p. 366. Οὐκ in fine versus scrib., seq. versu a vocali incipiente, Brunck. Aristoph. 1, 57. 211. 224. 2, 155. 3, 4. 74. Οὐ finale, Bast Lettre 197. De talibus, βαιοῦ κοῦχὶ μυρίον, Brunck. CEd. C. 397. Musgr. Cycl. 210. Or. 137. Brunck. 544. Wakef. Trach. 474. (Liv. 1. p. 139. Injustum esse neque jus persolvere.) Arrian. Epict. 557. Upt. Οὐ, ἀλλ' —. Heind. ad Plat. Phædr. 217. Οὐκ, ἀλλὰ —. Οὐ σύ γε, ad Phalar. 366. Ἐρωτας οὐκ ἔρωτας, Wakef. Trach. 1051. Οὐ οἱ, Heyn. Hom. 4, 49. Οὐ — δέχεται, 5, 343. De λιτότητι, οὐκ' ἀφανής, Koen. ad Greg. Cor. 41. ad

A Herod. 324. Steph. Dial. 29. Τὰ φωνήεντα οὐ, Consonantes, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 148. Ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς, Tymnes 6. Huschk. Anal. 228. Οὐδαμῶν—των οὐ μέζω, ad Herod. 571. Οὐ — οὐ —, Nec —nec —, Locella ad Xen. Eph. 129. Οὐ — οὐδέ —, Οὐ—οὐτε —, 277. Μὲν οὐ, — δὲ, ad Herod. 602. 646. Xen. Hell. 8. Schn., Zeun. ad Anab. 247. Markl. Suppl. 63. Musgr. ibid. Eur. Heracl. 195. Hel. 42. Ion. 1556. Belleroph. Fr. xvii. Soph. Phil. 545. Jacobs. Anim. 31. Anth. 6, 136. (Herod. 414.) ad Xen. Eph. 226.:—μὲν, — δ' οὐ, Heind. ad Plat. Phædr. 124. Οὐ γὰρ, elliptice, Muret. Opp. 1, 398. Οὐ γὰρ, ad Xen. Mem. 3, 4, 1. 7, 7. Zeun. ad K. II. 109. T. H. ad Lucian. 1, 215. Οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν ποτε, οὐ γὰρ ἂν που, ad 1, 349. Οὐ δὴ, οὐ δὴ που, Brunck. Phil. 900. Οὐ δὴ ποτε, Soph. El. 1108. 1202. Οὐ μὲν οὖν, Diod. S. 1, 567. Aristoph. B. 556. Πλ. 870. Plut. Mor. 1, 933. 935. Οὐπερ, Heyn. Hom. 6, 605. Οὐ μὴ, Brunck. Aristoph. 2, 38. 55. 218. A. 363. 492. A. 166. Eip. 1037. Schneid. ad Xen. Hell. 49. Wolf. 116. Phryn. Ecl. 118. Thom. M. 612. Musgr. Suppl. 1066. 1069. Bacch. 792. Cycl. 662. Wakef. Del. 1, 390. Heath. Eurip. p. 50. Eur. Phæn. 1584. Iph. A. 1465. 1504. T. 18. Tro. 693. Heracl. 385. Herc. F. 720. El. 383. 982. Bacch. 339. Soph. Trach. 621. 978. 1190. Phil. 103. 381. 418. 611. 1273. CEd. C. 176. 395. 408. 450. 649. 849. 1024. Aj. 75. (ubi diversa confundit Brunck.,) 83. 421. 560. CEd. T. 638. 771. El. 42. 1029. 1052. Brunck. Med. 1062. 1151. Andr. 757. ad Herod. 227. et var. lect., 535. 643. Theocr. 1. fin. Lesbon. 187. Toup. Opusc. 2, 252. 268. Brunck. ad Bacch. 840.:—“Οὐ μὴ θελήσει. Perperam vulgo θελήσει. Ad linguæ normam futurum indicativi reponi debuit. Vide Dawes. Misc. Cr. 222.' Cf. Valck. Hipp. p. 186. 230. 280. De constr. particularum οὐ μὴ, Dawes. Misc. Cr. 221. 227. 459. Brunck. CEd. T. 328. 1075. Aristoph. 1, 49. 68. 141. 158. 160. 171. 175. 2, 77. 82. Grot. Exc. p. 51. Steph. de Dial. Att. Dedicat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 339. Jacobs. Anth. 10, 128. Boiss. Philostr. 373. Heyn. Hom. 5, 704. Erfurdt. ad CEd. T. p. 392. Schneid. Anab. 97. Hier. 263. Dawes. M. Cr. 331.:—“Vocula οὐ cum verbo subjunctivæ formæ conjuncta alteram itidem μὴ comitem postulat.” An μὴ οὐ i. q. οὐ μὴ, Musgr. Andr. 253. Brunck. Or. 773. Οὐ μὴ cum prima persona, Aristoph. B. 508. Οὐ μὲν, Valck. Phæn. p. 356. Οὐ μὴν οὐδ'—γε, Xen. Mem. 1, 2, 5. Οὐ πάνν, Xen. CEd. 7, 1. Οὐ που. Markl. Iph. p. 94. Οὐ τι, Soph. Phil. 1299. Eur. Or. 1619. CEd. T. 363. 410. 433. Valck. Callim. p. 10. Οὐ τι, οὐδέ τι, Bergler. Præf. Il. p. 4. Οὐ τι που, Soph. Phil. 1233. Eur. Or. 1532. Οὐ τι μὴν, Soph. El. 817. Οὐ τι μὴ, Phil. 1273. Eum. 225. Οὐ τι μὴ φύγητε, Eur. Hec. 1026. ubi v. Musgr. et Porson. Οὐ τοι, οὐ τι; Brunck. ad Phæn. 462. ad Xen. Eph. 227. Οὐ πάρ', Il. M. 304. *Ἡ οὐ pro ἦ, Wyttenb. Select. 367. Herod. 333. 425. 518. Steph. Dial. 31. 43. Reisk. ad Dionys. H. 2. p. 1304. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc. Οὐχ ὄτι, ad Xen. Mem. 3, 9, 8. Phalar. 32. D Οὐκὶ, Heyn. Hom. 4, 242. 253. 262. 452. 6, 68. 90. 7, 123. Ursin. Gramm. Gr. p. 9. Οὐχὶ, ibid. Zeun. ad Xen. K. II. 371. Markl. Iph. p. 60. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 220. Heyn. Hom. 6, 68. 7, 123. Fischer. ad Palæph. 80. 103. ad Thom. M. p. 4. Brunck. ad Poët. Gnom. 345. CEd. T. 993. C. 1199. ad Xen. Eph. 226. ad Herod. 692. Conf. c. οὐ, Brunck. Aristoph. 3, 132. Heind. ad Plat. Gorg. 194.: cum οὐχ, Schneid. ad Xen. Hier. 262.: cum οὐχ οἱ, Simon Dial. p. 15. Boeckh. in Plat. Min. 59. Οὐχ, οὐχ', Fischer. ad Euthyphr. 44. 48. Heyn. Hom. 6, 68. 8, 273. Οὐχὶ οὖν, Ammon. 105. Οὐκὶ et οὐ κη conf., ad Herod. 349. 377." Schæf. Mss. Οὐ pro οὐτε μὴ, Lobeck. Phryn. 722. Pro οὐδέ, 723.]

OYKOYN, interrogative, sicut et οὐκ in ea signif. de qua modo egi, pro Nonne, Οὐκοῦν χρήσιμά γε ἀλφίτα; Lucian. (1, 517.) Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβόησαιμεν; Sæpe etiam, inquit Bud., interrogative accipitur οὐκοῦν, et signif. Nempe, Scilicet. Plato

de Rep. 2. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅγε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεκτέον οὕτω; Τί μὴν; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. Ἦ γάρ; Οὐ μοι δοκεῖ: Nempe deus revera bonus est, sicque nobis fatendum est? Quidni? At nullum eorum, quæ bona sunt, noxium est? Nonne? ut mihi videtur, nullum. Vide ap. Bud. 906. 907. plura de hac signif., quæ et alioqui Scriptt. Græcos evolventibus obvia est, sed is p. 903. scribit, οὐκοῦν, sicut ἀλλὰ μὴν, percunctationi servire: et affert e Plat. Gorgia, ubi utroque utitur: Ἀλλὰ μὴν ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατόν; Ναί. Οὐκοῦν περὶ ὧν περ λέγειν, καὶ φρονεῖν.; || Οὐκοῦν, Atqui, Profecto, Enimvero, Dem. Οὐκοῦν οὐδ' οὗτοι, Atqui ne hi quidem, Lucian. (1, 219.) Οὐκοῦν ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ᾧδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς συμπεριενεχθήσεται. Οὐκοῦν, inquit Bud., non negat, licet connexam negationem habeat, sed signif. Atqui. Plato Timæo, Οὐκοῦν σὸν τῶνδ' ἐργον ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος. Aristoph. (Πλ. 549.) Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμέν εἶναι ἀδελφὴν, Atqui dicimus: ut idem Ille exp.: addens aliquanto post, δήπου hoc in l. esse παραπληρωματικόν, at vero οὐκοῦν affirmativum cum quadam consecutione sermonis, non ratiocinativum. Idem, postquam dixit οὐκοῦν significare Profecto et Enimvero, affert e Dem., non Xen., ut tamen vox Idem ibi indicat, Οὐκοῦν δεινόν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ κ. τ. λ. Sic autem et a Luciano in principio sententiæ poni testatur pro Enimvero. Accipitur alioqui οὐκοῦν pro Itaque, Igitur: ut ap. Lucian. Οὐκοῦν οὕτω ποιῶμεν. Atque ita nonnulli interpr. in Soph. Aj. (79.) p. 6. meæ Ed., Οὐκοῦν γέλως ἡδιστος εἰς ἐχθροὺς γελῶν: sed malim et hic Profecto, Enimvero. Porro invenitur ETIAM Οὐκοῦν ἀλλὰ, quod Bud. vertit itidem Enimvero, et At vero, et Ceterum: citans hæc Luciani verba, Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. AT VERO Οὐκοῦν, Non igitur, Non itaque; Proinde non, Bud. in Greg. Οὐκοῦν διάστασις ἵνα μὴ λύσις. Affert vero et e Gal. ad Gl. Καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐπισκοπούμεθά τινας ἀρρώστους πολλὰκις οἷς ἐμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχονεν οὐκοῦν οὐδ' ὅπως εἶχον χροιάς ἢ σχέσεως ἢ τῆς κατὰ φύσιν θερμασίας γινώσκοντες: interpr. Proinde nosse non possumus. Et, Ita nequaquam novimus. Idem in Comm. 907. Οὐκοῦν autem, inquit, cum accentu in priore syllaba negationibus servit. Greg. eis Βασίλ. Ἀπαντα δὲ οὐδεὶς ἐπῆλθε πρὸς τὸ ἀκρότατον, σὺκου τῶν νῦν ἡμῖν γινωσκομένων· ἀλλ' οὗτος ἀριστος ἡμῖν, ὅς τὰ πλείω τυγχάνει κατωρθώκως, Nemo inquam eorum quos hodie novimus, Certe nullus eorum. At ego malim, Nemo quidem certe: sicut in quodam Platonis, quem subjungit, loco, Οὐκοῦν λέγεται γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὀμηριδῶν, vertit, Minime quidem certe id dicitur ab ipsis Homeridis. [“ Οὐκοῦν, Profecto, Valck. Phæn. p. 565. Οὐκοῦν, Huschk. Anal. 115. Brunck. ad Orest. p. 205. Porson. 1236. Hec. 1244. p. 75. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 411. Eur. Iph. A. 9. 1431. Hec. 251. 311. 592. (ubi v. Brunck.) 1240. Steinbr. Mus. Tur. 1, 199. Toup. Opusc. 1, 98. Valck. Diatr. 201. Οὐκοῦν, οὐκοῦν, T. H. ad Plutum p. 147. 167. 315. 342. Bentr. p. 319. Heindorf. ad Plat. Gorg. 242. Apol. p. xxi. Boeckh. ad Sim. p. xxviii. 75. Οὐκοῦν, οὐκοῦν, οὐκ οὖν, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 10. 2, 5, 4. K. Π. 337. ad Œc. 1, 9. 2, 11. Brunck. Ind. Aristoph. Eldik. Suspici. 18. Levesque in Thuc. 3. p. 264. omnino Valck. ad Phæn. p. 535. Ammon. 105. ad Lucian. 1, 228. 236. Οὐκοῦν explic. λοιπὸν, T. H. ad Plutum p. 424. 455. Οὐκοῦν οὐκ — οὐδ' —, Plut. Alex. 63. Schm. Οὐκοῦν — γε, Boeckh. in Min. 59.” Schæf. Mss. Ionice Οὐκων, Herod. 1, 11. 24. 2, 139. Pro οὐκ, 2, 20. Ἐτησίαί μὲν οὐκων ἐπνευσαν, Etesiae non spirarunt.]

ΟΥΔΕ, ET Οὐτε, Neque, Nec. Sed illud disjunctim etiam scriptum invenitur οὐ δέ, at hoc non item. Dici autem itidem Μηδὲ, s. Μητε, antea docui, sc. T. 2. c. 911. Dem. μήτε et οὐτε et οὐδὲ in una eademque periodo usurpavit: (285.) Ὁ γὰρ μὴ ταῦτ' εἰδὼς, μήτ' ἐξητακὼς πύρρῳθεν ἐπιμελῶς, οὐτ' εἰ εὖνους ἦν, οὐτ' εἰ πλούσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἐμελλεν εἶ τι χρή

A ποιεῖν εἴσεσθαι, οὐδ' ὑμῖν ἔξειν συμβουλευεῖν; ubi animadvertite etiam repetitionem hujus particulæ οὐτε: (276.) Οὐτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὐτ' εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτο αὐτῶ: quibus subjungit οὐτε et μήτε, utrumque itidem repetitum; scribit enim, Ἦν δὲ οὐτε ἐν τῇ θαλάττῃ κρείττων τότε ὑμῶν, οὐτε εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς, μήτε Θετταλῶν ἀκολουθούντων, μήτε Θηβαίων διϊέντων. Interdum posteriore loco dicitur οὐτ' οὖν: ut ap. Lucian. (1, 183.) Οὐτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὐτ' οὖν τὰ σμικρά. Ceterum quemadmodum in Μη docui, post μη subjungi μηδὲ, non οὐδὲ, quod et in priore illo Dem. l. fieri vides, ita vicissim οὐδὲ, non μηδὲ, quod sciam, particulæ οὐ subjungi dico: (269.) Οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι τοιαῦτ' εἰπεῖν, οὐδ' ἂν οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους πορίσασθαι. Sic præcedente οὐδεμίαν habes hanc particulam ibid. Οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν, οὐδ' ἂ νῦν οὗτος λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ: nec tamen ignoro ap. Od. I. (406.) legi, Ἥ μὴ τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ οὐδὲ βίρφῃ: sed emendatiora exempl. habent ibi ἤ, non οὐδὲ. Ceterum pro οὐτ', SCRIBITUR Οὐθ', ubi sequitur vocalis aspirata: Dem. Καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὐθ' ἡμῶν, οὐτε τοῦ πατρός. Verum exempla usus hujus particulæ, quæ passim occurrunt, omittens, ad ea, quæ non perinde sunt obvia, venio.

Admonitus igitur esto lector, sicut negativa particula οὐ vacat interdum, itidemque μη, ita et οὐδὲ supervacaneam esse nonnunquam. Et affert quidem Bud. hujus pleonasmii exemplum p. 937. sed minime idoneum, meo quidem judicio: ut etiam docebo ibi aliquando fortasse. Pag. autem 935. tradens ab Atticis geminari negationem, elegantiam et ornatus gratia, affert e Synesio, Διδούς μὲν οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι, δείξας δέ. Sed cum hic particula οὐδὲ posteriore loco posita, significationem habere videatur, de qua dicam infra, diversam ab ea quam in priore habet, aliud potius exemplum afferre debuit. Extant autem ap. ipsum quoque Hom. aliquot: Od. K. (328.) Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Ὅς κε πῆν καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος οδόντων, Θ. (32.) Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ὅτις κ' ἐμαὶ δώμαθ' ἵκηται. Il. M. (213.) ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν Δῆμον εὐντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ, Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ, ubi annotat Eust. διπλῇ ἀποφάσει indicari ἀποτροπὴν τελείαν τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι. Miror autem quomodo hic Gramm. istam geminationem non distinguat ab ea quæ extat ap. Eund. Il. E. (22.) Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν: (Z. 130.) Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος νῆος: cum in utroque horum locorum particula οὐδὲ posterior non eund. usum habeat quem prior, sicut et de illo Synesii l. modo dicebam, et hoc agnoscens ipsemet, scripserit, Ἐστὶ δὲ τῶν δύο ἀρνήσεων ἡ μὲν μία, τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος ἡ ἑτέρα δὲ, τοῦ προσώπου: ut dicat, inquit, ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἂν, οὐδὲ αὐτός.

Οὐδὲ γὰρ geminatum vel potius repetitum, eo modo quo οὐ γὰρ supra e Plat. Phædone affert Bud. 941.

D Οὐδὲ δὴ, Nec vero, ut tradit Idem p. 921. postquam locutus est περὶ τοῦ Δὲ δὴ μεταβατικοῦ. Similem enim huic οὐδὲ δὴ subesse signif. ait.

Οὐδὲ μὴν, ET Οὐτε μὴν, i. q. οὐ μέντοι, Neque vero, Nec vero, Nec tamen, 923.

Altera autem signif. PARTICULÆ Οὐδὲ, est ea quam et in vulgatissimo illo Prov. habet, Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, Ne Hercules quidem adversus duos. Item in illo Proverbiali loquendi genere, Οὐδ' ὄναρ, Ne per somnium quidem: et illo, οὐδὲ γρυῖ, Ne gry quidem. Quibus addere possimus hunc Antiphanis versum, habentem itidem Proverbiale genus loquendi, cum hac particula οὐδὲ, ap. Athen. (99.) Ταῦτ' ὅ,τι ἐστίν, οὐδ' ἂν Ὀπίλλων μάθοι, Ne Apollo quidem intelligat, intellexerit, intelligere queat, quid hæc sibi velint. Similis autem vel potius idem usus particulæ Μηδὲ in ead. re exprimenda, ap. eund. Athen. (98.) Τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνώσκειν. Talem porro usum habere particulam istam in quibusdam Hom. ll. in quibus

geminatur, admonui supra: necnon in l. Synesii. Sed et in aliis aliorum Auctorum ll. frequens est hic vocalæ istius usus. Quem certe habere existimo et in iis loquendi generibus, quibus DICITUR Οὐδ' ἂν ὀτιοῦν γένηται, ET Οὐδ' εἰ τι γένοιτο: ut sc. significet ad verbum, Ne si quidem fiat quidlibet, s. accidat. Exp. alioqui a Bud. Quicquid evenierit. Et, Οὐδ' ἂν ὀτιοῦν γένοιτο, Quicquid accidisset. Possit autem iis, quæ ibi affert, exemplis addi istud e Dem. (284.) Καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν, ὥς, οὐδ' ἂν εἰ τι γένοιτο, ἐτι συμπενευσόντων ἂν ὑμῶν καὶ τῶν Θηβαίων. Affert vero ex Eod. οὐδ' ἂν ὀτιοῦν ποιῇ πάλιν, (343.) *Ὁν καιρὸν ἐάν τις ἐκὼν κυθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ, οὐδ' ἂν ὀτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τ' ἔσται σῶσαι, i. e., inquit, Quicquid postea fecerit, servare denuo non poterit, Nullo pacto servare denuo poterit.

“Οὐδ' ἂν εἰς, pro οὐδέις ἂν, ut μηδ' ἂν εἰς pro μη-
“δεῖς ἂν, Ne unus quidem, Nullus: ap. Aristoph.
“cum optativo. Οὐδ' ἀρχὴν, Nequaquam, Neuti-
“quam: voce ἀρχὴν adverbialiter posita pro ὅλως,
“παντελῶς, Plane, Prorsus. Paus. Bæot. Οἱ μὲν οὐδ'
“ἀρχὴν ἀνηροῦντο νεκρούς, Plane non tollebant mor-
“tuos: nisi malis Ne incepere quidem tollere mor-
“tuos. Et Herod. 6. Εἰ γε ἀρχὴν μὴ ἔλαβον, Siqui-
“dem omnino non accepi. Οὐδέ εἰς, Ne unus quidem,
“Nullus, pro οὐδέις. Οὐδέ μὴ, pro simplici οὐδὲ s. οὐ
“μέντοι, Soph. Aj. (83.) 'Ἄλλ' οὐδέ νῦν σε μὴ παρόντ'
“ἤδη πέλας, Sed ne nunc quidem te præsentem vide-
“bit. Οὐδέ μὴ ποτε, Neque unquam, Plato Epist. 7.
“Οὐκ οὖν ἐμὸν γε περὶ αὐτῶν ἐστὶ σύγγραμμα, οὐδέ μὴ
“ποτε γένηται, Neque unquam erit. Οὐδέ πολλοῦ δεῖ,
“pro πολλοῦ δεῖ, Longe s. Multum abest, Dem. de Male
“Obita Legat. Οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν,
“οὐδέ πολλοῦ δεῖ, Multum abest ut ita res habeat.
“Alia similia exempla vide ap. Bud. 939. Nonnun-
“quam reperitur in medio periodi παρενθετικῶς posi-
“tum. Dem. c. Lept. Σκεψώμεθα δὴ τί τοῦτ' ἔσται τῇ
“πόλει ἐάν ἅπαντες οὗτοι λειτουργῶσι· φανήσεται γὰρ
“οὐδέ πολλοῦ δεῖ τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης: pro
“φανήσεται γὰρ οὐκ ἄξιον τῆς μελλούσης αἰσχύνης,
“Longe enim abfuturum est ut dignum videatur,
“quamobrem tanta ignominia ingrati animi suscipia-
“tur a vobis. Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ,
“Multum s. Longe abest: ut sit Ne parvo quidem
“intervallo abest, pro Maximo. Dem. de Male Obi-
“ta Legat. (399.) Οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἰσὺν ἐστ' ἀδί-
“κημα ἢ τυράννου παρελθεῖν καὶ ὑμῶν οὐδ' ὀλίγου
“δεῖ. Pro eod. dicitur οὐδέ πολλοῦ δεῖ. Bud. 940.
“Οὐδ' ὅσιον, pro οὐχ ὅσιον, s. ἀνόσιον, Impium, Ne-
“farium, Dem. Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ μάλλον δ' οὐδ'
“δῶτα; Οὐδ' ὅσον, ὅσον, Ne tantillum quidem,
“Apoll. Rh. et Epigr. Οὐδ' ὀλίγον, Nihil quicquam,
“Dem. Οὐδ' οὐ μὴ, pro simplici οὐδέ, Matth. 24, (21.)
“Οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ'
“οὐ μὴ γένηται, Neque erit, unquam erit; vehemen-
“tior enim hic est triplicata negatio. Sic Synes. Οὐ
“γὰρ μήποτε κατισχύσει τοῦ πεφυκότος οὐδ' οὐ μὴ
“σβέσει· τὸν σπινθῆρα τοῦ θελοῦ φωτός. Οὐδ' ὑφ' ἐνός,
“pro ὑπ' οὐδενός, A nullo.”

[“Οὐδέ, Bergler. Alciph. 132. ad Xen. Eph. 193. Dawes. Misc. Cr. 108. Ne quidem, Xen. Mem. 1, 1, 14. De sede, Wakef. Ion. 1408. Conf. c. οὐχ, ibid. Phil. 671.: cum οὐ τι, 1055.: cum οὐδὲν, ad Xen. Mem. 1, 4, 9. ad Xen. Eph. 142. Οὐδέ τε et οὐδέ τι conf., Heyn. Hom. 8, 459. Οὐδέ subaud., seq. altero οὐδέ, Jacobs. Anth. 7, 197. Palladas 108. ad Lucian. 2, 91. 127. 3, 386. Ænigma 14. Theocr. p. 296. Sic μήτε, Pythag. 26. cf. Herod. 293, 22. 419, 88. Eur. Hec. 377. et Porson. Brunck. Œd. T. 332. Œd. C. 1526. Phil. 771. Wakef. ibid. Markl. Iph. p. 50. 402. Aristoph. *Ὁρν. 694. Musgr. Tro. 477. ad Herod. 129. Sic Nec subaud., Virg. Æn. 1, 544. Οὐδέ nonnunquam simpliciter ponitur, sic ut aliquid sit subaudiendum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 70. Οὐδέ, ubi μηδέ expectes, Apoll. Rh. 3, 1041. Sæpissime post οὔτε sequitur οὐδέ, Brunck. ad Eur. Or. p. 178. ad Æsch. S. c. Th. 835. ad Soph. Œd. T. 1422. Locella ad Xen. Eph. 87. 129. Οὔτε et οὐδέ copulata, ad Xen. Mem. 2, 2, 5. Fischer. ad Palæph. 128. Οὐδέ—οὔτε—, Markl. Suppl. 871. ad

A Charit. 721. Brunck. Aristoph. 1, 68. Phalar. 262. Jacobs. Anth. 6, 196. Porson. Med. p. 39. Heyn. Hom. 6, 409. Οὐδέ γὰρ, οὔτε γὰρ, Heind. ad Plat. Apol. p. xxiii. Οὐδέ, οὔτε, Brunck. Aristoph. 2, 214. ad Diod. S. 2, 58. Boiss. Philostr. 513. Schneid. Anab. 135. Fischer. ad Palæph. 61. 73. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 670. ad Soph. El. 1197. ad Theogn. 696. Valck. Hipp. p. 172. Locella ad Xen. Eph. 129. Od. Ω. 125. Οὐδέ, οὐδέ, Locella l. c. Οὐδέ τε, Luzac. Exerc. 145. I. q. οὐδέ, ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 8, 194. Heyn. Hom. 6, 25. Οὐ δὲ, Wakef. Alc. 125. Il. A. 437. Ω. 418. Οὐ—δὲ pro οὐ δὲ, Lucian. D. D. p. 41. Letron. Οὐδέ—δὲ, Wakef. Trach. 831. Abresch. Æsch. 2, 59. Οὐδέ—τε—, Eur. Phœn. 905. Pors. Οὐδέ τε, Heyn. Hom. 6, 507. 522. Hesiod. Θ. 423. Μηδὲ et οὐδέ cumulata, Jacobs. Anth. 11, 291. Οὐδέ γε, T. H. ad Plut. p. 236. Οὐδέ γὰρ, Neque enim, Xen. Mem. 1, 1, 11. Οὐδέ γὰρ οὐδέ, Jacobs. Anim. 227. Antip. Sid. 50. Steph. Dial. 32. Heyn. Hom. 6, 526. Οὐδέ γὰρ οὐδέ—οὐδέ μὲν οὐδέ—, ad Lucian. 1, 236. ad Il. K. 299. T. 295. ad Herod. 288. Xen. K. Π. 651. Οὐ γὰρ οὐδέ—, Valck. Hipp. p. 316. Οὐδέ μὲν, Apoll. Rh. 1, 45. Alcæus Mess. 6. sed v. Jacobs. Οὐδέ μὲν οὐδέ, Jacobs. Anth. 6, 56. Wakef. Phil. 562. Meleager 128. Apoll. Rh. 1, 122. Brunck. p. 164. Huschk. Anal. 36. Steph. Dial. 32. Il. M. 212. 'Ἐπεὶ οὐδ' ἦν, Diod. S. 2, 529. et var. l.: Xen. K. A. 1, 8, 20. Οὐδέ ἄλλος δὲ—Οὔτε, Wakef. Herc. F. 63. Musgr. ibid. ad Xen. Mem. 2, 6, 19. Valck. Phœn. p. 123. Abresch. Add. ad Aristæn. 123. Conf. c. οὔτε, Porson. Phœn. 354. De sede, ad Charit. 486. Xen. Hier. 7, 11. Passow, ad Long. p. lxiii. Οὔτε, absolute, Locella ad Xen. Eph. 176. 179. Οὔτε, οὔτε, ad 129. Οὔτε, οὔτε, Boiss. Philostr. 516. Οὔτε—οὔτε—, post compar. reduciens, Scheller. Præf. ad Ælian. p. xxv. Οὔτε—καὶ—, Markl. Suppl. 535. ad Xen. Eph. 176. 255. Οὔτε—καὶ οὐ—, Jacobs. Anth. 10, 385. (sic et scr. in Epigr. 49. cf. Jacobs.) Οὔτε—τε—, Wakef. Phil. 1321. Boeckh. ad Sim. p. xv. Wakef. Herc. F. 1285. Itaque male Idem Alc. 71. Trach. 1151. 1153. Fischero, nescio cur, displicet, ad Palæph. 48. Οὔτε—τε—οὐδέ—, Eur. Herc. F. 1106. et Wakef. Οὐκ—οὔτε—, ad Charit. 558. Οὔτε τι, Meleager 115. sic leg. Marcell. 36. 44. Οὔτε—οὐδέ—, Brunck. Apoll. Rh. 51. ad Lucian. 1, 638. Boiss. Philostr. 513. Phædro 280. Heind. ad Gorg. 213. Οὔτε γὰρ, non seq. altero οὔτε, Diod. S. 2, 354. (an οὐδὲ γ. ?) Lucian. 3, 283. ad Xen. Eph. 176. Dionys. H. 5, 112. Zeun. ad Xen. K. Π. 183. Boeckh. in Min. 193. Οὔτε δὲ, Aristot. H. A. 165. Schn., Boeckh. de Metr. Pind. 238. Οὔτε—δὲ—Heind. ad Plat. Apol. p. xix. Οὔτε—μήτε—Soph. Antig. 686. Οὔτε μὴν, Dionys. H. 2, 903. Οὔτε, ἄλλα καὶ, Locella ad Xen. Eph. 176. ubi et de modo scribendi οὔτε. Οὐ—τε, Theocr. 15, 142. T' οὐ pro οὔτε, Eur. Hipp. 305.: Plut. Mor. 1, 930. Οὔτε ἐστίν, οὔτε μὴ ποτε γένηται. In Dionys. H. 1. p. 9. pro οὔτε leg. οὐδέ. Sic in Æsch. Eum. 891. Οὐτ', Wakef. Ion. 349. Trach. 322.” Schæf. Mss.]

OYΔΑΜΟΣ, comp. ex οὐδέ et ἄμος, de quo supra: UT Μηδαμός, e μηδὲ et ἄμος pro οὐδ' ἄμος, Ne unus quidem, i. e. Nullus. *Ἄμος, inquit Eust., dicitur ὁ εἰς vel ὁ τις, Unus, Aliquis, Ionice, Dorice. Unde ἁμόθεν pro ποθέν: et ἀπό τιος ἐνός: at οὐδαμόθεν, pro οὐδέποθεν. Est autem ex eo et NOMEN Οὐδαμός i. significans q. οὐδέ τις: a quo ap. Herod. nominativus plur. οὐδαμοί, pro οὐδέ τινες. Et sem. οὐδαμάς. Item gen. οὐδαμῶν, ut οὐδαμῶν ἀνθρώπων. Unde et μεσότμος ADV. Οὐδαμῶς, pro κατ' οὐδένα τρόπον. A quo EST Οὐδαμή. Idem porro VALENT Μηδαμῶς ET Μηδαμή. Hæc ille. Affert autem Bud. istum Herod. l. in quo et Οὐδαμοί ET Μηδαμοί usurpat: (1, 143.) 'Ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῖναι μηδαμοῖσι ἄλλοισι Ἴωνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοί μετασχεῖν. Item e Lesbionacte, Οὔτε γὰρ ἐξηλάθη ὑπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἐτέροις αὐτοὶ οἰκείρε. [Eust. Od. I. p. 10. “Οὐδαμός, Thom. M. 662. ad Herod. 331. Οὐδαμοί et οὐδ' ἄλλοι conf., ad Dionys. H. 1, 77. Μηδαμός, Thom. M. l. c. Valck. ad Herod. 33.” Schæf. Mss.].

Οὐδαμοῦ, ET Μηδαμοῦ, Nusquam, Nullo in loco. Apud Lucian. interroganti ποῦ δὲ ἐστᾶσιν, responde-
tur οὐδαμοῦ. Synes. Ἄλλ' ἤν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Cum
gen. Οὐδαμοῦ γῆς, Aristid. : sicut Οὐδαμόθι γῆς s. τῆς
γῆς, Lucian. Sed et pro. Nullum in locum, Nullam
in partem, affertur e Xen., quæ alioqui signif. motus
ad locum proprie convenit τῷ Μηδαμόσε. ["Οὐ-
δαμον, Markl. Iph. p. 135. Eur. Herc. F. 843. T. H.
ad Plutum p. 126. Valck. Phœn. p. 495. ad Diod.
S. 1, 134. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. Eurip. 3,
284. Οὐδὲν οὐδ., Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Wyt-
tenb. Select. 425. Οὐδὲν οὐδ. εἶναι, ad Xen. Mem.
1, 2, 52. Οὐδὲν οὐδ. κρίνειν, Jacobs. Anim. 150. Οὐδ.
φαίνεσθαι, Heind. ad Plat. Gorg. 34. 113. Οὐδ. τι-
θέναι, Abresch. Æsch. 2, 92. Μηδαμον, Wakef. Phil.
256. Cum gen., Valck. l. c. ad Herod. 553. Μηδεῖς
μ., Wakef. S. Cr. 4, 149. Μηδὲν μ., Ruhnk. ad Xen.
Mem. 221. (1, 2, 52.) M. εἶναι, ibid. M. τιθέναι, A-
bresch. Æsch. 2, 92. Wakef. S. Cr. 5, 122. Heind.
ad Plat. Gorg. 34." Schæf. Mss.]

Οὐδαμόσε ET Μηδαμόσε, Nusquam, i. e. Nullum
in locum, Nullam in partem : μηδαμόσε tamen iu
VV. LL. exp. Nullatenus. [Οὐδαμόσε, Dem. 1076.
Μηδαμόσε, Plato de Rep. 6, 12.]

Οὐδαμόθι, ET Μηδαμόθι, Nusquam, i. e. Nullo in
loco. Cum gen. ap. Lucian. Οὐδαμόθι τῆς γῆς, ut
Latine dicitur Nusquam terrarum, gentium. ["Οὐ-
δαμόθι, cum gen., ad Herod. 553. Dionys. H. 3,
1317. Μηδαμόθι, ad Diod. S. 1, 364." Schæf. Mss.]

Οὐδαμόθεν ET Μηδαμόθεν, Nullo e loco, Nulla e
parte : Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Dem. Ex alio nullo
loco. Xen. Οὐδαμόθεν δανείζεσθαι ἐστὶν ἀργύριον,
ubi reddi potest, Nullo e loco, etiam E nemine, A
nemine. Basil. Πλὴν οὐδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα
ἀνέγκλητον, Veruntamen excusari nullo modo eorum
factum potest, Bud. ["Οὐδαμόθεν, ad Timæi Lex.
29. ad Thom. M. 41. Μηδαμόθεν, ad Lucian. 1,
453." Schæf. Mss.]

Οὐδαμῆ ET Μηδαμῆ, interdum accipitur itidem
pro Nusquam, Nulla in parte : qua in signif. extat
ap. Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῆ ἄλλη, pro Nusquam
alibi. Sed frequentius accipietur pro Nullatenus,
Nullo modo, pacto. Plato de Rep. 1. Τοῦτο μὲν οὐ-
δαμῆ συγχωρῶ. Et οὐδαμῆ οὐδαμῶς, quod vide in
Οὐδαμῶς. Sed pro Οὐδαμῆ et Μηδαμῆ dicitur DO-
RICE Οὐδαμᾶ ET Μηδαμᾶ. Apud Lucian. tamen
extat quidam locus sine Auctoris nomine, ubi οὐδαμᾶ
et οὐδαμῆ copulantur, sicut οὐδαμῆ οὐδαμῶς copulata
sæpe legimus. ["Οὐδαμῆ, Heind. ad Plat. Charm.
76. Jacobs. Anim. 267. Valck. Phœn. p. 495. Hipp.
p. 320. Toup. Opusc. 1, 348. 549. Wyttenb. Select.
425. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. Οὐδαμῆ οὐδα-
μῶς, Jacobs. Anim. 174. Artemid. 372. Lucian. 3,
178. 248. Οὐδαμᾶ, ad Herod. 26. 391. 564. 680.
Μηδαμῆ et μηδαμᾶ, Brunck. Aristoph. 1, 141. ad
Herod. 54. Μηδαμᾶ, Brunck. ad Æsch. Pers. 429.
ad Cæd. C. 1698. Nuspiam, Valck. ad Herod. 33.
* Οὐδαμᾶ, ad Charit. 629. Simonid. 40. Jacobs.
Anth. 7, 251. Brunck. ad Æsch. Pers. 429. ad Ti-
mæi Lex. 30. Anacr. p. 64. ad Callim. 2. p. 5. He-
rod. 564. Toup. Opusc. 2, 235. * Μηδαμᾶ, ibid.
Leon. Tar. 75. Gesner. Ind. Orph. Brunck. ad
Æsch. Pr. 526. Pers. 429. Mitsch. H. in Cer. 181." Schæf. Mss.]

Οὐδαμῶς ET Μηδαμῶς, Nullatenus, Nullo modo,
κατ' οὐδένα τρόπον, ut ex Eust. modo exposui, Xen.
(Cæc. 16, 13.) Οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἢ μὲν ὕλη ἐπιπο-
λάζοι. Sæpe autem copulatur οὐδαμῶς cum οὐδαμῆ,
sicut μηδαμῶς cum μηδαμῆ : et tunc vehementia si-
gnificationi additur ; ideoque Bud. vertit Nullo prorsus
pacto, in Philone de Mundo, Αἰσθήσει μὲν οὐδαμῆ
οὐδαμῶς καταλαμβάνόμενα, Nullo prorsus pacto per-
cepta. Sed addit, Ac si dicas, Nusquam nulloque
modo sensu comprehensa. Cic. tamen οὐδαμῆ οὐδα-
μῶς vertit simpliciter, Nullo modo, cum hæc Plat.
verba in Epist. ad Dionis Propiuquos, Ἐλθόντα δέ με
ὁ ταύτην λεγόμενος αὐ. βίος εὐδαίμων, Ἰταλιωτικῶν τε
καὶ Συρακουσίῳν τραπέζῳν πλήρης, οὐδαμῆ οὐδαμῶς
ἤρεσε, sic interpr., Quo cum venissem, vita illa beata,
quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque

A mensarum, nullo modo mihi placuit. Et μηδαμῆ
μηδαμῶς pro eod. : ut ap. Philoponum, Aristotelis In-
terpretem, ubi inter ὑποθέσεις hanc ponit, Ἐκ τοῦ μη-
δαμῆ μηδαμῶς ὄντος μηδὲν γίνεσθαι. Sed μηδαμῆ μη-
δαμῶς potest esse etiam ἀπαγορευτικόν, cum οὐδαμῆ
οὐδαμῶς sit tantummodo ἀρνητικόν. Quod Οὐδαμῶς
accipitur et pro Nequaquam, Minime ; et quidem in
responsione etiam. || Οὐδαμῶς cum gen. quoque, pro
Nusquam, e Luciano affertur ; ubi quis fortasse sus-
picetur reponendum οὐδαμοῦ. ["Οὐδαμῶς, T. H. ad
Plutum p. 126. ad Timæi Lex. 29. Thom. M. 41. ad
Herod. 391. Μηδαμῶς, Heind. ad Plat. Phædr. 211.
Gorg. 172. Buttm. 524. Eur. Hipp. 611. De constr.,
Porsou. Or. 1614. Brunck. Aristoph. 2, 142." Schæf.
Mss.]

AT VERO Οὐδαμινὸς dicitur Qui nullius est pretii,
Contemptus. Quod si vim verbi exprimere velimus,
existimo reddi commode posse Qui nullo habetur
loco. Is enim, qui nullo habetur loco, videri quo-
dammodo potest οὐδαμοῦ εἶναι, Nusquam esse, atque
adeo hanc vocis istius esse originem arbitror. Dicitur
tamen aliquid etiam esse οὐδαμινόν : Chrys. Ὁ
θεὸς ἀντὶ μικρῶν καὶ οὐδαμινῶν βασιλείαν χαρίζεται,
Pro exiguis nihilique rebus regnum largitur. Et
compar. Οὐδαμινέστερον ap. Eund., Πολλὸν οὐδαμινέ-
στερον, Multo minus et contemptius. ["Thom. M.
889. Toup. Opusc. 1, 293. ad Eran. Phil. 174. ad
Herod. 719." Schæf. Mss.] "Μηδαμινὸς, Qui nihili
est, Nullius pretii, ἀτιμος, Hes." ["Theod. Prodr.
in Notit. Mss. 6, 529. * Οὐδαμινότης, Eust. II. B. ap.
L. Bos. Obs. Crit. 76." Boiss. Mss.]

ΟΥΤΙΣ, vos, ὁ, ἡ, Poetice, Nullus, Nemo, II. A.
(89.) οὐτις χεῖρας ἐποίησε. Apud (Od. I. 366.)
Ulysses ficto nomine se vocat Οὔτιν : ita enim προπε-
ρισπᾶται. UNDE Οὔτιδες, Chrysippi Παραλογισμοὶ,
Captiosæ quædam argumentationes. AT VERO Οὔτι
pro οὐ, Non, poetice : UT Οὔδετι pro οὐδέ, Neque.
Pro quo potius DICITUR Οὔτοι in prosa. ET Οὔτοι
γε : de quibus lege Bud. 911. AT Οὔτιπου cum ι,
An forte, Num forte, ibid. e Plat. Theæt., sic autem
exp. et οὔτιπω in alio Plat. loco, cum potius existi-
mem significare An nondum. "Οὔτι γε affertur pro
"Nedum. Οὔτι μὲν δὴ, Neutiquam tamen. Ita enim
"Cic. ap. Plat. Tim. Οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθαι γε, οὐδὲ
"τεύξεσθε θανάτου μοίρας, vertit, Neutiquam tamen
"dissolvemini, neque vos ulla mortis periment."
["Οὔτις, Epigr. adesp. 727. Thom. M. 662. Wakef.
Herc. F. 111. ad Xen. Eph. 130. Ulyssis nomen,
Pierson. Veris. 153. Οὔτις, Villos. ad Long. 109.
Οὔτι, Markl. Suppl. 535. Iph. p. 74. 241. ad Charit.
555. Wakef. Ion. 1393. Alc. 881. Antiphil. 15.
Brunck. Apoll. Rh. 38. 127. Julian. Æg. 49. (sed v.
paulo ante ad οὔτε,) Jacobs. Anth. 11, 304. Valck.
Oratt. 342. Hesiod. Θ. 182. Heyn. Hom. 7, 493.
800. ad Xen. Eph. 270. Ilgen. Hymn. 616. Herod.
345. 545. 697. et n. Οὔτι, Æsch. Eum. 624. 630. Me-
leager 95. Jacobs. Anth. 6, 297. 7, 40. 310. Simmias
Alis, Callim. Ep. 52. Bianor 10. Apoll. Rh. 1, 400.
Οὔτι, i. q. οὐ, ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 6, 81. Eur.
Heracl. 615. Wakef. Trach. 843. 1093. Phil. 410.
1299. Οὔτι, οὔτοι, Ilgen. Hymn. 532. Valck. Phœn.
p. 166. ad Herod. 310. 363. 615. ad Eur. Alc. 721.
ad Lucian. 1, 353. Heyn. Hom. 6, 399. 7, 243. 244.
Οὔτι γε, Plut. Mor. 1, 800. Οὔτι — γε, Boeckh. in
Plat. Min. 59. Οὔτι που, Markl. Iph. p. 94. Eur. Hel.
94. 482. 548. Wakef. Ion. 1132. Herc. F. 968. Phil.
1233. Paus. 369. Brunck. Aristoph. 2, 43. 118. ad
Anacr. p. 117. (104.) Οὔ τι που, Aristoph. A. 354.
Brunck. 1, 174. Eur. Or. 1524. Οὔτι τοι, Wyttenb.
ad Plut. de S. N. V. 89. Οὔτι et οὔτοι conf., Porson.
Phœn. 462. Med. p. 69. Brunck. Aristoph. 2, 189.
Heyn. Hom. 4, 90. 5, 101. 261. 313. 7, 318. Οὔ νό-
τι, Brunck. Apoll. 115. Οὔ γάρ τι, Jacobs. Anth. 9,
312. Paus. 383. Porson. Med. p. 43. Brunck. Soph.
3, 391. Eur. Rhes. 399. Heracl. 194. Hel. 1188.
Herc. F. 1125. Alc. 643. Æsch. Eum. 628. Plato
Charm. 64. Οὔ τι μὴ, Soph. Trach. 621. Brunck.
Aristoph. 2, 43. Οὐ μὲν τι, Heyn. Hom. 7, 126. Τιν'
οὐ pro οὐ τινα, II. A. 289. Οὔ τί πω, Brunck. Cæd. C.
972. 1370. Οὔτι κω, οὐκω τι, ad Herod. 490. : Markl.

Iph. p. 165.: 'Οὐρ' hic est οὔρι, non οὔτε. Οὔτοι, Thom. M. 506. Eur. Iph. A. 517. Markl. p. 241. Heracl. 439. Hel. 585. Ion. 943. 1311. Herc. F. 315. El. 363. 760. et n., Jacobs. Anim. 139. Huschk. Anal. 264. Porson. Med. p. 16. Heind. ad Plat. Lys. 13. Valck. Diatr. 179. 186. 203. 230. Valck. Callim. 239. Οὔτοι et οὔτοι (tibi) conf., Mitsch. H. in Cer. 139. Ilgen. Hymn. 523. 548. Heyn. Hom. 5, 88. 532. 538. Οὔτοι et οὔτοι, Heind. ad Plat. Phædr. 295. Οὔτοι, οὔτι, 238. Οὔτ', i. e. οὔτοι, Brunck. Œd. C. 1351. Sæpius vocula οὔ aliis interjectis a τοι divellitur, Koppiers. Obs. 44. Οὔτοι που, Brunck. Aristoph. 1, 174. Οὔτοι ἄν, Xen. K. Π. 6, 3, 20. Οὐ πάνυ τοι, Boeckh. ad Sim. p. xvii.: Il. I. 39. leg. οὔ τοι, v. ibi Heyn., item Od. P. 400. cf. Σ. 16." Schæf. Mss.] Ab hoc οὔρι est et ΡΟΗΤΙΣΜΟΝ Οὔριδανός, per pleonasmum syllabæ da, q. d. Qui nihil est, i. e. Homo nihili, et nullius pretili. Gallice ad verbum, Homme de néant. Il. A. (293.) δειλὸς τε καὶ οὔτιδανός καλεοίμην. ["Heyn. Hom. 6, 537. 7, 676. Jacobs. Anth. 12, 88. ad Charit. 300." Schæf. Mss. * "Απουριδανός, Murat. Inscr. 1889, 7." Kall. Mss.]

"ΟΥΘΑΡ, ατος, τὸ, Ueber, Mamma; sed in belluis "proprie. Herod. 4, (2.) Τὰς φλέβας τε πίμπλασθαι "φουσεωμένας τῆς ἴππου, καὶ τὸ οὔθαρ κατέσθαι, Et "uber demitti. Sic (Od. I. 440.) Οὔθατα γὰρ σφα- "ραγεῦντο, Uebera intumescebant lacte. Apud Tele- "clidem vero Comicum, Ὡς οὔσα θῆλυς εἰκότως οὔθαρ "φέρω. In cibis autem τὸ οὔθαρ habebatur excel- "lens et delicatum, Plut. (6, 474.) Πράγματος στα- "νίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔ- "θατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακούντος, ἢ "χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Latini id non Ueber solum, "sed Sumen etiam appellant. Metaph. vero οὔθαρ "ἀρούρης dicitur pro Ubertas et feracitas soli, Il. I. " (141.) Εἰ δέ κεν Ἀργῶς ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὔθαρ "ἀρούρης. Id imitatus Virg. dixit, Terra antiqua, "potens armis atque ubere glebæ. Et Cæsar Vopi- "scus ap. Varron. R. R. 1, 7. campos roseæ Italiae "dicit esse Sumen, in quo relicta pertica postredie "non appareat propter herbam." ["Thom. M. 357. Musgr. Iph. T. 1242. Jacobs. Exerc. 2, 180. Anth. 6, 313. 8, 249. 399. 9, 103. 11, 233. T. H. ad Plu- "tum p. 261. Aristoph. Fr. 226. Heyn. Hom. 5, 555. ad Virg. 2, 93. Ruhnk. ad H. in Cer. 450. Valck. Ep. ad Rov. p. x. Diatr. 286. Bergler. Alciph. 74. ad Herod. 281. Plut. Mor. 1, 491. Sumen, Char- "don Magaz. Encycl. T. V. an. 2. p. 496. 504. Οὔ- "θατα, ad Timæi Lex. 244. * Οὔθατιος, Huschk. Anal. 234. Crinagor. 22. * Ὑπουθατίος, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. Bianor Anth. Vat. 2. p. 310. μόσχον, Codd. * ὑπουθατίας, s. * ὑπουθαδίας, ον, ὁ. Vide Schn. Lex. * Οὔθατοίς, Orph. Arg. 191. 696. Opp. K. 2, 148.]

ΟΥΡΑ, ἡ, Cauda, Il. Υ. (170.) de leone irritato, Οὔρῃ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, Cauda verberat latera et coxas, Od. K. (215.) de canibus, Οὔρῃσι μακρῇσι περισαίνοντες ἀνέστην. Sic P. (302.) Οὔρῃ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθην καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω: unde σαίνουρος, Qui blanditur cauda, ut Ovi- "dianæ læanæ et lupæ, blandas movere per aera cau- "das, Nostraque adulantes comitant vestigia. Xen. K. (6, 15.) Ταχὺ ταῖς οὔραις διασείουσαι καὶ ἐπικλίνουσαι τὰ ὤτα. Plut. de Solert. Anim. Ἰστανται τὰς οὔρας κινεῖντες: Probl. Rom. Οὔραν ἀποκόψας, Caudam amputans. Piscibus etiam tribuitur: unde μελά- "ουρος, non item avibus, quibus ὀρόπύγιον peculiare est. Lat. vero Cauda et quadrupedibus et reptilibus et piscibus et avibus couvenit. || Homini quoque οὔρα tribuitur, ut et κέρκος, sed jocose pro Penis: sic Horat. caudamque salacem Demeteret ferro: unde νώθουρος et μύζουρος. || In exercitu vero Extre- "num agmen: contra στόμα dicitur Acies et anterior pars. Qua metaphora lingua vernacula dicit Queue, quod est Cauda. Eust. 1185. Οὔρα στρατοῦ, τὸ ὀπι- "σθεν: 469. cum dixisset Merionen, qui πυμάτας ἔτρυνε φάλαγγας, fuisse οὔραγον, addit, Οὔρα γὰρ καὶ κατὰ Ξενοφῶντα, τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὥσπερ στόμα

A καθ' Ὀμηρον ὁ τόπος τῶν προμάχων. Bud. interpr. Extremum agmen, e Xen. afferens, (Ἰππαρχ. 8, 18.) Οὔτος δὲ ἔποιτο κατ' οὔραν τῆς μετὰ τοῦ φυλάρχου τά- "ξεως. Alias κατ' οὔραν ἔπεσθαι exp. etiam A tergo sequi, κατόπιν, Athen. (281.) ex Apollodoro, de pi- "scibus quibusdam, qui ἀλφησταὶ nominantur, Ἀλί- "σκεσθαι σύνδνο, καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὔραν ἐπόμενον. E Xen. quoque (K. Π. 5, 3, 16.) affertur ὁ κατ' οὔραν, Qui est a tergo. Huc pertinet ἡ ἐπ' οὔραν μεταβολή, pro ἡ ἀπὸ τῶν πολεμίων: con- "tra, ἡ ἀπ' οὔρας pro ἡ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ut docetur in libello de Vocab. Milit. || Navi quoque οὔρα tri- "buitur pro πρύμνα, Puppis. Ionice pro Οὔρα δις- "TUR Οὔρῃ. ["Coray Theophr. 320. Eulhodus 2. Ammon. 25. Valck. Anim. 38. Penis, Jacobs. Anth. 10, 60. Brunck. Soph. 3, 525. Bergler. Alciph. 117. Ilgen. Hymn. 606. ad Herod. 757. Ἐπ' οὔραν, Coray Theophr. 317. 319." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 33. Eis οὔραν ἐπανάγειν τὴν βάδιον.] Οὔροτο- "μέω, Caudam amputo, τὴν οὔραν ἀποκόπτω, ut Plut. loquitur. Apud Suid. Οὔροτομήσαντες πενήτηκοντα Ἴππους.

Οὔραγος in exercitu dicitur Is qui extremum ag- "men ductat, quod οὔρα nominatur cum ab aliis tum a Xen. ut supra docui, s. Extremi agminis dux, Xen. (K. Π. 2, 3, 10.) Ἐξάγει μὲν ὁ οὔραγος τοῦ τελευταίου λόχου τὸν λόχον, Polyb. (6, 35, 8.) Δεῖ γὰρ τὸν πρῶ- "τον ἰλάρχη κατ' ἑκάστον στρατόπεδον ἐνὶ τῶν οὔραγων τῶν αὐτοῦ παραγγεῖλαι πρῶτῃ. In l. de Vocab. Mi- "lit. οὔραγος esse dicitur ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου: cui opp. λοχαγός, πρωτοστάτης et ἡγεμῶν. In eod. Li- bello annotatur quosdam οὔραγον et ἐπιστάτην pro eod. accipere: qui erat unus τῶν ἐκτάκτων, ut ibid. in Ἐκτακτοῖς docetur. || Apud Diosc. vero 4, 179. de epithymo, Ἐχει δὲ κεφάλια λεπτά, κοῦφα, οὔραγος ἔχοντα ὡς τρίχας, Marc. vertit Caudas capillorum modo. Aliter autem Ruell. eum locum interpr. sic sc., Capitula tenuia et levia, in quibus fibræ ut ca- pillamenta: secutus diversam lectionem. Mihi certe id vocabulum suspectum est. [Scaliger ad Propert. legere voluit οὔριάχους. Lobeck. Phryn. 430. "Ad Diod. S. 1, 704." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 43.] Ab Οὔραγος porro EST Οὔραγία, ἡ, Extremum ag- "men, ἡ οὔρα τῆς φάλαγγος, s. ἡ ὀπίσθεν ἀκολουθουσα στρατιά, ut Suid. et Hes. exp.: Polyb. 16. Συνήψαν τοῖς ἐπὶ τῆς οὔραγίας Μακεδόσι, Conflixere cum Ma- cedonibus qui in extremo agmine erant. Et Plut. Antonio (42.) Πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὔραγίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς πλευράς στομῶσαι: de exercitu iter faciente. ["Ad Diod. S. 1, 704. 2, 497. Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM Οὔράγιον, quod exp. τελευταῖον, Ultimū: quod idem erit cum οὔραιον s. ὀπίσθιον. [* "Οὔράγιος, Jacobs. Anth. 7, 25." Schæf. Mss. Anal. 1, 212. Οὔπω τοξοφόρων οὔράγιος, perpe- ram pro τοξ. οὐδ' ἄριος, i. e. ἀρειος.] Οὔραγέω, Ex- "tremum agmen duco. Unde ap. Suid. Οὔραγεί, τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ. Hes. vero οὔραγεί exp. ὑπε- "ρίζει, Postremus est vel venit. [Polyb. 4, 11, 6. "Ad Diod. S. 1, 704. 2, 336." Schæf. Mss.] Ἀπουρα- "γέω, quod Bud. e Polyb. citat, sed non interpr. Οὔ- "ραγείν, inquit, et ἀπουραγείν. Polyb. 189. et 48. cui opp. προάγειν, πρωτοπορεῖν, 189. Quibus sub- jungit hæc verba ex Eod. (3, 53, 1.) Τὰ μὲν σκευο- φάρα καὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ, τοὺς δ' ὀπίστας ἐπὶ τῆς οὔραγίας. Idem certe est ἀπουρα- γέω cum οὔραγέω, Extremum agmen duco, A tergo agmen duco: quo utitur Polyb. 5, (7, 11.) Ἀπουρα- γοῦντων μὲν αὐτῶ τῶν Κρητῶν, δεξιῶν δὲ παρὰ πλάγια τῶν Θρακῶν. [* Ἐξουραγέω, unde Ἐξουραγία, Diod. S. 14. p. 439, 5.]

"Ἐξουρα, Hippocr. vocat τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, "quæ et μύωπα, [et μύουρα,] "inquit Gal. Lex. Hip- "pocr. Utitur porro Hippocr. Γυναικ. (649, 45.) "Ποιείειν δὲ μήκος μὲν, δακτύλων ἕξ· πλῆθος δὲ, πέντε "ἢ ἕξ· εἶδος δὲ, ἔξουρα." Κόθουρος, ὁ, Caudam abs- condens, Epith. fuci, qui est ἀκέντρος et νωθρός, ut testatur Aristot. H. A. 9, 40.: itemque Plin. 11, 11. docet fucos esse sine aculeo velut imperfectas apes. Hesiod. Ἔργ. (1, 301.) ὅς κεν ἀεργὸς Ζῶη κηρήνεσι

κοθούροις εἴκελος ὀρμήν, i. e. κεύθουσι τὴν οὐρὰν s. A
 κέντρον, Moschop. τὸ κέντρον κεκρυμμένον ἔχουσι,
 Procl.: sicut et Tzet. τοῖς κεύθουσι τὸ ἐν τῇ οὐρᾷ
 κέντρον. Hesychio autem κόθουρος est ἀκεντρος et
 ἀργός. ["Timæi Lex. 157. et n., Græv. Lectt. Hes.
 541." Schæf. Mss.] "Κούθουροι, dicuntur οἱ κηφήνες,
 "Fuci, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐρὰν: sive quoniam
 "ἀκεντροὶ sunt. Ita Suid. Sed scr. potius κόθουροι."
 AT Κοθούρις, Vulpes. Hes. enim κοθούριν exp. ἀλώ-
 πεκα. Sic κόλουρις. Κολοβοῦρος, Cauda truncus,
 truncatus, Cui amputata cauda est, Hesychio σιτο-
 κοῦρος, ἀχρεῖος, κακοῦργος, ἀλώπηξ: ut κόλουρις. Κό-
 λουρος, idem cum præcedenti, h. e. Cauda truncus,
 Cui cauda truncata et amputata est, qua signif. di-
 citur etiam κολοβόκερκος, Levit. 22, (23.) unde ap.
 Suid. Κόλουρα, τὰ κολοβὴν ἔχοντα οὐρὰν, vel τὰ μὴ
 ἔχοντα κέρκον. Hes. κόλουρον exp. generaliter κολοβόν,
 μάλιστα. [Plut. Flam. 21.] In sphaera autem cælesti
 κολουροι appellati sunt Circuli per polos ducti, et
 ambitu suo ipsos mundi polos recipientes: inde no-
 minati, quod partes quædam eorum sint ἀθεώρητοι,
 Procl. in sua Sphaera [p. 43. Διὰ τὸ μέρη τινὰ ἀθεώ-
 ρητα αὐτῶν γίνεσθαι: ὁ δὲ τῶν πόλων, ὃν τινες μεσημβρι-
 νόν, οἱ δὲ κόλουρον φασι. Theolog. Arithm. p. 55. Vide
 Schn. Lex. *Δικόλουρος, *Τρικόλουρος, Nicom. Arithm.
 2. p. 126. Ast. *Κολουροειδής, unde *Κολουροειδῶς,
 Man. Phils 8, 82. p. 262. Vide Schn. Lex. Suppl.]
 Κολούριος, Cauda truncus. Κολούρια enim Suidæ, τὰ
 κολοβάς ἔχοντα οὐράς: qui etiam addit, dici ἐπὶ ἄρτων
 et ἐπὶ ἱατρικῶν φαρμάκων, de Collyriis, quæ et κολλούρια
 s. κολλύρια. ["Koen. ad Greg. Cor. 259." Schæf. Mss.]
 AT Κολουρία, Caudæ truncatio. Hesych. κολουρία,
 τῇ ἀποτομῇ. "Κολουραῖη, κολοβή, νεωτάτη, Hes. At
 "Suid. κολουραῖα πέτρα e Callim. affert pro κόλη,
 "κεκαμμένη, Cava, Iuflexa: vel στρογγύλη, Rotun-
 "dus, Teres." [Schol. Lycophr. 494. *Κολουρώ,
 unde *Κολουρώσις, i. q. κόλουσις, Jambl. Protr. 368.
 K.] Κόλουρις, Vulpes, ut κοθούρις, Timocr. ap. Plut.
 Themist. (21.) οὐκ ἐγὼ μόνον κόλουρις, Ἐντὶ καὶ ἄλλαι
 ἀλώπεκες. [At *Κόλλουρος, ὁ, ap. Marc. Sidet. 22.
 est Piscis quidam. *Λεῖπουρος, Schol. Aristot. 7.
 "Ορν. 873.] Μείουρος, Cui cauda diminuta est, Cui
 truncata est cauda, i. q. κολοβόουρος et κόλουρος, Ap-
 syrt. Hippiatr. Ἐὰν φθορὰ γένηται τριχῶν ἐν τῇ μ. τῆς
 κέρκου, In mutilata parte caudæ. Alias μείουρα di-
 cuntur etiam Ea, quorum extrema sunt mutilata et
 decurtata: sic μείουροι versus, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν
 χωλότητα ἔχοντες, Athen. (632.) h. e. Qui in fine
 claudicant: sicut ἀκέφαλοι, qui initio; λαγαροί, qui
 in medio: hoc μείουρον exemplum affert ex Hom.
 idem Athen. Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.
 At ap. Rhett. μείουροι περίοδοι, quarum θέσις brevior
 est quam ἄρσις. Aristot. Rhet. 3. Δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα
 καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακράς.
 Item Μείουρος ET Μειουρίζων, sive Μύουρος et Μυ-
 ουρίζων σφυγμός, Decurtatus aut Mutilus s. Decre-
 scens pulsus, Pulsus systematicus decrescens: vide
 Μύουρος. [Μύουρος, Μουρία, Μείουρος, Μειουρία,
 Barker. ad Etym. M. 973-4.] A Μείουρος autem de-
 rivatum est Μειουρία, ἡ, Caudæ brevitās: vel Cum
 extremitas brevior est: ut μειουρία in versu dicitur,
 cum μείουρος est, h. e. cum in fine claudicat, ut paulo
 ante dictum est. Μειουρίζω, Sum cauda breviori,
 Cauda mihi imminuta et decurtata est. Μειουρίζειν
 exp. etiam Minoribus terminis finire: quasi ab Ionico
 οὔρος pro ὄρος. [*'Απομειουρίζω, Nicomachi Arithm.
 2. p. 125. Ὡς ἡ μόνος ἀπομειουρίση τὴν τελείωσιν τῆς
 πυραμίδος.] Μελάνουρος, Nigram caudam habens.
 Item Nomen piscis Nigras in cauda maculas habentis,
 ap. Aristot. quem Plin. itidem Melanurum appellat,
 32, 11. ejusd. mentio supra in 'Ορροπυγόστικτος. Huc
 referunt et Pythagoricum præceptum, Μὴ γένεσθαι
 τῶν μελανούρων. || Dipsades quoque serpentes με-
 λάνουροι a nonnullis vocantur, quarum caudæ lineis
 duabus nigris distinguuntur, reliquo corpore albicante,
 Cæl. Rhodig. 25. c. ult. [Jambl. Protr. 312. Keissl.
 "Jacobs. Anth. 8, 172. Plut. Mor. 1, 43." Schæf.
 Mss.] Μελανουρίδες ex Epigr. pro iisd. Piscibus,
 quos μελανούρους nominari dictum est, ["Jacobs.
 Anth. 8, 172. Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss.]

"Μοθούρας, Hes. τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν, Remorum ma-
 "nubria. At μόθουρα, eadem quæ λόφουρα. Bud. ex
 "Aristot. Physiogn. (4.) Τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἡ μοθού-
 "ρων κοινόν ἐστίν ὕβρις. Ita enim reponit προλοβούρων,
 "quod est in Ald. Cod." [Cf. Κολόφουρα.] Νώθουρος,
 Ignavam caudam habens, ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ
 συγγίνεσθαι: per οὐρὰν accipiendo τὸ κατ' ἄνδρας αἰ-
 δοῖον, qui et ἀστυτος vocabatur: est autem vocab. a
 Comicis fictum. Eust. Huic opp. Salacem caudam
 habens, ap. Horat. ["Jacobs. Anth. 10, 60." Schæf.
 Mss.] Σαίνουρος, Blandam caudam movens, Qui
 caudam movens adblanditur, ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, ut
 Hom. loquitur. [Schol. Æsch. S. c. Th. 710.] Σαι-
 νουρίς, Quæ caudam movens adblanditur: σαίνουροι
 καὶ σαινουρίδες, inquit Hes., οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινού-
 ντες ἵπποι ἢ κύες. ET Σήνουρος pro eod.; Hes. enim
 σηνούροι exp. ταῖς οὐραῖς σαίνοντες, ubi animadvertē
 scribi προπερισπωμένως: ut κολοβούρος. Σεισοῦρα,
 Caudam movens, Nomen aviculæ, quæ Græce ἰνύγξ et
 κίγκλος etiam nominatur, a quibusdam Motacilla: et
 synonyma VOCE Σεισοπυγίς. Suid. Κίγκλος, ὄρνεον
 πολλὰ τὴν ὀσφὺν κινεῖ, ὃ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσι.
 Nominatur et κιναιδός. [Schol. Theocr. 2, 17.
 "Huschke. Anal. 16. Bast Lettre 30. Toup. in Schol.
 Theocr. p. 211. 214. Munck. ad Anton. Lib. 62.
 Verh." Schæf. Mss.] "Σμίνθουρος, Caudam movens,
 "Adblandiens, VV. LL. Sed vereor ne σμίνθουρος
 "ap. Hes. e σαίνουρος male detortum sit." [*"Σπα-
 νόουρος ἵππος, ad Hesych. 2, 1242, 16." Dahler. Mss.]
 *Τράχουρος, s. Τραχούρος, Trachurus, Piscis quidam,
 Oppian. J. Poll. 593. *Φαιουρός, Lycophr. 334. μαί-
 ρας φαιουρόν δομήν, i. e. κύνα φαιουρόν, i. q. λάμπου-
 ρον.]

Μύζουρις, Quæ caudam, i. e. penem, sugit, Fella-
 trix, Eust. 1821. loquens de οὐρὰ significante Penem,
 "Ὅθεν καὶ γυνὴ Μύζουρις, ἡ αἰσχροποιὸς, παρὰ τὸ μυ-
 ζᾶν οὐρὰν, ὃ ἐστὶ θηλάζειν. 'Απομύζουρις itidem Fel-
 latrix, Eust. 862. 'Η δὲ εἰρημένη οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν
 παρήγαγε γυναῖκα, τὴν αἰσχροποιὸν, παρὰ τὸ μυζᾶν
 ἡγουν θηλάζειν οὐρὰν. [*'Υπουρίς, Gl. Postilena.]
 Οὐραῖος, Ad caudam pertinens, Apoll. Rh. 2, (571.)
 ἄκρα δ' ἐκοψαν Οὐραῖα πτερὰ ταῖ γε πελειάδος, Pennas
 caudæ, τὰ τῆς οὐρᾶς πτερὰ. Et οὐραῖα μέρη τῶν ἰχθύ-
 ων, ap. Proclum, Eæ piscium partes quæ ad caudam
 pertinent: i. e. posteriores, ὀπίσθια. Intellige au-
 tem de piscibus qui inter duodecim signa numeran-
 tur, de quibus et Aratus in sua Sphaera, 'Αμφοτέρων
 δὲ σφέων ἀποτείνεται ἡ ὕπερ δεσµά: et alibi, Δεσµοὶ δ'
 οὐραῖοι τοῖς ἰχθύεσ ἄκροι ἔχονται: quod Cic. interpr.
 Vincula caudarum. Frequenter enim οὐραῖα dicuntur
 ipsæ οὐραὶ, ut Athen. 7. Σαίνουσιν οὐραίοισιν. Eod. l.
 κυνὸς οὐραῖον, Cauda canis, piscis. Sic Archestr.
 eod. l. (p. 303.) Καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, ἣν θυννίδα
 φωνῶ. Sed et in multitudine aliqua hominum τὰ οὐ-
 ραῖα, sicut τὰ ὀπίσθια, dicitur Pars posterior s. extre-
 ma: Terga, οὐρά. Philo V. M. 1. 'Ανακάμπει πρὸς
 τὰ οὐραῖα τον πλήθους, Retro in terga concessit. Neu-
 tro GEN. Οὐραῖον ap. Hipp. περὶ Διαίτης ὁξ. Παθ.
 dicitur τὸ πέρασ τοῦ ὀστέου, Extrema pars ossis: quo
 loco ETIAM Οὐρώδες τένοντες vocantur qui usque
 ad οὐραῖον, h. e. ossis extremum, protenduntur, Gal.
 Comm. 4. Hæc Gorr. Supra ex ejusd. Gal. Lex.
 Hippocr. habuimus 'Ορρώδewν. At FEMIN. Οὐραῖα
 dicitur κατὰ παραγωγὴν pro οὐρὰ, ut 'Αθηναῖα pro
 'Αθήνη, et σεληναῖα pro σελήνη. Eust. ["'Οὐραῖον,
 Fischer. ad Palæph. 20. Valck. Phœn. p. 421.
 Jacobs. Exerc. 2, 75. Brunck. Soph. 3, 473. Boiss.
 Philostr. 301. Sapient. Indor. p. 16. Wakef. Ion.
 1173. Musgr. 1154. Porson. Orest. 909. Genus sal-
 samentis, Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss.
 Arat. 145. γούνασιν, 352. ποσσίν.] 'Επουραῖος, Qui
 in cauda est: ἐπουραῖω δήγματι, Morsu caudæ, Epigr.
 [adesp. 418. *'Υπουραῖος, Qui sub cauda est, Schn.
 Lex. ἀμαρτύρως.]

Οὐραῖος, i. q. οὐραῖος, UNDE 'Οριος, exemto υ: ὀριαὶ
 πελειάδες, Pind. (N. 2, 17.) 'Οριαν, (ἡ ὀριαν,) πελειά-
 δων Μὴ τηλόθι 'Οαρίωνα νεῖσθαι νεῖσθαι (ἢ κείσθαι):
 quo l. citato, et explicato etymo nominis proprii
 'Ορίων, subjungit Eust. 'Επεὶ δὲ τὰς πελειάδας ἡγουν
 τὰς πλειάδας ὀρίας ἔφη ὁ Πίνδαρος, ἰστέον ὡς οὐκ ἄλλο-

θέν ποθεν αὐτὸ ἐποίησεν, ἀλλὰ παρωνύμως τῇ οὐρᾷ, κατὰ παράλειψιν τοῦ ὕ συνεγγυς γὰρ ὁ Ἰλίω τῆς ἀστροθεσίας τῶν Πλειάδων, ὡς φησιν Ἀθήναιος· ἵνα ᾗ, φυσί, τὸ ὀρίας ἐν ἴσῳ τῷ οὐρίας.

[* Οὐράδιος, Geop. 20, 27. * Οὐράδιον, Draco 13. cf. Du Cang. Gloss. 1065. Lobeck. Phryn. 74.]

[* Οὐρακός, ὁ, Media pars remi, J. Poll. 1, 90.]
 “Οὐρίαχος, i. q. σαρωτήρ, Ferrum quo ima ha-
 “stilis pars præfixa est, quasi οὐρά τοῦ δόρατος,
 “Il. N. (443.) οὐρίαχον πελεμίζων Ἐγχεος.” [Π. 612.
 P. 528. “Antip. Sid. 19. Heyn. Hom. 6, 31. 453.”
 Schæf. Mss.]

“Οτρα, Hesychio ἡ τοῦ ἀλέκτορος οὐρά, Gallinacei
 “cauda.”

“ΑΙΔΟΥΡΟΣ, ὁ, Catus, Felis, Aristot. H. A. 5, 2.

“Οἱ δὲ αἰλουροι, οὐκ ὅπισθεν συνιόντες, sc. ὀχεύουσιν,

“ἀλλ’ ὁ μὲν ὀρθός, ἡ δὲ θήλεια ὑποτιθεῖσα ἐαντήν.

“Unde Plin. 10, 63. Felis coeunt mare stante, fe-
 “mina subjacente. Æsopicarum Fabularum Inter-
 “pres” [et Tzetz. Chil. 5, 420.] “αἰλουρον perpe-
 “ram interpr. Ictida; nam manifestum est discrimen
 “inter hæc duo animantia ap. Aristot. H. A. 9, 6.”

[“Anonymus Augustanus Ms. c. 36. περὶ Αἰλίουρου,
 Evagrius 6, 24.” Schn. Lex.] “Cur autem ab Æ-
 “gyptiis coli soliti sint αἰλουροι, vide ap. Herod. 2.

“Denominatum porro αἰλουρον tradit παρά τὸ αἰόλ-
 “λειν καὶ κινεῖν τὴν οὐράν. || Αἰλουρος numeratur
 “etiam inter Pisces ap. Dioscor. 2, 29. Ubi cum
 “Interpretes vertant Silurus, scriptura ea mutanda
 “videtur in αἰλουρος.” [“Ad Callim. 1, 253. ad
 Diod. S. 1, 94. 97. (coll. 96.) ad Charit. 275. ad
 Anton. Lib. 186. 192. Verh., Valck. Adoniaz. p.
 327. Toup. Opusc. 1, 284. Dawes. Misc. Cr. 257.
 ad Herod. 135. Loesner. Ind. Callim., Mær. 36.
 et n., T. H. ad Plutum p. 230. Jacobs. Anth. 11,
 114. Bast. Lettre 130. Musgr. El. 251. Huschk.
 Anal. 266.” Schæf. Mss.] “Αἰλουρόμορφος, Habens
 “formam cati s. felis.” “Αἰέλουρος, pro αἰλουρος dici,
 “non κατὰ πλεονασμόν, sed ἀντίθεσιν, utpote παρά
 “τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐράν, tradit Etym. ex Herodiano
 “περὶ Παθῶν: est certe felium cauda ut plurimum
 “varia. Sunt qui Bæoticum esse dicant ap. Ari-
 “stoph.” [A. 879. ubi v. Brunck. “Ad Mær. 36.
 ad Herod. 135. * Αἰόλουρος, ad Mær. 37. Toup.
 Opusc. 1, 285. Dawes. Misc. Cr. 257. Musgr. El.
 251.” Schæf. Mss. Cf. Αἰγίλουρος.] “Αἰλούριος,
 “Radix quædam ita vocata, ut tradit Lex. meum
 “vet.: Hes. habet Αἰλοκριός, perperam, ut alphabe-
 “tica etiam series declarat. Forsan autem sic no-
 “minatur quod cati ea utantur.”

ΟΥΡΑΝΟΣ, ὁ, Cælum, τοῦ κόσμον τὸ ἄνω, θεοῦ
 οἰκητήριον, Aristot. de Mundo, Od. M. (404.) E. (302.)
 οὐδὲ τις ἄλλη φαίνεται γαίῳ, ἀλλ’ οὐρανὸς ἡδὲ θάλασ-
 “σα, (1, 527.) Εὐχέτο χεῖρ’ ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερό-
 “εντα: Virg. tendoque supinas Ad cælum cum voce
 manus; pro quo alibi, Palmas ad cælum tendit.
 Itidem Sallust. Cæsar et Livius dicunt Manus sup-
 plices ad cælum tendere. Il. T. (257.) Εὐξάμενος δ’
 ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν: ut Cassandra ap.
 Virg. Ad cælum tendens ardentia lumina frustra.
 Itidem Ω. (306.) λείβε δὲ αἶνον Οὐρανὸν εἰσανιδῶν,
 Θ. (509.) Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ’ εἰς οὐρανὸν
 ἵκη. Frequentius sine eis: B. (458.) Αἴγλη παμφα-
 γώσα δι’ αἰθέρος οὐρανὸν ἵκει, P. (425.) σιδήρειος δ’
 ὀρυμαγδὸς Χάλκεον οὐρανὸν ἵκει δι’ αἰθέρος ἀτραγέτοιο,
 Virg. It clamor cælo, Θ. (192.) τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν
 ἵκει, Virg. fama super æthera notus, Od. M. (74.) de
 scopulo præalto, οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει Ὀξείη κορυφή:
 unde οὐρανομήκεις σκόπελοι. Il. T. (351.) Οὐρανοῦ ἐκ-
 κατέπαλτο δι’ αἰθέρος. Passim in prosa quoque oc-
 currit. Plut. Fabio, Οὐρανοῦ ῥαγῆναι δόξαντος. Idem
 in eodem aliquanto post, Εἰς τὸν οὐρανὸν ἄρας. Paus.
 Att. Πεσεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Athen. 10. Ἐν οὐρανῷ
 καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ab Hippocr. οὐρανὸς more vulgi di-
 citur Aër qui supra nos est, usque ad nubium regi-
 onem, Gorr. e Gal. Comm. 2 in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν.
 Derivant nonnulli ab ὀρᾶν, alii ab ὄρος. Aristot. de
 Mundo, Οὐρανὸν ἐνύμως καλοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ὄρον εἶναι
 τῶν ἄνω, Philo de Mundo, Τῶν ἐντὸς ὄρον τε καὶ φν-

λακτήριον τιθεῖς τὸν αἰθέριον ἐν κύκλῳ τόπον, ἀφ’ οὗ καὶ
 οὐρανὸς ὠνομάσθαι δοκεῖ, Basil. παρὰ τὸ ὀρᾶσθαι. Iti-
 dem Ambrosius in Hexaem. ab ὀράω, quasi ὠρανός,
 quod sit visui pervium et minime densum, ut aqua
 et terra. || Οὐρανός ap. Hesiod. Pater Saturni: quod
 nonnulli malunt interpretari Cælus: alii etiam Cæ-
 lus. Sed ap. vett. Scriptt. nulla horum mentio, quod
 quidem ego sciam; ideoque nihil vetat retinere com-
 mune vocabulum Cælum, ut dicuntur Terræ filii ap.
 Latinos. || Οὐρανός pro κόσμος affertur e Plat. Tim.
 || Οὐρανοὶ a Persis dicebantur Regia tabernacula, ab
 orbiculari rotunditate. Hes. Οὐρανός, ὁ κατησπερισμέ-
 νος τόπος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αἰ-
 λὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανοῦς. Sic οὐρα-
 νίσκος pro Orbiculari umbella accipitur. Quo dici-
 mus modo vernacula lingua, Un ciel de lit. || Οὐρα-
 νός, sicut et οὐρανίσκος, vocatur Palatum quoque,
 quod Templum a Lucr. nominatur. Ruf. Ephes. Οὐ-
 ρανός δὲ καὶ ὑπερώα, τὸ περιφερὲς τῆς ἄνω γνάθου,
 Aristot. de Part. Anim. 2, 17. Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν
 τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζῴοις ἐστὶ, Lingua palato
 subjacet. [“Cic. de N. D. 2, 18. fin.” Wakef. Mss.]
 Dorice autem DICITUR Ὑρανός in Epigr. pro οὐρα-
 νός, ut μῦσαι pro μουσαι, et ὦρος pro οὐρος. [“In am-
 biguitate vocabuli οὐρανός lepide luditur ap. Athen.
 344. Ut autem Palatum a fornicata forma, quam
 cum cælo communem habet, Οὐρανός nominatum
 est, (vide Casaub. ad Athen. 48.) sic Quilibet fornix
 itidem Οὐρανός dici potuit: unde Matro Parodus ap.
 Eund. 134. οὐρανὸν ὀπανιάων Fornicem culinæ in-
 telligens, hac ambiguitate vocabuli non minus festive
 usus est, cum coquorum officium dignitatemque his
 verbis declaravit, Οἷς ἐπιτεράφαται μέγας οὐρανός
 ὀπανιάων κ. τ. λ.” Schw. Mss. “Ad Charit. 666,
 759. Jacobs. Antb. 9, 286. 411. 10, 25. Heyn. Hom.
 7, 9. 39. 8, 612. Valck. Diatr. 49. ad Callim. 83.
 Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. Palatum, Schol. Il. 22, 325.
 p. 38. Valck. ad Dionys. H. 5, 76. Οὐρ. et ἄνθρωπος
 conf., Liebel. Archiloch. p. 73. Touttie ad Cyrill.
 p. 128. Jacobs. Specim. p. 12. Bernard. ad Anon.
 Introd. Strat. 134. Οὐρ. χάλκεος, Heyn. Hom. 4, 189.
 “Υδρὸν ἐξ οὐρ., Markl. Suppl. 205. Οὐρανοῦ ἀπτεσθαι,
 Wakef. Herc. F. 1243. Οὐρανὸν ἵκειν, ad Od. O. 328.
 “Υπὸ τὸν οὐρ., Valck. Callim. 136. Οὐρανῷ λέγειν,
 208. Brunck. El. 424. Πρὸς οὐρανὸν βιβάζειν, (Ed.
 C. 380.) Schæf. Mss.]

Οὐρανοβάμων, Qui cælum scandit, Qui per cælum
 graditur: Suid. οὐρανοβάμονος, οὐρανοφότον. [“Const.
 Manass. Chron. p. 101.” Boiss. Mss. * Οὐρανοβάτης,
 Suicer. Thes. v. Εὐνόμιος. * Οὐρανοβατέω, Isidorus
 Pelus. p. 197. Chrys. 5, 528.] Οὐρανογνώμων,
 Cæli, i. e. Cælestium rerum, peritus, [Lucian. 2,
 756. * Οὐρανογράφος, unde * “Οὐρανογραφία, Diog.
 L. 9, 47.” Wakef. Mss.] Οὐρανόδρομος, Cursu in
 cælum tendens: Greg. de cruce dixit οὐρανόδρομον
 ξύλον. [“Cælo decurrens, Pisid. 3.” Wakef. Mss.
 * Οὐρανοδρομέω, Clem. Alex. Pæd. 289=246. * Οὐ-
 ρανοειδής, Hes. v. Κνανόν, Casaub. ad Athen. 2, 9.
 extr. “Heyn. Hom. 6, 119.” Schæf. Mss. * Οὐρανο-
 βέτης, unde * Οὐρανοθεσία, Schol. Arat. 33. * Οὐρα-
 νοκάτοικος, Gl. Cælicola.] Οὐρανολέσχης, Qui de
 cælo vel rebus cælestibus nugatur s. fabulatur, ut
 οἱ ἀμβρατὸν θέσθαι τὸν οὐρανὸν μυθεύοντες, Eust.
 [“Οὐρανομέτης, Epiphan. 1, 829.] Οὐρανομήκης,
 Cælum sua proceritate tangens, οὐ μῆκος οὐρανὸν ἐν-
 ρὺν ἰκάνει, ut supra de scopulo præcelso Hom. loqui-
 tur, Plut. (7, 787.) Ἀθω οὐρανομήκη, Qui caput inter
 nubila condere videtur. Sic Virg. æquataque ma-
 china cælo. At Aristoph. N. (357.) Οὐρανομήκη ῥή-
 ξατε κάμοι φωνήν, Clamore tollite, qui sidera feriat,
 ut Virg. ferit aurea sidera clamor, It. clamor cælo.
 Simile loquendi genus vide in Οὐρανός. Item οὐρα-
 νόμηκες κλέος, voce composita ex Hom. illo hemisti-
 chio, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Aristoph. N. (459.)
 κλέος οὐρανόμηκες Ἐν βροτοῖσιν ἔξεις. Sic ap. Athen.
 (19.) in quodam Epigrammate, καὶ οἱ κλέος οὐρανόμη-
 kes. Sæpe autem qui ira perciti sunt, dicunt κακὸν
 οὐρανόμηκες aut πελώριον, Aristot. Rhet. 3. [Æsch.
 Ag. 92. “Anal. 1, 3.” Schæf. Mss. * Οὐρανόπαις,
 Orph. H. 26, 13. 78, 1. Barker. Ep. Cr. ad Boiss.]

234.] Οὐρανοπετής, Caelo delapsus, Qui e caelo cecidit, ἐξ οὐρανοῦ πεσών, ut Paus. loquitur, Plut. ex Emped. οὐρανοπετεῖς δαίμονες, (9, 302.) Πλάζονται καθάπερ οἱ θεήλατοι καὶ οὐρανοπετεῖς ἐκεῖνοι τοῦ Ἑμπεδοκλέους δαίμονες: (452.) Ὁ δὲ κέλῃς οὗτος ἦν, ὡς εἰκεν, οὐρανοπετής. ["Ad Herod. 663." Schæf. Mss.] Οὐρανόπλαγκτος, Caelum pererrans, Qui sub caelo vagatur, Epith. nubium ap. Orph. H. (20, 1.) Ἀέριοι νεφέλαι, * καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι, [Manetho 4, 623. * Οὐρανοποιός, unde * Οὐρανοποιία, Caeli creatio, Diog. L. 3, 77.] Οὐρανόπολις, Caelestis civitas, Athen. (20.) Ἐξαριθμούμενον τὰς ἐν τῇ Ῥωμαίων οὐρανόπολιν Ῥώμῃ ὑριθμουμένας πόλεις: quam Romam Philippides ibid. appellat ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης et οἰκουμένης δῆμον. Alias Οὐρανόπολις est etiam Nomen proprium urbis conditæ ab Alexarcho quodam, in quam διαλέκτους ἰδίᾳ εἰσήνεγκεν, Athen. [98. "Const. Manass. Chr. p. 111." Boiss. Mss. * Οὐρανοπολίτης, Ecumen. ad Hebr. 9, p. 843. Ammonius in Catena ad Joann. 413. * "Οὐρανοπολίτης, Civis caeli, de muliere, Chrys. Hom. 123. T. 6. p. 978, 25. (* Οὐρανόσλος, unde) * Οὐρανοπόλεω, Circa caelum versor, De caelo mentem occupatam habeo, in Ps. 120. T. 1. p. 786, 28." Seager. Mss. * Οὐρανοπράτης, Pisid. Opif. 402.] Οὐρανοσκόπος, Qui caelum contemplatur; Piscis nomen, Athen. 7. Οὐρανοσκόπος δὲ καὶ ὁ ἀγνὸς καλούμενος, ἡ καὶ καλλιώννυμος, βαρεῖς, ubi potius reponendum δὲ, ὁ καὶ ἀγνὸς, ut dicat οὐρανοσκόπον et καλλιώννυμον eund. esse: sicut Plin. 32, 7. de callionymo, Idem piscis et Uranoscopus vocatur, ab oculo quem in capite habet. Ejusd. libri c. ult. scribit, Cantharus, callionymus s. uranoscopus, cinædi, soli piscium lutei. [* Οὐρανοστεγής, Æschylus Athenæi 491. * "Οὐρανοφανής, Hermes Pæmand. 112." Boiss. Mss.] Οὐρανοφάντωρ, Ad caelum usque resplendens, Cujus splendor ad caelum usque pertingit, οὗ ἡ λαμπρότης εἰς ὕψος φαίνεται, Suid. Οὐρανοφοιτῶν, Per caelum gradior, In caelo versor. Unde οὐρανοφοιτῆν ap. Hes., ἐν οὐρανῷ διατρίβειν. [Lobeck. Phryn. 629.] Οὐρανοφοίτης, Qui per caelum graditur, habes in Οὐρανοβάμῳ. [* Οὐρανόφοιτος, Lydus de Mens. 34. Euseb. Pr. E. 4, 23. p. 175. * Οὐρανοφόρος, Gl. Cæliifer, "Casaub. ad Athen. p. 99." Schæf. Mss.] Οὐρανόφρων, Qui caelestia sapit, Pius, Religiosus, Bud. e Cyrillo. [* Οὐρανόφροντος, unde * Οὐρανοφρένυς, et] Οὐρανοφύτεντος, Caelo satus, E caelo natus, Cui e caelo origo est: sic Plato ap. Plut. hominem vocat φυτόν οὐράνιον. Οὐρανοχρώματος, Caeli colorem habens, Cujus color idem est cum caeli colore, i. e. Cæruleus, κυανόχρως. ["Eliminandum e Lexx. Gr. est istud vocab., quod nusquam reperitur nisi in Ed. Ven. et Bas. Athenæi 3. p. 90. ubi perperam καὶ οὐρανοχρώματος legebatur, pro quo veram scripturam καὶ μονοχρώματος e Mss. Codd. restituit Cas." Schw. Mss.]

[* Οὐρανοδεύω, * Οὐρανῶδεω, Eust. 17, 35. * Οὐρανόπτης, Caeli spectator, Schneidero susp.] Οὐρανόροφος, Cujus tectum s. contignatio in modum caeli et θόλον orbicularis est: σκηνὴ, Athen. (49.) Nisi malis, Quæ habet οὐρανὸν s. οὐρανίσκον, Lacunar, Instar caeli orbiculare. [* Οὐρανοῦχος, Æsch. Choeph. 957.]

[* "Ἀπουράνιος, Orac. Sibyll. 208. Ops." Kall. Mss.] Ἐπουράνιος, Qui in caelo est, Caelestis, pro simpl. οὐράνιος, Anthol. Ἐπουράνιος, Qui in caelo est, Caelestis, Od. P. (484.) ἐπουράνιος θεός, Plato Apol. Socr. (3.) Περιεργάζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια: quod etiam interpretari queas supra caelos sunt, ut ἐπιχθόνια, quæ super terram. Aliquanto ante vocat τὰ μετέωρα. [* Μεσοῦρανός, unde] Μεσουράνιος, Qui in medio s. umbilico caeli est. At τὸ μ., Umbilicus caeli, Gaza. [* "Συμμεσουράνιος, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 421." Kall. Mss. "Simul in medio caeli comparens; de stellis adhibuit Ptol. de apparitionibus stellarum non errantium, initio." Jo. H. Maius Obs. SS. 4, 177.] Μεσουρανέω, In medio s. umbilico caeli sum: ut, Μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, Caeli medium permeante sole: Gaza vertit, Meridiane sole. Aristot. Meteor. 3.

A Οἶον ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα μετὰ ζῶ φαίνεται ἢ μεσουρανοῦντα. De sole meridiane s. μεσουρανοῦντι dixit Hom. (Il. Θ. 68.) "Ἡδὲ δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. ["Ad Charit. 720. 746. 763. 787." Schæf. Mss. Plut. 7, 147. 467.] Μεσουράνημα, τὸ, ET Μεσουράνησις, ἡ, Cum sidus aliquod medium caeli tenet, Basil. Hexaem. de solis magnitudine loquens, Οὔτε μιν ἐν τῷ μ. γενόμενος, τῆς ἐφ' ἐκάτερα ὤψεως διαλλάττει. Et ap. Strab. "Ἐξάρμα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰς μ., Solis elevatio meridiana. Annotatur e Comm. Joan. Grammatici in l. 2. Hesiodi, μεσουράνημα dici cum astrum 90 partibus, i. e. tribus signis, solem ortu præcurrit: Μεσουράνημα δὲ ἐστίν, ὅταν ἐννεμήκοντα μοῖρας πρὸ ἡλίου ἀστήρ ἀνατείλῃ· τουτέστιν, ὅταν τρία ὅλα ζῶδια προδράμῃ τὸν ἡλίον: quibus subjungit, Ἀεὶ γὰρ καθ' ἕκαστον νυχθήμερον ἐξ εἰσι ζῶδια περὶ τὸ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον· τὰ δὲ ἕτερα ἐξ, περὶ τὸ ἄνω καὶ ὑπὲρ γῆν· τότε οὖν ὁ Ὀρίων τρία ὅλα ζῶδια προανατέλλων τοῦ ἡλίου, μεσουρανεῖ σὺν τῷ ταύρῳ ἀναφερόμενος. ["Μεσουράνημα, Manetho p. 40. Matth. Anecd. 1, 23. Alberti Peric. Cr. 40." Schæf. Mss. "Μεσουράνησις, Schol. Il. Θ. 68." Wakef. Mss.] Ἀντιμεσουρανέω, In opposito caeli umbilico sum. Habent enim ἀντίποδες s. ἀντίχθονες suum quoque μεσουράνιον. Bud. ἀντιμεσουρανοῦν interpr. Media nox, ap. Plut. Probl. Rom. 508. μεῶ. Ed. (7, 147.) Ἐπεὶ τοίνυν ἐν ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσι τοῦ ἡλίου δύσληπτὸς ἐστίν ἡ ἀρχὴ διὰ τὰς εἰρημένας ἀλογίας, ἀπολείπεται τὸ μεσουρανοῦν ἢ τὸ ἀντιμεσουρανοῦν αὐτοῦ λαμβάνειν ἀρχήν. [* Ἀντιμεσουράνημα, Sext. Emp. Math. 5, 12. Salmas. Exerc. Plin. 1238. "Orig. Philoc. 23. p. 75." Seager. Mss. * Συμμεσουρανέω, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 8. p. 116. * Συμμεσουράνησις, Strabo 1. p. 24.] Ὑπερουράνιος, Qui supra caelos est. Exp. etiam Supercælestis. Pro Caelestis affert Bud. e Greg. ["Toup. Opusc. 1, 387." Schæf. Mss.] Ὑπουράνιος, Qui sub caelo est, oppositum τῷ ὑπερουράνιῳ, Od. I. (264.) Τοῦ δὲ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, Cujus gloria nunc sub caelo maxima est. At vero Il. Θ. (192.) dicit, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει.

Οὐράνιος, Caelestis: ὕδωρ, Caelestis aqua, Liv. Horat.: Theophr. Γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον. Pro quibus Plin. Rigatur gelidis fontibus, et imbres accipit: οὐράνιον φυτόν, Stirps s. Planta caelestis, ut Ovid. caelesti stirpe creatus. Plut. de Orac. Pyth. Πλάτων καὶ τὸν ἀνθρωπινον οὐράνιον ὠνόμασε φυτόν, ὥσπερ ἐκ ρίζης ἄνω τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον. Et οὐράνιος κόσμος, Mundus caelestis. Theophr. Ep. 31. de penna pavonis, Κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον εἰκονίζεται κόσμον: nam κατηστέριστα ut ipsum caelum. Et οὐράνιος Ζεὺς, Aristot. de Mundo, Jupiter caelestis: Hom. dicit ἐπουράνιος θεός. Et οὐράνιος πανοπλία, Caelestis armatura, Chrys. περὶ Προσευχῆς. Ubi nota etiam fem. οὐράνιος: pro quo Soph. οὐρανία dicit, Aj. (196.) p. 13. μεῶ Ed., Ἄταν οὐρανίαν φλέγων, pro ζωπυρῶν ἄταν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, s. μετέωρον et μεγάλην. Idem dicit etiam οὐρανία ἀστραπή. Lucr. Multa videmus enim caelestibus incita flammis Fulgere. Idem, caelestis fulminis ignis. At de οὐρανίῃ αἰξὶ vide Hes. ap. quem etiam οὐρανία ἀχρη pro δρόσος [e Soph. Œd. C. 681.] Alias feminino GEN. Οὐρανία substantive dicitur Una e novem Musis: Lat. quoque Uraniam appellant: de qua Plato Cratylō, Ἡ δ' αὖ ἐς τὸ ἄνω ὄψις, καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖσθαι οὐρανία, ὁρῶσα τὰ ἄνω. Est et Venus quædam οὐρανία, sicut ἔρως οὐράνιος ap. Plut. (9, 62.) Ὡς Αἰγυπτιοὶ δύο μὲν Ἑλλήσι παραπλησίους ἔρωτας, τὸν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσαντο. Rursus οὐρανία Ludi genus, quo pilam in altum jactabant et exilientes, antequam in terram deferrentur, manibus eam excipiebant. Hes. et J. Poll. 9, p. 292. necnon Eust. Pulcre exprimit Hom. Od. Θ. (376.) de sphæras. pila loquens, Τὴν ἕτερος ρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα, Ἴδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὕψος· ἀερθεὶς Ῥηϊδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὐδας ἱκέσθαι: e q. l. colligo ap. J. Poll. pro ἀλωμένοις: reponi debere ἀλλομένοις. UNDE Οὐρανιάζειν, i. e. τὴν οὐρανίαν ludere, Ludere ludum illum qui οὐρανία vocatur, Hes. || Aristoph. Σφ,

(1530.) Πίπτε σκέλος οὐράνιον, pro eis οὐρανόν, In cælum jacta: (1492.) Σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτιζών. || Interdum absolute ponitur, ut cum οὐράνιοι dicuntur Dii, pro οἱ οὐράνιοι θεοί, s. ἐπουράνιοι. Hesychio οὐράνιοι sunt οἱ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦντες, Cœlicolæ. Itidem Lat. Cœlestes pro Dii. Virg. Invisus cœlestibus. Ovid. Mater cœlestum. Cic. Voluntas cœlestium: qui etiam dicit Colere cœlestes. A Poëtis vocantur οὐρανίωνες quoque, et οὐρανίδαι. ITIDEM Οὐράνια dicuntur Imbres, pro οὐράνια ὕδατα, Theophr. H. Pl. 4, 16. Γίνονται δὲ νόσοι καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται. || Οὐράνιον γ' ὅσον, pro θαυμάσιον ὅσον: ut ap. Aristoph. B. (781.) interroganti Xanthiæ, 'Ο τῶν πανούργων; respondet Æacus, νῆ Δ' οὐράνιον γ' ὅσον: (1131.) Εὐθύς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον γ' ὅσον: quod interpretari etiam queas, Toto cœlo aberravit. In eadem Fabula, οὐράνιον γ' ὅσον ἀνεβόα, Vix credas quam altum exclamarit: [cf. 781.] Quintil. quoque Cœlestis usurpavit pro Admirandus, nisi malis Divinus, cum Ciceronem vocat Cœlestem in dicendo virum. AT Οὐρανίαφι, Paragoge poetica pro οὐράνια. ["Οὐράνιος, ad Charit. 752. Musgr. Ion. 714. Wakef. Georg. p. 49. S. Cr. 2, 50. 52. Herc. F. 1243. Alc. 230. Jacobs. Anim. 32. 135. Anth. 8, 278. 9, 286. 411. 11, 323. Coray Theophr. 317. Brunck. Soph. 3, 524. ad Lucian. 1, 254. Sublimis, Valck. Phœn. p. 118. Conf. c. αἰώνιος, Dawes. M. Cr. 354. Πῦρ οὐρ., Diotim. 10. Οὐράνιον ὅσον, Pierson. ad Mær. p. 3. Toup. Opusc. 2, 175. Τὰ οὐρ., Xen. Mem. 1, 1, 11. Οὐρανία, ad Anton. Lib. 48. Verh., Toup. Opusc. 1, 296. ad Lucian. 1. p. xxxiv. Venus, Jacobs. Anth. 7, 376." Schæf. Mss. Οὐράνια ἀχη, Æsch. Pers. 512. Soph. Antig. 418. *Οὐράνιον, τὸ κολλούριον, Alex. Trall. 2. p. 46. * "Οὐρανίως, Divinitus, Dionys. Areop. 129." Kall. Mss.]

Οὐρανίδης, Cœlestis, οὐράνιος: peculiariter de deo aliquo s. cœlicola. Hesiod. Θ. (502.) Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνησι, Cœligenas, Cœli filios. Utitur et Apoll. Rh. 2, (342.) Οὐρανίδην Hes. exp. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, patronymicῶς, Cui cœlestis origo, Cœlesti semine natum. Vide et Οὐράνιος. ["Wolf. ad Hesiod. p. 106. 109. Valck. Diatr. 43. ad Charit. 752." Schæf. Mss.]

Οὐρανίων, idem, Il. A. (570.) Ὀχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Et sine θεοί, E. (898.) Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρετος οὐρανίωνων, ubi οὐρανίωνων accipitur pro τιτάνων, qui οὐρανοῦ filii erant, s. οὐρανίδαι. Vide et Οὐράνιοι. ["Οὐρανίωνες, Heyn. Hom. 4, 150. 5, 169. Wolf. ad Hesiod. 105. Οὐρανίωναι, Marcellus 5. Οὐρανίωνες, Οὐρανιῶναι, Brunck. Anal. 2, 302. Visconti Iscr. Triop. 79." Schæf. Mss. "Inscr. ap. Maittaire. Misc. 177." Kall. Mss.]

Οὐρανίσκος, Tentorium orbiculari rotunditate, ut cælum: sicut οὐρανοὶ supra. Plut. Phocione (33.) p. 247.: Alexandro (37.) Καθίσαντος αὐτοῦ τοπρῶτον ὑπὸ τὸν χρυσοῦν οὐρανίσκον ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ. Potest etiam accipi pro Lacunari tabernaculi, quod orbiculare sit in formam θόλου, s. pro Parte orbiculari in summo tentorio. Athen. (196.) posuit pro Lacunari augustalis, quod Ptolemæus ad pompam et ὑποδοχὴν præpararat, inquit Bud., Αὐτὴ δὲ (ἡ τοῦ συμποσίου στέγη) ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεὶ περιλεύκῳ: (539.) e Phylarcho de tentorio s. tabernaculo, h. e. σκηνῇ, Alexandri, Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεποιημένοι πολυτελέσιν ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. || Οὐρανίσκος, sicut et οὐρανός, Palatum, quod Lucr. Templum vocavit, sicut Cælum quoque vocari Templum Donatus auctor est, l. 4. Suaviter attingunt, et suaviter omnia tractant Humida linguæ circumsudantia templa. Paulo ante dixerat, Inde quod exprimimus, per causas omne palati Diditur, et raræ perplexa foramina linguæ. Damasc. 46. Ὀργανα τῆς γεύσεως ἡ γλῶσσα καὶ ὑπερώα, ἣν καλοῦσι τινες οὐρανίσκον. ["Sic ap. Athen. 315. Αἱ γνάθοι καὶ οὐρ." Schw. Mss.] || Οὐρανίσκος ap. Proclum, Cœleste sidus, quod Corona australis vocatur, Schol. Arat. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίως ἀφανέστεροι ἐν κύκλῳ περιγραφῇ, οὓς τῶν νεωτέρων

A τινες οὐρανίσκον καλοῦσιν, οἱ δὲ νότιον στέφανον. ["Ca-saub. ad Athen. 100. Musgr. Or. 147." Schæf. Mss.]

Οὐρανόεις, unde οὐρανέσσα ὑπήνη a Nicandro dicitur vel τὸ ἐπάνω τοῦ χεῖλους τρίχωμα, vel ἡ ὑπερώα, s. οὐρανός, s. οὐρανίσκος, Palatum: ut Schol. exp. 'A. (16.) Τοιοῦτο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανέσσαν ὑπήνην Οὐλά θ' ὑποστέφει χολόεν ποτόν.

Οὐρανόθεν, Cœlitus, E cœlo, Od. E. (294.) et l. (69.) ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ, Z. (281.) θεὸς ἦλθεν Οὐρανόθεν καταβάς, Hesiod. Θ. (761.) Οὐρανὸν εἰσανίων, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων, [Lobeck. Phryn. 94. "Heyn. Hom. 7, 333. Markl. Suppl. 205. 'Απ' οὐρ., Eratosth. 2. 'Εξ οὐρ., Bast Lettre 153." Schæf. Mss. Kar' οὐρ., Orph. A. 595. * "Απουρανόθεν, Eust. Od. O. p. 583, 27. * "Κατουρανόθεν, ad Timæi Lex. 122." Schæf. Mss.] Οὐρανόθι πρό, Ante cælum, i. e. In aere, Il. Γ. init. Ἦντε περ κλαγγὴ γεράνων πελεῖ οὐρανόθι πρό. Alioqui οὐρανόθι per se significaret In cœlo. ["Heyn. Hom. 4, 449. 6, 128." Schæf. Mss.] Οὐρανόσε, In cælum.

Οὐρανίζομαι, Cælum peto: unde οὐρανίζετο ap. Hes. quod exp. πρὸς τὸν οὐρανὸν δίκνεϊτο. [Phot. Οὐρανίζετω πρὸς τὸν οὐρανὸν δίκνεϊσθω. Αἰσχύλος.]

* "Ουρανῶ, Cælum facio, Andr. Cr. 19. 129. 136. * Οὐρανόομαι, Cœlestis fio, 82." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 13, 49. * Οὐράνωσις, 61, 40=82, 3.]

OYPON, τὸ, Urina, Geop. Οὐρῶ βοὸς θερμὴ κλύζειν, pro his Columellæ, Calida bubula urina eluitur, Athen. 11. οὔρον δριμύ, 10. Οὔρον δὲ προέτετο καθάπερ πάντες ἄνθρωποι, de quodam qui potu non indigebat. Et ex Aristot. de Gen. Anim. 1. 'Επὶ τὸ οὔρον συνήκονται, Tabescunt per urinæ profluvium. Item plur. num. ex Alex. Aphr. Probl. 2, 2. τῶν οὔρων, Urinarum. [Nicander Θ. 303. 433. 'A. 340. 479.] Alias signif. etiam Terminus pro οὔρος s. ὄρος, ut suo etiam loco docui, vel ὄρημα, ut (Od. Θ. 124.) "Ὅσον τ' ἐν νεῖῳ οὔρον πέλει ἡμιόνου, Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκεθ' οἱ δ' ἐλίποντο: Quanto intervallo mulæ arantes in novali prævertunt boves, tanto intervallo ille præcurrens perveniebat ad multitudinem: cui similem locum habes in 'Επίουρα. Brevium Scholiorum auctor οὔρον ibi exp. ὄρημα, διάστημα. Sed cum ὄρημα dicunt, ad ὄρω s. ὀρούω, referunt ejus originem: cum διάστημα, ad ὄρος: e quo Ionice οὔρος, et metaplasmo generis οὔρον: unde οὔρα supra in Οὔροι. ["Apoll. Rh. 2, 795. Heyn. Hom. 6, 73. 8, 445. Οὔρα, τὰ, ibid." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Οὔρος, τὸ, itidem pro Urina, Lotium; sed sine exemplo. Οὐροδόχος, Qui urinam recipit: κύστις, Alex. Aphr. Vesica quæ urinam recipit, Urinarius folliculus. Reperio ETIAM Οὐρηδόχος pro eod. ap. Eund., ut Probl. 1, 108. Διὰ τί τοῖς ὀρνέοις οὐρηδόχον κύστιν καὶ νεφροὺς ἡ φύσις οὐκ ἐδώρησατο. Et Probl. seq., Διὰ τί τὰ μὲν παῖδια ἐν τῇ οὐρηδόχῳ κύστει τοῖς λίθοις τίκτει, οἱ δὲ γέροντες ἐν τοῖς νεφροῖς; Ibid. Ἀπὸ τῶν σωληνοειδῶν ἀγγείων ἐπὶ τὴν οὐρηδόχον κύστιν. Dicitur autem οὐρηδόχος pro οὔροδόχος, sicut γραμμωτηφόρος pro γραμματοφόρος, et alia multa. [Lobeck. Phryn. 654.] Ab Οὔροδόχος, porro est Οὔροδόχη, Urinæ receptaculum, Vas ad excipiendam urinam, i. e. Matula s. Matella, Vas urinarium: cui synonymum οὐράνη. Hes. quoque οὐροδόχην exp. ἀμίδα. ["Clem. Alex. 191." Wakef. Mss. * "Οὔροδόκη, ad Mær. 271." Schæf. Mss. Phot.: Οὔροδόκην τὴν ἀμίδα ἑσπεροφῶν * οὔρειον δὲ βίκον Ἀντισθένης. * Οὔροδοχεῖον, Gl. Urinal: * Οὔροδόχιον Lacunar. * "Οὔροειδής, Agathem. p. 2. Tennul." Boiss. Mss.] Οὐραγός, σὶν εἰς Ουραγός, Meatus urinarius in medio umbilici situs, a fundo vesicæ exorians et in allantoidis cavitatem insertus: continetur medius inter duas venas, duasque arterias umbilicum constituentes. Est autem allantoidis tunica initium, perforaturque satis lento et evidenti meatu ad fundum vesicæ ipsius fœtus, sic ut allantoides cum vesica τῷ οὔραχῳ, qui inter utrasque medius est, conjungatur. Per eum urina fœtus defertur in allantoidis cavitatem longam, angustam, rotundam, quæ in ipsius fines magis effunditur, ne amnion, chorion, uterum, ipsumque fœtum premat.

Neque enim urinam retineri intra vesicam expediebat, neque per vesicæ cervicem reddi, ne fœtui circumfusa ejus cutem exulceraret. Hæc Gorr. Apud Hippocr. vero *περὶ Καρδίας*, ubi sic legitur, Οὐδὲ τῆς καρδίας νέμεται τὴν ἐσχατιὴν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὸν οὐραχόν καὶ στερεόν ἐστὶ, videtur nonnullis reponendum οὐράχον, pro Mucrone cordis sumi dicentibus.

“*Ἄνουροι*, Hesychio ἄβρεκτοι, item ὑψηλοί.”

[* *Δύσσορος*, ὁ, ἡ, unde] *Δυσουρία*, ἡ, Difficultas urinæ, ut Plin. et alii appellant: de quo vitio intelligit Cato cum ait, Quibus ægre lotium it. *Δυσουρία*, inquit Gorr., est Urinæ difficilis et cum dolore excretio. Sæpe quidem ambo hæc symptomata in *δυσουρία* concurrunt, ut sc. urina et difficulter et cum dolore reddatur: nec tamen in *δυσουρία* semper conjuncta esse oportet, sed si alterum modo adsit, *δυσουρία* recte vocatur: ea namque manifesto distinxit Gal. Comm. Aphor. 48. l. 7. duas *δυσουρίας* species constituens: unam, τὴν μετ' ὀδύνης, alteram, τὴν μετὰ δυσχερείας, ὡς μόγις ἐνεργεῖν τὴν κύστιν. Igitur in *δυσουρία*, cum meiere æger cupit, non statim urinæ excretio sequitur, sed magno cum conatu atque etiam aliquando dolore. Iis autem duobus exceptis symptomatis urina naturalem excretionis modum servat, neque intercise fluens, neque guttatim, neque maturius quam naturæ conveniat; hæc enim symptomata aliis nominibus appellantur. De causis vero *δυσουρίας* vide ap. Eund. *Δυσουρία* Celsus interpr. non solum Difficultas vrinæ, sed etiam, Cum urina supprimitur. Hæc enim Hippocratis, Τοῖσι δὲ πρεσβύτησι δύσπνοιοι, *δυσουρία*, ἀρθρῶν πόνοι, νεφρίτιδες, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ἀγρυνίαι, βαρυηκοίαι, ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ipse sic reddidit, In senectute spiritus et urinæ difficultas, grædo articulorum, et renum dolores, nervorum resolutiones, malus corporis habitus, nocturnæ vigiliæ, vitia longiora aurium, oculorum, etiam narium. Idem hæc Hippocratis, Ἦν βόρειον ἦ, φάρυγγες, κοιλίαι σκληραὶ, *δυσουρία*, sic Latine expressit, Aquilo fauces exasperat, ventrem astringit, urinam supprimit. Porro *δυσουρίαν* a *στραγγουρία* ita discriminat Gal., ut *δυσουρία* sit *δυσχέρεια* τοῦ οὐρεῖν: *στραγγουρία* autem, ἡ κατὰ στράγγα οὐρησις. *Δυσουρικὸς*, si de homine dicatur, Urinæ difficultati obnoxius. At δ. πάθη, vel absolute δ., sub. πάθη, pro *δυσουρία*. Cic. Ep. ad Fam. 7. Epicurum tuum Stoici male accipiunt, quia dicat δ. καὶ *δυσεντερικὰ* πάθη, sibi molestia esse: quorum alterum, morbum edacitatis esse putant, alterum, etiam tñprioris intemperatiæ. *Δυσουρίαν*, Urinæ difficultate laboro, Ægre lotium reddo, Difficulter meo, Diosc. 1, 39. de oleo amygdalino, Ὀφέλει δὲ καὶ νεφριτικούς καὶ *δυσουριώντας*, καὶ λιθιῶντας. Et in Hippiatría, Ἄλλα ταῦτα μὲν καὶ τῷ *δυσουριῶντι* ἔππῳ γίνεσθαι. [* “*Δυσουρίας*, Suid. 3, 451.” Wakef. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM *Δυσουρέω* ejusd. cum *δυσουρίαν* significationis, sed sine Auctore et exemplo.

[* *Ἐμπρόσθορος*, * *Ἐμπροσθουρέω*, * *Ἐμπροσθούρησις*, unde] “*Ἐμπροσθουρητικά* ζῶα, Animalia quæ ex anteriore parte urinam emittunt, ut homo et “*mascula quadrupeda*. Quibus opponuntur ὀπίσθουρητικά.” [* *Ὀπίσθορος*, * *Ὀπισθουρέω*, * *Ὀπισθούρησις*, unde] *Ὀπισθουρητικός*, Qui retro s. retrorsum mingit, in aversum meit, retro urinam mittit. Apud Aristot. H. A. (1, 793.) *ὀπισθουρητικά* Gaza vertit, Ex adversa mingentia.

[* *Ἰσχορος*, unde * *Ἰσχορέω*, Aret. p. 55. Ἡ κύστις ἰσχοῦρει.] *Ἰσχορία*, ἡ, q. d. Urinæ retentio, suppressio: etiam Urinæ in vesica suppressio, Morbus vesicæ proprius, ut annotatur a Gorr., qui etiam addit, esse geminam hujus morbi causam, unam, imbecillitatem vesicæ non potentis urinam per contractionem foras excernere: alteram vero, angustiam et conniventiam meatus urinarii, collique vesicæ, vel obstructi a grumo, pure crasso, lapide, topho, tuberculo meatui innato, vel clausi ob tumorem præter naturam, ut phlegmonen, scirrhum aut alium aliquem mole sua meatum opprimentem, vel multam siccitatem a febribus ardentissimis siccissimisque contractam. Quæ quanquam proprie *ισχορία* dica-

tur, vulgus tamen Medicorum non secus *ισχορίαν* illud quoque symptoma appellare ait, cum urina in vesicam omnino non venit renum vitio. Notam tamen esse amborum affectuum differentiam: eo quod *ισχορία* vesicæ morbus sit urina plenæ; hic autem affectus sit renum aut ureterum, vesica nihil prorsus urinæ in se continente. Gal. Defin. Ἰσχορία, ἐστὶ παντελῆς τοῦ οὐροῦ ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρουσα· ἐπέχεται δὲ τὸ οὐρον κατὰ τρόπους ὀκτώ· διὰ φλεγμονὴν, διὰ σκίρρον, δι' αἵματος θρόμβωσιν, διὰ παράλυσιν, διὰ πρόπτωσιν τοῦ λίθου, διὰ νευρικὴν συμπίθειαν, δι' ἔλκωσιν, διὰ λιθίαν.

[* *Στράγγουρος*, unde * *Σταγγουρέω*, Poeta vet. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 636. v. 38. 123.] *Σταγγουρία*, ἡ, Urinæ stillicidium, ἡ κατὰ στράγγα τῶν οὐρῶν ἀπόκρισις, Gal. Aphor. Hippocr. Comm. 7. sect. 48. Idem in Aphor. Comment. 5. sect. 28. Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνη οὐρον συνεχῶς σταγγουρία τὸ πάθος καλεῖται: at *δυσουρία* Cum ægre redditur. Utrumque morbum expressit Cato R. R. c. 156. cum ait, Nunc de iis quibus ægre lotium it, quibusque substillum est. Plato Epist. Nun δὲ Σωκράτης μὲν ἐστὶ περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στρ. Aristoph. Σφ. (810.) de matula loquens, Σοφὸν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον σταγγουρίας. Gorr. *Σταγγουρία*, Urinæ stillicidium, s. Depravata urinæ excretio cum stillicidio: symptoma excretionis in vesica depravata: cum nimirum urina non pro consuetudine redditur, sed paulatim et guttatim distillat, assiduaque est ad meiendum proritatio. Plin. quoque Stranguriam appellat. [* Valck. Anim. ad Ammon. 130.” Schæf. Mss.] *Σταγγουρίαν*, Urinæ stillicidio laboro, Non nisi stillatim meo, Aristoph. [Θ. 616. et] Schol. in expositione loci paulo ante citati, Συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὐρα σταγγουρίαν. [* *Σταγγουρικὸς*, Hippocr. 190. 513. * *Σταγγουριώδης*, 943.]

Οὐρηρός, Urinarius: ἀγγεῖον, sicut μελιτηρόν, sive μυρηρόν aut οἰνηρόν ἀγγεῖον, et ἰχθυηροὶ πίνακες, Vas urinarium, h. e. οὐροδόχη, Vas ad excipiendam urinam. Schol. Aristoph. Σφ. (803.) exponens ἀμὶς in loco illo quem in *Οὐρητιά* afferam, Ἀμὶς οὐρητρὶς, οὐρηρόν ἀγγεῖον: pro quo οὐρηρόν perperam ap. Suid. HABETUR *Οὐρηνόν*, ap. quem sic legitur, Οὐρητρίδα, οὐρηνόν ἀγγεῖον. [Suid. v. Ἀμὶς.]

Οὐρέω, Urinam reddo, Meio, Hesiod. Ἔργ. (2, 376.) Μηδ' ἐπὶ κρηνῶν οὐρεῖν: (347.) Μητ' ἐν ὀδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσης. Athen. 2. Οὐρῶν οὐ προσήγε χεῖρα τῷ αἰδοίῳ. Interdum cum accus. construitur, ut ap. Hippocr. Ἄν αἷμα ἢ πῶν οὐρῆ, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως ἔλκωσιν σημαίνει. Quæ ita Celsus Latine, Si sanguis aut pus in urina est, vel vesica vel renes exulcerati sunt. Pass. Οὐρέομαι, Cum urina excernor, Mingor, Athen. (32.) de vino Lesbio, Στῦψιν μικροτέραν ἔχει καὶ μᾶλλον οὐρεῖται: aliquanto post, Ὁ μὲν οὖν αὐστηρὸς εὐστομὸς ἐστὶ καὶ τρόφιμος καὶ μᾶλλον οὐρεῖται. Sed et οὐρησόμενος ex Aristoph. (Εἰρ. 1266.) affertur pro Urinam redditurus. [* Abresch. Æsch. 2, 16. Bast Lettre 166. Verh. ad Anton. Lib. 302. Toup. Opusc. 1, 565. Brunck. (Ed. T. 696.) Schæf. Mss. De οὐρῆν pro οὐρεῖν, vide Buttm. A. Gr. 1, 524.] *Οὐρημα*, τὸ, Id quod meitur, h. e. Urina, οὔρον, Hippocr. in fine l. de Nat. Hom. Ὁκόσοισι δὲ αἱματώδεα μὲν τὰ οὐρήματα, τουτέοισιν αἱ φλέβες πεπονήκασι. Utitur ibid. aliquoties tam hoc verbali οὐρημα quam primitivo οὔρον synonymws. Gal. tamen negat vocem hanc unquam ab Hippocr. aut Polyb. usurpatam fuisse. Gorr. *Οὐρησις*, ἡ, Ipse in mingendi actus, Diosc. 1. *Οὐρησιν κινεῖ*, Urinam ciet, Mnesitheus Medicus ap. Athen. 3. (p. 121.) Οἱ ἀλυκοὶ καὶ γλυκεῖς χυμοὶ πάντες ὑπάγουσι τὰς κοιλίας, οἱ δ' ὀξεῖς καὶ δριμεῖς λύουσι τὴν οὐρησιν· οἱ δὲ πικροὶ, μᾶλλον μὲν εἰσιν οὐρητικοί, λύουσι δ' αὐτῶν ἔνιοι καὶ τὰς κοιλίας. Apud eund. Athen. 11. Ὁ διὰ τῆς οὐρήσεως πόρος. [* *Οὐρησεῖω*, Gl. Micturio, Pierson. Add. ad Mær. p. 14.” Schæf. Mss.] *Οὐρητικός*, Urinam ciens, movens, Athen. (54.) e Diphilo Siphnio, Τὰ δὲ ἀργύδαλά ἐστι λεπυντικά καὶ οὐρητικά καὶ καθαρτικά: (371.) ex Eod. Τὸ δὲ μέλαν σεύτλιον οὐρητικώτερον. Ibid. ex Eod., de staphylyno, Οὐρητικός, ἱκανῶς διεγερτικός

πρὸς ἀφροδίσια. Sic Gal. quoque utitur et alii. Vide etiam in Οὐρησις. || At Οὐρητικός πόρος, idem qui οὐρήθρα, Meatus urinarius. Vide Οὐρήθρα. Et οὐρητικός λίαν ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Qui supra modum meit. Οὐρητήρ, ὁ, sub. πόρος, Meatus urinarius. Οὐρητήρες, inquit Gorr., sunt Meatus duo, per quos urina a renibus in vesicam stillat. Vide plura ap. Eund. Celsus 4, 1. A renibus singulæ venæ colore albæ ad vesicam feruntur: οὐρητήρας Græci vocant, quod per eas inde descendente urinam in vesicam destillare concipiunt. In Hippiatr. Τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως πόρον ἐπὶ τὸν οὐρητήρα συμβαίνει φλεγμαίνειν. Gaza interpr. Cervix vesicæ, qui et καυλὸς dicitur, Bud. Vide et Οὐρήθρα, necnon οὐράνη. AT Οὐρητρίς, ἴδος, ἡ, Matula, Vas urinarium, [Gl. Matella,] vide Οὐρηρός. Οὐρήθρα, ἡ, Meatus urinarius, quo a vesica per caulem urina defertur, Meatus urinarius a cervice vesicæ ad extremam usque glandem porrectus; vel, ut Bud. ab Aristot. usurpari dicit, Foramen qua semen et urina exeunt. Quibuscum consentiunt hæc verba Rufi Ephesii, Καὶ τὸ κοίλωμα, δι' οὗ τὸ σπέρμα καὶ τὸ οὐρον ἀποκρίνεται, οὐρήθρα καὶ πόρος οὐρητικός· οὐρητήρα δὲ οὐ χρὴ καλεῖν· εἰσὶ γὰρ οὐρητήρες ἄλλοι, δι' ὧν τὸ οὐρον ἀπὸ νεφρῶν εἰς κύστιν ρεῖ. In Hippiatr. Τὴν οὐρήθραν δὲ ἀνατεταμένην ἔχει, Fistulam urinariam. Οὐρητιάω, Micturio, Meiere cupio, Aristoph. Σφ. (807.) Ἀμὶς μὲν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὐτῇ Παρὰ σοὶ κρεμήσῃ· ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου, i. e., οὐρήσαι βουλήσῃ, vel στραγγοῦρίας περιπέσῃς νοσήματι, Schol. Pro Micturio s. Mingere cupio, accipitur et in Hippiatr. Καὶ ὡς οὐρητῶν * προχαλᾷ τὸ αἰδοῖον. Aristot. in Probl. Διὰ τί οὐρητῶντες οὐ δύνανται ἀφροδισιάζειν.

Ἀπουρέω, In urina dejicio, i. q. ἐξουρέω. Pass. Ἀπουροῦμαι, In urina ejicio. Alex. Aphr. Probl. 1, 101. Καὶ λοιπὸν οὕτως εὐχερῶς ἀπουρεῖσθαι τοὺς μικροὺς λίθους μετὰ τῶν ψαμμίων: quod Diosc. dicit ἐξουρεῖσθαι. [Gl. Ἀφουρέω· Demeio. * Ἀπουρήσις, Schneid. ad Æsop. p. 199." Schæf. Mss. Aret. 53.] Διουρέω, Permingo, cujus tamen nulla exempla afferuntur: [vide p. 1498.] sed derivatum inde est VERBALE Διουρητικός, [quod derivandum est e * Διούρησις,] idem significans cum οὐρητικός, Urinam ciendi vim habens, Cui vis inest urinam movendi: φάρμακα Aristot., Medicamenta quæ urinam cient, Cels. Quæ urinæ movendæ sunt. Sic Gal. ad Gl. de quartana loquens, Ἐφεξῆς δὲ τοῖς δ. καλουμένοις χρῆσθαι φαρμάκοις. Itidem δ. δυνάμεις, Medicamenta urinam cientia, Diosc. 3, 76. Cæl. Aurel. Urinalia medicamenta vocat Chron. 1, 4. [*Ἐπιδιουρέω, Hippocr. 88.] Ἐνουρέω, Mingo in, Immingo. Diosc. vero ἐνουρεῖν accipit vel pro Immingere strato, Immeiere lecto, vel pro Urinam non continere: 3, 52. de ruta, Καὶ φρίξας δὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας 2, τῷ ἐνογουῖντι, καὶ παύσεται. Super qua re Plin. 20, 13. itidem de ruta, Si urinam movet, ut Hippocrati videtur, mirum est quosdam dare velut inbibentem potui, contra incontinentiam urinæ. [Herod. 2, 172. "Casaub. ad Athen. 68. Fischer. ad Palæph. 39. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 3, 34.] Ἐνουρήθρα, ἡ, Id cui immingitur, Vas urinarium, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, οὐρητρίς, οὐροδόχη, ἀμῖς, J. Poll. 10, c. 9. Καὶ ἀμῖς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα ἐνουρήθραν καλεῖ, καὶ Αἰσχύλος οὐράνην: sic enim ibi leg., NON Οὐρηνήν ut vulg. Edd. habent. [*Ἐνουρήθρα, *Ἐνουρήθρον, Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss.] Ἐξουρέω, Cum urina ejicio, In urina excerno, Aristot. de asinis, Ἐξουρεῖ δὲ ὅταν ὀχευθῇ τὴν γονὴν, εἰ μὴ κωλύηται, Genituram emingit s. excernit, Semen ejicit per οὐρήθραν. Et pass. ap. Diosc. 2, 58. de ossifrago, Τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἰστορεῖται. Plin. quoque 30, 8. inter ea quæ calculos pellunt, numerat ossifragi ventrem arefactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουρεῖσθαι. [*Ἐξουρήσις, Phot. Bibl. 295. Διεξουρέω, Hippocr. 539.] "Συνεξουρέω, Simul emitto meiando. In VV. "LL. Una reddo-urinam, ex Alex. Aphr. ["Hippocr. Aph. 4, 76." Boiss. Mss.] Ἐπουρέω, Mingo super, simpliciter Meio, Urinam reddo, [Aristot. de Part. Anim. 4, 5.] Κατουρέω, Meio contra, Permingo,

Aristoph. (Ἐκκλ. 832.) cum gen. AT Κατουρώ de- rivatum ab οὔρος, et signif. Vento secundo impello, Lucian. Lexiph. (15.) Τὴν ναῦν πρὸ μνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην. Vide et post Οὔρος. [*Προυρέω, Hippocr. 1133. * "Προσουρέω, Commingo, Dem. 1257, 18." Seager. Mss. Gal. Exh. ad Artes.]

Παλίνουρος, Qui iterum meit, Qui rursum mingit, Item Nomen proprium gubernatoris Æneæ, qui dormiens una cum gubernaculo in mare decidit, ut pluribus narrat Virg. Æn. 5. Pro Iterum meiens usus est Martialis, alludens tamen et ad illum Virgilianum Palinurum, l. 3. Minxisti corrente semel Pauline carina: Meiere vis iterum, jam palinurus eris. ["Παλίνουρος, *Παλινουρόφορος, Jacobs. Anth. 9, 39. Toup. Opusc. 1, 197." Schæf. Mss.]

Οὐράνη, ἡ, Meatus urinarius, per quem e renibus in vesicam urina defertur, sicut οὐρητήρ: at οὐρήθρα, Is per quem e vesica exit. J. Poll. 1. Οἱ δὲ παραπέμποντες ἐξ ἐκατέρων τῶν νευρῶν τὸ οὐρον τόποι, οὐράνην τε καὶ οὐρητήρες καλοῦνται. || Tragici autem οὐράνην vocant Matulam, Vas urinarium, quod et οὐροδόχη et οὐρητρίς et ἐνουρήθρα, ut J. Poll. quoque testatur: subjungens verbis jam citatis, Καὶ ἡ τραγωδία τὴν ἀμίδα οὐράνην ἐκάλεσε. Utuntur vero hoc vocabulo Tragicorum Poetarum principes, Æsch. et Soph., ap. Athen. (17.) ubi ipse Athen. cum dixisset Æschylum inducere Græcos ἀπρεπῶς μεθύοντας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, hos ex eo versus profert, ὃδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλαι Γελωτοποιῶν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, Ἐρρίψεν, οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ, Πληγεῖσ' ἐνανάγησεν ὄστρα· κουμένην, Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. Q. l. Sophocles in suum Ἀχαιῶν Σύνδειπνον transferens sic contraxit, Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην Ἐρρίψεν, οὐδ' ἤμαρτε, περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ Κατάγνεται τὸ τεῦχος, οὐ μύρου πνέον. ["Brunck. Soph. 3, 401. 510. Athen. 1. p. 28. Casaub. 55." Schæf. Mss.]

OYΣ, Auris. GEN. Ὠτός, tanquam AB ὦς, quod Doricum esset sicut ὦν pro ὄν, Plut. Symp. 2. (p. 499.) Καὶ μὴν τετυπημένον ἔχεις τὸ ὄς: Apophthegma Ciceronis ad Octavium quendam Afrum, qui dicebat se λέγοντος αὐτοῦ μὴ ἀκούειν: accipiens sc. ἀκούειν non jam pro Audire, sed pro Intelligere. Idem Plut. de Solert. Anim. Ἦσυχν γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ ὄς, Advertit aurem: ut ἐπιβάλλειν τὰ ὦτα, J. Poll. Soph. (El. 27.) ὀρθὸν ὄς ἴστησι, de equo arrigente aures, ubi primum equam sensit. Sic Lucian. (l. 136.) Ὀρθιον ἐφίστας τὸ ὄς. Et, Eis ὄς λέγειν, In aurem dicere, Erasm. Adag. Item, οὐτα Δουρὶ κατ' ὄς, Il. Y. (473.) Juxta aurem. Ceterorum casuum frequentia sunt passim exempla. Diosc. 3, 30. Αἱ περὶ τὰ ὦτα ἐμπνευματώσεις, Inflationes aurium. Et ὦτων κρατεῖν, Auribus tenere, ut in Prov. illo ap. Plut. Τὸν λύκον ὦτων κρατεῖν, Lupum auribus tenere. Et ὦτων ἀνηρτῆσθαι, Lucian. Suspensum auribus teneri: [cf. 2, 755.] Et ἀνατείνειν τοῦ ὦτος, Vellere aurem, Plut. Catone (20.) Οὐκ ἤξiou τὸν υἱὸν ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν, ἢ ἀνατείνεσθαι τοῦ ὦτος, Nolebat filium a servo increpari, aut illius aurem velli. Plut. de Exil. Τὰ ὦτα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτεμνόμενον. Sequentia autem exempla pertinent ad ὄς, quo ipsa ἀκοὴ denotatur: ut ἡδονὴ δι' ὦτων κατακηλούσα, Voluptas suavitate auditus animum delinens, Cic. Tusc. 4. e Stoicis. Soph. Antig. (1187.) φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὦτων, ferit, Theocr. 14, (27.) X' ἀμῖν τοῦτο δι' ὦτος ἔγεντο. Et rursum Soph. Aj. (148.) eis ὦτα φέρειν λόγους, Ad aures perfert, Auribus inculcat. Lucian. (2, 349.) Ἐτεθήπεσαν ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα, Perculsas habentes aures: (3, 152.) Οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. Item ὦτα ἐπανεστηκότα, Aures arrectæ, sc. ad audiendum: ut Lat. quoque Aurem arrige pro Ausculta. Sic ὦτα τετυπημένα, Quæ sous admittunt, et audiunt. In eum sensum Lucian. (2, 319.) Εὐπορα ποιήσας τὰ ὦτα ἥσυχον ἀπέστω δὲ ἐπιβύστρα ἢ κυψέλις: unde κυψέλις βυστα ὦτα paulo post. Plut. Οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες: Lucian. (3, 79.) παρέχειν τὰ ὦτα, quod Lat. quoque Præbere aures dicunt; item

Patefacere alicui aures. In eund. sensum Lucian. (2, 8.) Ἦν ἀπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα, Patefacias omnibus. Et pass. Aristoph. Ἰππ. (1347.) ὦτά σου ἐξεπετάγγντο, Aures tuæ patebant quasi expansæ. Rursumque Lucian. (2, 316.) Ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. Contra (3, 136.) Ἀποφράττειν τὰ ὦτα, (Lat. Obstruere, Præcludere,) καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταννύειν: (1, 826.) Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, Cum aures obstruxisset, unde Lexiph. ap. Eund. (2, 318.) Κυψελόβυστά ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα, i. e. ἡ κυψελὶς videtur aures tuas ἐπιβύσασθαι: pro quo (1, 104.) dicit τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι καθάπεροὶ παρηβηκότες. Apud Plut. de Loquac. Τὰ ὦτα μεταγίνειν καὶ ἀποστρέφειν, Avertere aures, ut Lat. loquuntur: cui opposita paulo ante, παραδουναί, παρέχειν, et ap. Plut. παραβάλλειν. Sed προκαταλαμβάνειν τὰ ὦτα dicitur is, qui prior alloquens, velut præoccupat aures alicujus, et aliis præcludit. Lucian. (3, 135.) Προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαστα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπλησμένα. || Regum vero et principum ὦτα dicebantur Delatores s. Corycæi, qui subauscultabant quid quisque loqueretur, et ad reges s. principes deferebant: alio nomine ὠτακονσταί. Vide Ὁφθαλμός, c. 1408. ubi exempla e Xen. et Aristot. attuli. Itidem Schol. Aristoph. Ἀ. (92.) Ψευδαργάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν, annotat βασιλέως ὀφθαλμοὺς vocari τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ: sicut βασιλέως ὦτα, τοὺς ὠτακονστὰς, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἐκάστῳ πανταχοῦ. [Plut. 8, 74:] || Cordis quoque ventriculus uterque suum οὖς habet, i. e. suam aurem, nervosam, cavam, ad ora vasorum materiam in cor immittentium affixam: in quibus, veluti in penu quodam, sanguis et aer recondita sunt: ὠτοειδῆς etiam ὕμην nominatur. Ruf. Eph. Τὰ δὲ ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς ὥσπερ πτερύγια, κοῖλα καὶ μαλακὰ καὶ κινητὰ, ἐν ᾧ πᾶσα σφύζει ἡ καρδιά, ὦτα καρδίας. Itidem J. Poll. 2. Ἡ μὲν δὴ βάσις τῆς καρδίας, καλεῖται κεφαλὴ τὸ δὲ προῦχον ὀζύ, πυθμὴν τὰ δὲ ἐκατέρωθεν κοῖλα, ὦτα, Sinus et cavitates, quæ utrimque sunt. || Vasis quoque ὦτα tribuuntur, i. e. λαβαί, Ansæ, Plut. Ἀπείκαζε τοὺς τοιοῦτους ἀμφορεύσιν, ὑπὸ τῶν ὤτων ῥαδίως μεταφερομένοις, ubi ὦτα et de Hominis et de Vasis auribus intelliguntur. Athen. (474.) Ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχων μέχρι πυθμένος καθήκοντα. Aliquanto post, Κύλικα οὐκ εἶναι οὐ γὰρ ἔχειν ὦτα, ubi etiam nota calices fuisse ὠτῶντας, Auritos. Galli quoque suum Aureille aliquibus vasis tribuunt. [Jambl. Pyth. §. 84.] || Οὖς Ἀφροδίτης, Auris Veneris, Ostrei genus, Athen. (88.) Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Λέξεως, τὸ ὅστρεον τοῦτο (sc. τὰ ὠτάρια) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης.

Poëtice autem pro Οὖς DICITUR Οὖας, e quo Eust. συγκεκόφθαι scribit præcedens οὖς: alibi tamen id ab αἰῶ derivans. Hesiod. Θ. (701.) Ὁφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἢ δ' οὖαςιν ὄσαν ἀκοῦσαι, Od. (M. 177.) ἐτάροισιν ἐπ' οὖατα πῶσιν ἀλειψα, i. e. ἐπεβυσάμην, ἀπέφραξα, Obstruxi et obturavi, Il. II. (339.) ὑπ' οὖατος αὐχένα θείνε, Od. X. (476.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ρινὰς τε καὶ οὖατα νηλεῖ χαλκῷ Τάμνον, Il. Φ. (455.) Στεῦτο δ' οὔ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὖατα χαλκῷ, Se amputaturum aures. Et Il. X. (454.) Αἶ γὰρ ἀπ' οὖατος εἶη ἔμευ ἔπος. || Tripodi quoque οὖατα tribuuntur ut aliis vasis supra docui ὦτα tribui, Il. Σ. (378.) de Vulcano, οὖατα δ' οὐπὼ Δαιδάλεια προσέκειτο, τὰ ῥ' ἦρνε. Ex οὖας Dórica dialecto factum EST Ὠας: unde ap. Hes. ὦασιν, ὥσιν: et ὦατα, ὥτια, ὦτα. ["Οὖς, Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 664. 856. ad Charit. 562. Jacobs. Anim. 253. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Anth. 10, 395. Heyn. Hom. 6, 229. ad Apollod. 1157. Wakef. S. Cr. 1, 26. Mæris 288. et n., Act. Traj. 1, 251. Abresch. Lectt. Aristæn. 147. De accus. et gen., Bast Lettre 135. Sine artic., Philostr. 244. 651. Boiss. Ὠτων et ὄντων conf., Thom. M. 328. Οὖς ὄρθον, ad Herod. 337. Εἰς οὖς, Plut. Mor. 1, 370. Eur. Andr. 1088. Dan. 55. Valck. Phæn. p. 714. Hipp. p. 264. ad Callim. 1. p. 63. Dawes. Misc. Cr. 107. Batrach. 5. 146. Wakef. Ion. 708. 929. 1543. Jacobs. Anim. 253. Οὖς ἀνέχειν, Toup.

PARS XXI.

A Emendd. 1, 61. Ὠτα, Ansæ, ad Herod. 624. Ἐπ' ἀμφοτέρα ὦτα καθεύδειν, ad Charit. 429. Ὠτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα, ad Lucian. 2, 38. Ὠτα κατεαγότα, Boiss. Philostr. 488. 572. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238. Θέσθαι εἰς τὰ ὦτα, Valck. Callim. 246. Τὰ ὦτα χαλᾶν, καταβάλλειν, Boiss. Philostr. 302. Τὰ ὦτα ιστάναι, 442. 651. Οὖας, Wakef. Alc. 767. Eum. 570. Jacobs. Anth. 9, 377. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 67. Heyn. Hom. 6, 230. Heyn. ad Apollod. 1157. Ἀπ' οὖατος, Callim. 1. p. 543. Valck. 299. Heyn. Hom. 7, 471. 8, 341. Toup. Opusc. 2, 36. Οὖατα, Heringa Obs. 253. Valck. Callim. 245. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Οὖατα ὀρθὰ, ὀρθία, Ruhnck. Ep. Cr. 159. Ἐπ' ἀμφοτέρα οὖατα καθεύδειν, ad Charit. 660=273. Ἐς οὖατα, Jacobs. Anth. 11, 316. Dawes. Misc. Cr. 107. Valck. Hipp. p. 264. Ὠς, Valck. Callim. 247. Schæf. Mss. * "Αῦς, αὐτὸς, pro οὖς, ap. Lacedæmonios et Cretenses, unde etiam αὐτόιον, Auris, ap. Græcos Codiernos, Corai. ad Heliod. 345. et Hesych." Schn. Lex. Ὠτοις, Lobeck. Phryn. 211.]

Ὠτογλυφίς, ἰδος, ἡ, Auriscalpium: quo utitur Plato Comicus ap. J. Poll. 2. Σὺν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα λαβοῦσα ἀνασκάλλεται. ["Geop. 1, 282. Etym. M." Wakef. Mss. * Ὠτόγλυφον, Gl. Auriscalpium.] Ὠτοειδῆς, Auris speciem gerens, Auri similis. UNDE Ὠτοειδῶς, Ad similitudinem aurium, In modum aurium, Ruf. Eph. (59.) de eo cordis ventriculo loquens, qui κοιλία πνευματικὴ nominatur, Ἡ καὶ κινεῖται κατὰ παράθεσιν τοῦ πνεύματος, ὕμνοι παρ' ἐκάτερα πλατέσι κεχημένῃ ὠτοειδέσι, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὠτοειδῶς ἐσχηματίζεσθαι. Ὠτοθλαδίας, ὁ, Cui aures contusæ sunt, ut in palæstra aliquando accidit, Suid. ex Antigono Carystio, Ὠτοθλαδίας τε καὶ ἔμπεινῃς ὦν. Cam. ὠτοθλαδίας in probro dici scribit Eum, cui aures fractæ sint. Vide et Ὠτοκάταξις. [Diog. L. 5, 67. "Cattier. Gazoph. 27. cf. Jacobs. Anth. 8, 153. 9, 447." Schæf. Mss.] Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, Aurium fractio. Certaminum autem ictibus, inquit Cam. in utriusque Linguae Comm., aures dicuntur κατεαγένας, quod fractas esse significat: et res, ὠτοκάταξις. Quæ ex J. Poll. 2. desumsit, Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίῳις πληγῶν, τὰ ὦτα κατεαγένας, καὶ ὠτοκάταξις, Aurium fractio. Ὠτοκάταξις, inquit VV. LL., Aurium confusio ex ictu et plaga. Alii est aurium morbus, quando finduntur et veluti rimas agunt, vento geluve diductæ: de qua re haud scio an κατεαγένας dici queat. || Ὠτοκάταξις, ἰδος, ὁ, dicitur Is, cui aures fractæ sunt, ut ὠτοθλαδίας. Hes. Ὠτοκάταξις, τὰ ὦτα τεθλασμένως: quod et ap. Suid. habetur, post Τεθλασμένως, addentem etiam ἐν παλαιστοργ. Itidem Eust. 1324. Ὁφθαλμῶν ἐστοχάζοντο πάντως οἱ πῦκται, καθὰ καὶ ὥτων ὅθεν ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένως ἐν παλαιστοργ. Vide et Ὠτιοφόρος. [Lobeck. Phryn. 628. "Heringa Obs. 297. Cattier. Gazoph. 27. * Ὠτοκάταξις, ὁ, (i. q. ὠτοθλαδίας,) ad Lucian. 2, 334. (Cf. Ὠτιαφόρος.) * Ὠτοκατάξις, ὁ, Cattier. l. c." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 144. * Ὠτοκόπος, unde] Ὠτοκοπέω, Aures obtundendo, ut loquaces dicuntur Aures alicui obtundere sua garrulitate: unde ap. Hes. Ὠτοκοπεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν. Sed addit κεφαλαργεῖ, pro quo nescio an reponendum κεφαλαργεῖ, E capite dolet: significare enim potius voluit Capiti dolorem affert, a parte accipiendo totum. [* Ὠτόκωφος, unde * Ὠτοκωφέω, Schol. Soph. El. 30. * "Ὠτόλικνοι, Gens quædam Indica fabulosa, Scylax ap. Tzetz. Chil. 7, 633. 636." Elberling. Mss. * Ὠτοπάροχος, Gl. Auritus. * Ὠτόρρυτος, Hippocr. Epid. 6. p. 1164. ubi perperam in impressis * Ὠτόρρυπος.]. Ὠτότμητος, Qui auriculam scissam habet, Aure scissus, ut exp. Levit. 22, (23.) Μόσχον ἢ πρόβατον ὠτότμητον ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσεις αὐτὰ ἐαντῷ. Malim, Cui auris amputata est, Cui aures amputatæ. Aure vel Auribus truncus, ut Plut. supra τὰ ὦτα ἐκτετμημένος.

Ὠτάκιος, Herbæ nomen, ἀπὸ τῶν ὤτων. Cam. Ὠτάγρα, ἡ, Instrumentum, quo aures torquentur; Auricularia forceps, ut quidam interpr. Synes. Ep. 58. recensens quædam κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, ab Andronico inventa, Δακτυλήθραν καὶ ποδοστρά.

βην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινόλαβίδα, καὶ ὑτάγραν καὶ χειλάστρόφιον. [* Ἰτακίδες, αἱ, Herba marina, Orpian. Ixut. 2, 7.] Ἰτακουστής, ὁ, Delator s. Corycæus principis alicujus, Qui quæ passim audit, notat et ad dominum suum defert: quod hominum genus ὡτα etiam βασιλέων dici, supra in Οἷς docui, Plut. (8, 74.) Ἰτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχευ ὁ νέος Δαρείος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ καὶ πάντας ὑφορώμενος. Aristot. Polit. 5. Τοὺς ὡτακουστὰς ἐξέπεμπε Ἰέρων ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. ["Aristæn. 1, 6." Boiss. Mss. "Thom. M. 935. ad Diod. S. 1, 455. Zeun. ad Xen. K. Π. 488. Wessel. ad Herod. 51." Schæf. Mss.] Ἰτακουστέω, Intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam: sicut delatores et exploratores regum, qui ὡτακουσται et ὡτα βασιλέων nominantur, ut suo loco docui. Vide in Ὀφθαλμὸς locum quendam Xen., c. 1408. Herod. (8, 130.) Ἄμα δὲ ὡτακουστέον ὅκη πεσέεται τὰ Μαρδονίου πρήγματα, Simul etiam rumores captabant de eventu conatum Mardonii. Xen. K. Π. 5, (3, 21.) Ὡς ὡτακουστοῦντες καὶ εἰ πως ἄλλως δύνανται αἰσθάνεσθαι τι, σημαίνοντες τῷ Χρυσάντῳ ὅτι καὶ τοὶς δοκοῖν εἶναι, Ut subauscultantes, et si quid alia ratione persentiscere posset, significarent Chrysantæ quid fieri oporteret, Cam. Item Athen. (255.) de quodam adulatore genere, quo utebantur reges Cyprii, Συναναμινύμενοι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν, ἐν τε τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ταῖς ἀγοραῖς ὡτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi clare exprimit ejusmodi hominum officium. Plut. (Cæsar. 49.) Οὐδὲν ἔω ἀνεξέταστον, ἀλλ' ὡτακουστῶν καὶ πολυπραγμονῶν συνήκεν ἐπιβουλὴν, Auribus rumores omnes captans, Bud. Simplicius Philo V. M. 1. Ὡς ἐξεληλυθὸς τῶν σκηναῶν περιβλέπεσθαι καὶ ὡτακουστέιν, ἀκροβατοῦντας, Ut omnia circumspectarent et auribus captarent. ["Thom. M. 935. Lobeck. Aj. p. 363. Zeun. ad Xen. K. Π. 488. Matth. ad Gloss. Min. 50. Steph. B. 449. Berk." Schæf. Mss.] Ἰταλγία, ἡ, Aurium dolor, Diosc. 2, 210. Ἰταλγίας καὶ πυρρόδουντα ὡτα ἰᾶται. ["Geop. 1, 534." Wakef. Mss.] Ἰταλγικός, Aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, signif. Dolorem aurium inferens, sicut κεφαλαλγικός quoque οἶνος dicitur Qui capitis dolorem infert. Ἰταλγέω, Doleo ex auribus, Aurium dolore crucior, Aures mihi dolent, Diosc. 3, 35. de papavere sativo, Ποιεῖ δὲ καὶ κεφαλαλγούσι, σὺν ῥοδίνῳ ἐμβρεχόμενος ὡταλγούσι δὲ, σὺν ἀμυγδαλίνῳ καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐγχεόμενος. Ἰταλγιάω, pro eod. Diosc. 2, 199. de hastulæ regiæ s. asphodeli oleo, Ἰταλγίῳσι βοθηεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. Sic enim malo quam ὡταλγίῳσει, ut vulg. Edd. habent. Sed ibi γράφεται etiam κωφώσει, quam lectionem Ruell. sequitur, ita interpretans eum locum, Surditati auxiliatur instillatum in aurem. Ἰταγχύτης, ὁ, Instrumentum chirurgicum, quo aliquid in aurem infunditur; Aurifusorium specillum dici potest. Celsus alias Strigilem, alias Auricularem clysterem appellat. Gorr. [Gal. κ. Τόπ. 3. * Ἰταχλέω, Aures obturbo loquendo, Schnei-dero susp.]

"Ἰταοθήσομαι, Dores pro ἀκούσομαι dicunt, ut "est ap. Suid. Apud Hes. legitur Ἰάσω, θήσω, D

"ἀκούσομαι."

"Ἀμφωτος, ὁ, ἢ, VEL Ἀμφῶης, Utrimque auritus, Binas aures habens. || Metaph. Utrimque ansatum, Binas aures habens; nam Aures pro Aures accipiuntur in poculis. Od. X. (10.) εἰσεισον ἀμφῶτες, Poculum utrimque ansatum. Apud Theocr. 1, (27.) κισσύβιον ἀμφῶτες, in ead. signif. Sed fit ἀμφῶτον ab ὡς ὡτός: at ἀμφῶτες ab οὖας. Etym. ἀμφῶτας χιτῶν τις λέγεται, καὶ ἀμφίωτης. Ubi ἀμφῶτας est pro ἀμφῶτος, ut habet Hes. Ex ἀμφίωτης autem videtur posse colligi ἀμφῶτον tunicam dici quasi ἀμφίωτον. Ἀμφῶτος, Tunica genus, Hes. ["Ἀμφῶτος, Valck. ad Röv. p. xxvi. Ἀμφῶης, xxv. Idem ad Theocr. l. c. Toup. Epist. de Syrac. 340. Jacobs. Anth. 11, 329." Schæf. Mss.] "Καταμφῶτοι, dicuntur αἰετοὶ "τινες, Hes." Ἀμφῶτης, vel Ἀμφῶτης, ἀμφῶτιδος, aut Ἀμφῶτης, ἴδος, reperiuntur enim omnes hæ scripturæ, Poculi genus, habentis binas aures, i. e. ansas. Ligneum poculum, inquit Eust., commodum mul-

A gentibus, dictum ita, quod esset ἀμφῶτον. Cam. interpr. Fidelia cum duabus ansis. Ἀμφῶτης, Tegmen auris, Munimentum auris, σκεπαστήριον ὡτός, Etym. Apud Hes. habetur σκεπαστήριον duntaxat, omisso, ut opinor, gen. ὡτός. Idem habet, Ἀμφῶτιδες, quas habent athletæ circa aures: quæ sunt Pausaniæ verba, ut testatur Eust. 1324, Ἀμφῶτιδες κατὰ Πανσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς ὡσὶν εἶχον. Etym. autem, Ἀμφῶτιδες, χαλκᾷ ἀπερ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὡσὶ περιετίθεσαν περιωτίδες αὖν εἰσὶ καὶ ἀμφῶτιδες. Plut. (6, 137.) Διὸ καὶ Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφῶτιδας, ὡς ἐκείνων μὲν ταῖς πληγαῖς τὰ ὡτα, τοῦτων δὲ τὰ ἦδη τοῖς λόγοις διαστρεφόμενων: Ideo Xenocrates pueris potius quam athletic jubebat alligare ἀμφῶτιδας: quippe cum horum aures plagis, illorum autem mores sermonibus distorti reddantur. [Salmas. ad Ter-tull. de Pallio 306.] || In VV. LL. exp. etiam Inauris, Aurium ornamentum: cujus signif. exemplum desidero. || Auris, secundum Suid. sed intellige de Vase; nam ait esse Prov. Μέχρι τῶν ἀμφῶτιδων, de valde plenis, i. significans q. μέχρι τῶν ὡτων, i. e. Usque ad aures. || Videtur et pro adjectivo accipere hoc nomen, cum ἀμφῶτιδων exp., Earum, quæ duas aures habent. "Ἀμφῶξ, Hesychia est νόστιον "ξύλινον ἀγροικικόν, Sitella lignea, s. Lignea hydria, "qua in agris utuntur, quibus addit, εἰς ὃ καὶ ἀμέλ- "γουσι: solent enim rustici situlis interdum uti loco "mulctrarum. Eust. vero ἀμφῶτις habet, et quidem "rectius; scribit enim p. 1624. ἀμφῶτιν, paronymon "τοῦ ἀμφῶτου, esse ξύλινον ποτήριον, ὃ χρῶνται οἱ "ἀμέλγοντες εἰς αὐτὸ καὶ οὕτω πίνοντες." ["Valck. Epist. ad Röver. p. xix. ad Mær. 147. Jacobs. Anth. 9, 447. Boiss. Philostr. 488." Schæf. Mss. l. q. ἐπωτὴς, J. Poll. 2, 83.] "Ἀωτος, Auribus carens, "ὁ ὡτα μὴ ἔχων: ut Eust. 1429. ἄωτον ποτήριον ex "Athen. affert pro οὗς οὐκ ἔχον, Non habens auricu- "lam s. ansam. Ibid. tradit ἄωτον quosdam dixisse "παρὰ στέρησιν τοῦ ὡτός veluti τὸ μὴ ἀκούμενον δι- "ἀπαλόγητα ἐν τῷ πίπτειν: quod novum quidem vi- "deri, ratione tamen non carere; nam in Lex. quo- "dam vet., ordine alphabetico digesta vocab. ha- "bente, reperiri Ἀωτοι expositum οἱ νεκροί: quod "sumtum esse ex Hom. illo, κωφὴν δὴ γαῖαν ἀεικί- "ζεις." [Plut. 10, 16.] "Βραχύωτας, Breves ha- "bens aurículas, ut κῶθων, Athen. [483.] Δίωτος, "Duas aures s. ausas habens, Athen. (473.) ex Anti- "clide, Καδίσκον καινὸν δίωτον: (483.) ubi de Κύπελ- "λον sermo est, Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυ- "πρίους, (sc. nominare Κύπελλον tradit,) τὸ δὲ δίωτον "καὶ τετράωτον Κρήτας. [Lobeck. Phryn. 659.] Διώτη, "Genus vasis a duabus auribus, h. e. ansis, appella- "tum, VV. LL. ["Διώτος, * Διωτὴς, * Διώτης, Διώτη, Bentr. ad Horat. Carm. 1, 9, 7. item Not. in Ed. Zeun., Mær. 44. Valck. ad Röv. p. xxvi." Schæf. Mss. * Δύσωτος, Schol. Od. Π. 296.] Μόνωτος, "Unam habens aurem, ansam, ["Jacobs. Anth. 11, 329. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 11. ad Röv. p. xxv. Diatr. 279." Schæf. Mss.] "Πολύωτος, Multas habens "aures, Multis auribus præditus," [Lucian. 3, 588.] Τετράωτος, Cui quatuor aures s. ansæ, vide Διώτος.

["Ἀνωτὴς, ἴδος, ἢ, Aurium munimentum, Clem. Alex. 168." Kall. Mss.]

Ἐνώτης, ἢ, Inauris: unde ἐνώταις Hes. e Soph. Captivis, quod exp. ἐνώτοις: [sed vide Ἐνώταις.] Nam ET Ἐνώτιον signif. Inauris, Ornamentum auris, ut margaritæ et cylindri, aliæve gemmæ, quæ ex auribus suspenduntur. J. Poll. 2, Ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὡσὶν, ἃ καὶ ἐλλόβια καὶ ἐλικτήρες. Itidem Eust. 976. Λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὡτός ἄκρα, ἐνθα ἐνεργεῖται τὸ ἐνώτιον διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται ἀπὸ τοῦ λοβοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὡτός ἐνώτια. Apud Suid. Ἐνώτιος ἐκ μαργά-ρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτόν. Athen. 8. Ἐνώτια ἐχούσας χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ: (345.) ex Hedyli Epigr. ἢ ἑνώτην ἢ ἐνώτιον ἢ τι τοιοῦτο. Σύσσημον. ["Jacobs. Anth. 9, 291. Lobeck. Aj. p. 444. Mær. 146. et n., ad Diod. S. 1, 367. * Ἐνώτιος, ad Mær. l. c. * Ἐνώδιον, ibid. Pierson. Pr. p. 35." Schæf. Mss. Suidas, Ἐνώδιον τὸ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ. Ἐνώδιον δὲ, τὸ ἐνώτιον, παρὰ τὸ εἰδεῖν τὰ ὡτα. Ἐνώδιον χρυσῷ, dual,

Inscr. Chandleri P. 2. no. 4.] 'Ενωτοκοῖτοι, Populus, quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus lis contegatur, VV. LL. [Strabo 2. p. 895. * "Ενωτάριον, ad Hesych. 1, 745. 2. (v. Βορροῖδια.)" Dahler. Mss.]

'Επωτίδες, Ligna, quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent, τὰ ἐκατέρωθεν πρῶρας ἐξέχοντα ξύλα, Schol. Thuc., Suid.: Thuc. 7, (34.) p. 244. 'Αναρράγεισαι τὰς παρεξαιρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παχυντέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Idem, Τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρῶραις παχείας. Et ap. Suid. 'Εκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφῆνας ἐδρώστους. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 5, 18. interpr. Auriculas navis. Utitur et Eur. Iph. T. (1350.) οἱ δ' ἐπωτίδων 'Αγκύραν ἐξανήπτον. [Diod. S. 17, 115. Basilus Patricius 140. Vide ad Vitruv. 3, 5, 12. "Cocchi Chirurg. 28." Kall. Mss. * "Ἐποντίς, Koen. ad Greg. Cor. 106." Schæf. Mss.]

"Κατωτίδες, ἀπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤτων φοροῦσι "δέρματα, Hes. ut sunt Cuculli pellicei, quibus ca-

put adversus pluvias, ventos, frigusve muniunt." Παρώτιον, Ornamentum aurium, VV. LL. Item Alter oculi angulus, qui aures spectat, oppositus τῷ ῥαντήρι, Schol. Nicandri Θ. (673.) Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος, ῥαντήρ λέγεται, ὅτι ῥαίνεται τοῖς δάκρυσι· τὸ δὲ ἕτερον, παρώτιον. Sed malim SCRIBERE Παρώπιον, VEL Παρωπίας: J. Poll. Οἱ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνὴν κανθοὶ, ῥαντήρες καὶ πηγαί· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι. Sic Gorr. quoque παρωπίας dici scribit Minores oculorum angulos, qui ad tempora spectant. AT Παρώπια vocantur Coria, quæ equorum formidosorum oculis apponuntur, alio nomine ἀνθήλια s. ἀντήλια nominata: eo quod a sole oculos tueantur. J. Poll. 2. Παρώπια δὲ, τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων προβλήματα, ἃ τινὲς ἀνθήλια καλοῦσι. Itidem Hes. Suid.

Παρωτίς, ἰδος, ἡ, Tumor glandularum sub auribus. Gal. κ. Τόπ. 3. parotidem de genere inflammationum esse dixit. Paulus non Inflammationem, sed Affectionem tantum, ut tumor omnis, s. scirrhusus s. etiam œdematodes, non sola inflammatio, Parotis nominetur. Sed cujuscunque generis tumor sit parotis, glandulas sub auribus sitas occupat, materia in eas vel a capite decumbente, et ibi postea impacta, vel a toto corpore, id, quod aliquando per crises contingit, confluyente. Hæc Gorr. Celsus 6, 16. Sub ipsis vero auribus oriri παρωτίδες solent, modo in secunda valetudine ibi inflammatione orta, modo post longas febres illuc impetu morbi converso. Id abscessus genus est. Apud Eund. 4, 1. In dextra sinistraque circa guttur venæ grandes, quæ et σφαγίτιδες nominantur, itemque arteriæ, quas παρωτίδας vocant, sursum procedentes ultra aures feruntur: nonnulli pro παρωτίδες reponunt καρωτίδες, quod eæ venæ et ἀποπληκτικαὶ et ληθαργικαὶ nominantur. ["Ad Lucian. 1, 285." Schæf. Mss. Παρωτίς, Gl. Gingla: Παρωτίδες· Strumæ. Lycophr. 1402. καλλυνεῖ παρωτίδας. Parotides, Vitruv. 4, 6, 4. et n.]

Περιωτίς, Tegumentum et munimentum, quod auri circumdatur, i. q. ἀμφωτίς, supra, quod vide.

'Ενωτίζω, Auribus percipio, Audio, ἀκούω, Suid. dicens cum accus. construi. Pass. 'Ενωτίζομαι pro eod.: unde ἐνώτισαι, quod idem Suid. exp. ἄκουσον, et εἰσω τῶν ὤτων γενέσθαι ποιήσον. Itidem Hes. ἐνωτίζου, ἐν τοῖς ὠτίοις δέχου. || At ἐνώτισε Idem exp. τὰ νῶτα περιεσκεπάσεν, itidemque Suidas: ap. quem tamen perperam ὦτα legitur pro νῶτα, a VERBO Νωτίζω. ["Zeun. ad Xen. K. II. 349. Fischer. Ind. Palæph. v. 'Αποτέμνειν, Valck. Callim. 246." Schæf. Mss. * "Ἐνώτισις, Animadversio, Suid. 2, 32." Wakef. Mss. * "Ἀπενωτίζω, ad Hesych. 1, 437, 10." Dahler. Mss.]

'Ωτῶεις, Auritus, Aures habens vel ansas, II. Ψ. 264. Καὶ τρίποδ' ὠτῶεντα: sua enim ὦτα habere tripodas, patet ex Hom. in Οὔας citato. Itidem Hesiod. 'Εργ. (2, 275.) ἐνθα μέ φημι "Υμνῷ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶεντα. In VV. LL. habetur ETIAM 'Ωτῶεις, sed mendose; id enim metrum heroicum non admittit. Sic tamen et ap. Suid. scriptum extat.

A ["'Ωτῶεις, Heyn. Hom. 8, 407." Schæf. Mss.] 'Ωτῆκος, Auricularis, Auricularius, Ad aures pertinens. 'Ωτικόν, inquit Gorr., Quod ad aures pertinet: κλυστήρ, Auricularis clyster. [P. Ægin. 6, 59.] 'Cujus Gal. κ. Τόπ. 3. aliquoties facit mentionem. Et ὠτικὸν φάρμακον, Auriculare medicamentum. [* 'Ωταρός, Gl. Auriculosus.]

'Ωτίτης δάκτυλος, Auricularis digitus, minimo proximus, Gorr. Aliter Bud. 'Ωτίτης, Digitus minimus, quem præcedit δακτυλῶτης.

'Ωτάριον, τὸ, Auricula, Epigr. Οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος 'Ολυμπικός εἶχε τὸ πρόσθεν 'Ρίνα, γένειον, ὕφρυν, ὠτάρια, βλέφαρα· εἴτ' ἀπογραφάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα: unde ὠτοβλαδίας et ὠτοκάταξις, Cui contusæ ac fractæ aures in palæstra fuerunt: ut ὠτότρητος, Cui amputatæ fuerunt ferro. || 'Ωτάρια dicuntur etiam Ostreæ quædam, Athen. (87.) Τὰ δὲ ὠτάρια, γίνεται δὲ ταῦτα κὰν τῇ κατὰ τὴν 'Αλεξάνδρειαν λεγομένη Φάρφ νήσῳ, τροφιμώτερα τῶν προειρημένων ἀπάντων, οὐκ εὐέκκριτα δέ. Ubi subjungit ex Antigono Carystio, ostreum hoc Æolica lingua vocari οὖς 'Αφροδίτης. ["Apoll. Dysc. 75. Lucillius 17." Schæf. Mss.]

'Ωτίον, Auricula, i. q. ὠτάριον, Lucian. Epigr. εἰς ἀγωνιστὴν quendam, "Ἐσχον δ' ἐν Πίσσῃ μὲν, ἐν ὠτίον" ἐν δὲ Πλαταιαῖς, "Ἐν βλέφαρον. [Lobeck. Phryn. 211. "Mær. 288. et n., Heringa Obs. 253. Brunck. Aristoph. 2, 227. Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 664. Lucill. 13. Heyn. Hom. 6, 560." Schæf. Mss.] 'Ωτιοφόρος, ὁ, Qui auriculas contusas habet, ut palæstritæ, [Etym. M.] AT 'Ωτιαφόρος, Qui otidas gerit, ut habetur in Lex. meo vet. 'Ωτιαφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὥτις γὰρ εἶδος ὀρνέου. 'Ωτιοφόροι δέ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον ὠτοκατάξιδες· ἦσαν δ' οὗτοι ἀπὸ παλαιστρας. Fortasse ὠτιοφόροι ex eo dicti sunt hi, quod apposititiam gerent auriculam loco ejus, quam in palæstra amiserant. [Cf. Anecd. Bekkeri 287. Lobeck. Phryn. 656.]

'Ωτός SIVE 'Ότος, Otus, Avis nycticoraci similis, alii Ipsum nycticoraca esse dicunt, inde nominata quod παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει, ut habetur in Lex. meo vet., ubi προπερισπωμένως scribitur: ap. Hes. vero oxytonos, ita: 'Ότος, ὄρνεον ὁμοῖον γλαυκί· οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσι. Cum his consentiunt verba Aristotelis H. A. 8, 12. 'Ο δὲ ὠτός, ὁμοῖος ταῖς γλαυξί, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων· ἐνιοὶ δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν· ἔστι δὲ κόβαλος, sic enim reponendum pro κολοβός, καὶ μιμητής· καὶ ἀντορχούμενος ἀλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν, καθάπερ γλαυξ. Unde Plin. 10, 23. Otus bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus: unde et nomen illi. Quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis, ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter ut noctuæ, intenta in aliquo, circummeunte alio. Idem 29, 6. Felle recentis asionis. Noctuarum est id genus maximum, quibus pluma aurium modo micat. Sed perperam ap. eum Otis scribitur pro Otus: licet Athen. quoque (390.) ὠτίδα et ὠτον pro ead. ave accipere videatur, cum alii diversas esse tradant. Multa de oto Athen. l. c., tum de magnitudine et forma, tum de fatuitate, per quam capitur omnia imitans, quæ aucupes facere viderit: ex Alex. Myndio annotans, λαγωδῖαν alio nomine vocari. || Ab hujus avis natura ὦτοι dicuntur Homines fatui et deceptu faciles, Eust. 561. ex Ælio Dionysio, 'Ότος, ὄρνεον, δὲ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια· τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ, ἀλίσκεται· διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὦτους ἐκάλουν. Idem Eust. 1522. cum λάρους et κέφους vocari tradidisset τοὺς εὐήθεις, subjungit, Καὶ ὦτοι δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὀρνέου μιμητοῦ καὶ εὐεξαπατήτου· διὸ καὶ ἡ κωμωδία σκώπτουσα τοὺς 'Αθηναίους, 'Ω μόνοι ὦτοι τῶν 'Ελλήνων, ἔφη· λοιδοροῦσα ἐκείνους ὥς ῥῶτον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Itidem p. 1687. ὦτους vocari προσφύεστερον posse scribit τοὺς ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργους καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντας, quorum aures fascinantur: generaliter vero τοὺς ῥῶτον ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατωμένους. Athen. quoque l. c. ὦτους a Comicis nominari scribit τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, sicut otus, qui omnia, quæ

facere homines viderit, imitatur. || Ὀρος, Nomen A gigantis, Il. E. (385.) Ὀρος κρατερὸς τ' Ἐφιάλτης. ["Heyn. ad Apollod. 437. Munc. ad Anton. Lib. 109. 163. Verh., Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 198. Oxon., Thom. M. 935." Schæf. Mss.]

Ὀρίς, ἴδος, ἡ, Avis tarda, quam Aristot. H. A. 6. inter magnas aves numerat: de qua et 9, 33. Plin. 10, 22. de tetraonibus, Proximæ eis sunt, quas Hispania Aves tardas appellat, Græcia Otidas, damnas in cibis; emissa enim ossibus medulla, odoris tædium extemplo sequitur. Alii tamen in cibis commendant, ut Athen. (390.) citans hæc verba e Xen. K. 'A. 1, (5, 3.) p. 151. et 152. Τὰς δὲ ὠτίδας ἂν τις ταχὺ ἀνίστη, ἐστὶ λαμβάνειν πέτονται τε γὰρ βραχὺ, ὥσπερ οἱ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἥδιστα ἦν: quod et e Plut. confirmat. Itidem Synes. Ep. 4. "Ἢδὴ δὲ τις καὶ ὠτίδα ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδὺν ἰδὼν ἂν ἀγροίκος ἐπέποι ταῶν. ["Thom. M. 935. ad Anton. Lib. 163. 165. Fac. ad Paus. 3, 280. Villosion. ad Long. 109." Schæf. Mss.] Scribitur ETIAM Ὀρίς ET Οὐρίς, Gal. Lex. Hippocr. B annotans ab Aristot. per ω vocari ὠτίδα, a Xen. vero K. 'A. 1. per ο scribi ὀρίς. At οὐρίς legitur ap. ipsum Gal. de Alim. 3. Μεταξὺ δὲ πως τῆς τῶν γεράνων τε καὶ τῶν χηνῶν ἡ σὰρξ τῶν καλουμένων οὐτίδων ἢ ὠτίδων ἐστίν: nisi potius pro οὐτίδων, scr. ὀτίδων simpliciter per ο. Attamen et Hesychio οὐρίς est εἶδος ὄρνεον.

"Ὀκίδες, ἐνώτια, Inaures, Hes."

Ab Οὔας autem poetico EST [*Ἐρεούας, i. q. μόνωτος, Eust. Il. A. p. 817. 870. Vide Lobeck. Phryn. 658. Apud Hes. autem *Ἐρερονίδα, τρυβλίον καινόν. *Ἀνούατος, Non auritus, Theocr. Epigr. 4, 3. *Μονούατος, Jacobs. Anth. 11, 329." Schæf. Mss. ITEM] Οὐατόεις, Auritus, ὠτώεις, Epigr. θηρὶ οὐατόεντι, ["Heyn. Hom. 8, 528. Jacobs. Anth. 6, 132. 10, 268. Valck. Callim. 1, 548. Ruhn. Ep. Cr. 188. Burm. ad Phædr. 35. Mit. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.] AT Οὐάτιος exp. Extremus, Imus, ex Orpheo (Arg. 219.) γάρσουσιν ὑπ' οὐατίοις, Sub imis plantis: [hodie legitur *Υπονάτιος: Visconti maluit *Ἐπονάτιος. *Παρνατίος, Pendulis auribus, Callim. H. in Dian. 91.] Ab Ὀας autem EST Ὀάζω, Audio, ἐνωρίζω: unde ὠάσω, Hesychio, ἀκούσω, sed et θήσω. [Vide Ὤατοθήσομαι.]

ΟΥΤΑΩ, Vulnero, Vulnus infigo, Ictum manu infero, nam Ammon. οὐτάσθαι esse dicit τὸ ἐκ χειρὸς τετρώσθαι, at βεβλήσθαι, τὸ ἐκ βολῆς, Ico. Il. O. (746.) αὐτοσχεδὸν οὐτα, pro οὔταε, P. (43.) Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα, Od. T. (452.) Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Pass. Οὐτάομαι. Unde partic. οὔτηθεις, quod Hes. exp. τρωθεις, Il. Θ. (537.) Κεῖσεται οὔτηθεις, Jacebit vulneratus, Vulnere confossus, Vulneribus confectus. Imper. activæ vocis est Οὔταε: quo usus est Hom. Od. X. (356.) Ἰσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναλτίον οὔταε χαλκῷ. ["Brunck. Apoll. Rh. 220. 235. Ammon. 29. ad Il. Δ. 469. 525. 540. P. 86. Heyn. Hom. 6, 165. 197. 404. 545. 598. Percutio, non Vulnero, 8, 194. Οὔτῃν et βάλλειν, 4, 520. 527. 5, 63. 469. 6, 234. 235. 504. 606. 7, 141. 221." Schæf. Mss.] Οὔτησις, Vulneratio, Ictus. [* Οὔτηγῆρ, unde] Οὔτηγείρα, Vulneratrix, Quæ vulnera et ictus infert, Quæ ictu, Epigr. οὔτηγείρα διψὰς ἔχιδνα, ["Toup. Opusc. 2, 128. 198." Schæf. Mss. *Καρουντάω, Quint. Sm. 14, 318. *Συνουντάω, Nonn. D. 29, 148.]

Οὐτάζω, i. q. οὐτάω, Il. N. (438.) στήθος μέσον οὔτασε δουρί: (552.) Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλον Οὔταζον σάκος εὐρὺν, pro κατὰ σάκος οὔταζον: Φ. (576.) Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὔτασῃ ἢ βάλῃσι. Inde et ap. Hes., Οὐτάσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι, τρώσαι. Pass. Οὐτάζομαι: unde ap. eund. Hes., Οὐτάζοντο, ἐτιτρώσκοντο. Inde et Οὔτασται, quo Hom. utitur Il. II. (26.) Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, Οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς, Jaculo percussus est Tydides, ictus autem Ulysses. Et partic. οὔτασμένος, pro quo supra οὔτηθεις, Vulneratus, Vulnere confossus, Ictus, Od. A. (535.) οὐτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ, Οὐτ' αὐτο-

σχεδίην οὔτασμένος. Ceterum pro Οὔτασε per apoc. DICICI Οὔτα, tradit Eust. cujus οὔτα frequentissimus est usus. Il. Υ. (472.) οὔτα παραστὰς Δουρί κατ' οὔσι, Π. (311.) οὔτα Θόαντα Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, Ζ. (64.) Οὔτα κατὰ λαπάρην. Et E. (376.) Οὔτρά με Τυδεὸς υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης: verba Veneris a Diomede vulneratæ. Ab Eod. DICICI Οὔτάμεναι vide-mus Od. T. (449.) "Ἔσονται ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ, Οὔτάμεναι μεμαῶς, Vulnerare s. Icere cupiens: quem infin. Etym. derivat AB Οὔτημι, e quo Οὔτάναι. Alioqui PARTIC. Οὔτάμενος videri posset dici facta syncope, pro οὔτασμένος, exemto σ, et translato accentu, sicut ἐλλήλαμενος pro ἐλληλασμένος. Il. Ξ. (128.) Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὔτάμενοι περ, Etiam si vulnerati s. icti simus: (379.) Τόν δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὔτάμενοί περ, Od. A. (40.) οὔτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγχείρησι, Il. N. (764.) Οἱ δ' ἐν τεύχεϊ ἔσαν βεβλημένοι οὔτάμενοί τε, P. (86.) ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὔταμένην ὠτειλήν, Per vulnus inflictum, ["Οὔτάζω, Heyn. Hom. 6, 165. 7, 292. 305. 607. 787. 790. 8, 221. Brunck. Apoll. Rh. 220. 235. ad Il. Δ. 469. 525. 540. Cum duplici accus., Dawes. Misc. Cr. 152. Οὔτα, Heyn. Hom. 4, 355. 616. 5, 73. 194. 6, 404. 469. 609. 614. 618. 7, 129. Οὔτα-μένος, οὔτασμένος, Thom. M. 294. Heyn. l. c. 6, 235. Οὔτασται, ibid. "Ἐλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν—, Il. E. 361. Οὔταμαι, ad Il. Δ. 525. Φ. 68." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 678. οὔτάσας πυρί: Opp. K. 2, 478. οὔτάζετο πέτρας.]

Οὔτάσκω, i. q. οὔτάω et οὔτάζω, factum ex οὔτάω, sicut τελέσκω e τελέω, aliaque similia. Il. O. (745.) Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξεί χαλκῷ. Nisi malis Ionica dialecto usurpatum pro οὔτα, sicut ῥήπτσκε pro ῥήπττε. AT Οὔτισάσκω, quod in VV. LL. habetur et exp. οὔτάσκω, mendosum est.

Ἀνούατος, Qui ictus s. vulneratus non est, Il. Δ. (540.) "Ὅστις ἐτ' ἄβλητος καὶ ἀνούατος ὀξεί χαλκῷ. Citat et Hes. ex Æschyli Lycurgo exponens ἀνρωτος ἐκ χειρὸς. [Lobeck. Phryn. 731. "Heyn. Hom. 4, 653. 7, 543. *Ἀνούητος, Casaub. Athen. 1, 78." Schæf. Mss. Nonn. D. 27, 27. Nicander Θ. 719.] Ἀνουηγῆ, Sine vulnere aut ictu, Il. X. (371.) οὐδ' ἄρα οἱ τις ἀνουηγῆ γε παρέστη, Nec ei quisquam astitit, qui ab eo non vulneraretur: ut ἀνουηγῆ i. sit q. χωρὶς τοῦ τετρώσκεσθαι. [Lobeck. Phryn. 731. "Quint. Sm. 3, 444." Wakef. Mss. "Heyn. Hom. 4, 653. *Ἀνουηγῆ, 8, 320." Schæf. Mss.] Pro Ἀνούατος dicitur ETIAM Ἀουτος, itidem Qui ictus s. vulneratus non est, Il. Σ. (536.) ἐν δ' ὀλοῇ κῆρ, Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον: quæ et in Aspide Hesiodæ (157.) leguntur. [Lobeck. Phryn. 731. "Heyn. Hom. 4, 653. 7, 543. 8, 320." Schæf. Mss.] Neούτατος, Recens vulneratus s. ictus, vide Ἀουτος.

ὬΤΕΙΛΗ, ἡ, Vulnus, quod οὔτάσας aliquis infixit, unde ex οὔτάω derivatum creditur, innuente et Homero Il. P. (86.) ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὔταμένην ὠτειλήν, Per vulnus inflictum, Δ. (140.) Αὐτίκα δ' ἔρρειεν αἷμα κελαϊνεφές ἐξ ὠτειλῆς. Sic ap. Athen. (41.) "Ὅφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Il. Π. (862.) δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵρυσσε λαῖα προσβαί, Od. Ω. (188.) ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων, Il. Σ. (351.) Ἐν δ' ὠτειλὰς πλησεν ἀλείφατος, Od. T. (456.) Ὤτειλήν δ' Ὀδυσσεὺς — Δῆσαν ἐπισταμένως, Vulnus Ulyssis obligarunt, Il. T. (25.) Μῦναι καθδύσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, In vulnera ferro inflicta. Utitur hoc vocabulo Plut. quoque, licet magis poetico, in Probl. Rom. Τὸνς ἀξίους ἀρχειν τραύμασι καὶ ὠτειλαῖς ἐκρινον: sed ibi propter præcedens τραύμασι, interpretari ὠτειλαῖς debemus Cicatricibus, sicut Hes. ὠτειλὰς exp., non solum τὰς ἐκ χειρὸς τρώσεις, τραύματα, sed etiam οὐλάς: quamvis Ammon. ὠτειλήν esse tantum velit τὸ πρόσφατον τραῦμα: οὐλήν vero τὴν ὑγιασμένην σάρκα ἐκ τραύματος παλαιού: quo modo ab Hom. usurpari, ex ante citatis exemplis patet. Gal. ap. Hippocr. ὠτειλὰς exp. non solum οὐλάς, sed etiam ἔλκη. Ammon. tamen inter ὠτειλήν et ἔλκος discrimen statuit. ["Heyn. Hom. 4, 583. 585. 6, 165. 618. 7, 305. 484. 8, 681. Thom. M. 296. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 86. Macedon. 6. Toup. Opusc. 1, 299. Ammon. 48. 107. 150. (* Ὤτει-

λέω, unde) Ὁρειλῆθεν, Toup. Emendd. 1, 456." Schæf. Mss. * Περιωτειλέω, Hippocr. 496, 4. 510, 4.]

OYTOS, Hic, Pronomen δεικτικὸν, demonstrativum. GEN. Τούτου, Hujus : DAT. Τούτῳ, Huic. ACCUS. Ταῦτον, Hunc, et sic deinceps. II. K. (477.) Οὗτός τοι Διόμηδες ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι, Οὗς νῶϊν πίφανσκε Δόλων, Hic tibi vir, et hi equi sunt illi, quos Dolon dicebat. Et, οὗτός ἐστι ὁ Δημοσθένης, Hic est ille Demosthenes. Sic Lucian. (1, 16.) Τῶν ὁρώτων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας· δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων : Hic ille est. Sic Pers. At pulcrum est digito monstrari, et dicier, Hic est. Plato, Οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, Hic est ille moderatus, p. 7. mei Lex. Cic. Itidem Synes. Οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν Ἀθανάσιος. Plut. Symp. 3. Ἀφίημι τούτῳ· δείξας ἐμέ. Et οὗτος αὐτός, Hic ipse ap. Xen. (K. Ἀ. 7, 3, 2.) ἐμφατικῶς. FEM. Αὐτή, Hæc, Xen. CEC. (8, 2.) Αὐτὴ πενία, Plato de LL. Χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Et αὐτὴ αὐτή, Hæc ipsa, Xen. (Ἀπ. 4, 2, 17.) Ταύτην αὐτὴν ἀπάτην, Hanc ipsam fraudem. NEUTR. Τοῦτο, Hoc, Aristot. Rhet. Δυσὶ τούτοις βιβλίοις, Duobus hisce libris, Od. Ξ. (362.) Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, Singula hæc, quæ tibi acciderunt : ubi tamen potius reddemus Singula ea, illa : ut mox dicetur. In Epist. Philippi ap. Dem. Ἀ μὲν οὖν ἐγκαλῶ, ταῦτ' ἐστι, Hæc sunt, Plut. Apophth. Περὰχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλευσθαι δ' ἐκεῖνα, Plato, Τοῦτο αὐτὸ τὸ του Ὁμήρου, Hoc ipsum est, quod Hom. dicit. Et διὰ ταῦτα, Ob has causas, p. 17. mei Lex. Cic. qui τούτων ἕνεκα itidem vertit, Has ob causas. Adde præterea ex Aristoph. (Πλ. 8.) Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, pro καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα ἔχει τὸν τρόπον, Atque hæc quidem ita se habent. || Οὗτός τις, ap. Dem. pro οὐτοσί, Hic. || Οὗτος interdum reddere potius debemus Is, Ille. Sic accipitur in Hesiodico illo (Ἔργ. 1, 291.) Οὗτος μὲν παράριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει· Ἐσθλὸς δ' αὖτ' ἐκείνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. Unde Minutius ap. Liv. 22. Sæpe ego audiui eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit ; secundum, eum, qui bene monenti obediat. Sic reddi potest in Hom. I. c., necnon in Epitaphio Sardanapali ap. Plut. Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔπαθον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος Τέρπν' ἔπαθον : licet Cic. vertat Tusc. Quæst. I. 5. Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido hausit. Apud Athen. (336.) ubi idem Epitaphium citatur, scribitur Κεῖν' pro Ταῦτ' : ut satis manifestum sit, ταῦτα ibi accipi pro ἐκεῖνα. Sic Xen. Τούτων τῶν ἀνδρῶν ἐφ' οἷς, Ex eo numero hominum qui, p. 49. mei Lex. Cic. Et Thuc. 4, (55.) Ἐυνεστῶτες ναυτικῷ ἀγῶνι, καὶ τούτῳ πρὸς Ἀθηναίους, Eoque, vel, Et eo quidem. Itidem Bud. annotat οὗτος pro ἐκεῖνος accipi in his II. Demosthenis, (928.) Ἐπειδὴ δὲ τὰχιστα ἐγκρατεῖς ἐγένοντο τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο μὲν διενείμαντο, καὶ ἐχρῶντο ὅ,τι ἐδόκει τούτοις : paulo post, Τοῖς χρήμασι ἐχρῶντο ὅσον ἐδόκει τούτοις, Ut ipsis videbatur, Pro suo arbitrio et libito. Huc refer καὶ ταῦτα, Idque, Præsertim. Et διὰ ταῦτα, Propterea, Eamobrem. Et μετὰ ταῦτα, Postea, Post id tempus, sicut et μετὰ τοῦτο. Et κατὰ ταῦτα, Sic, p. 39. mei Lex. Cic. || Οὗτος cum verbo primæ personæ Attico more accipitur pro ἐγώ, ut quidem VV. LL. annotant e Schol. Aristoph. Ead. afferunt e Luciano, νοῶ οὗτος, pro Ipse intelligo. Sic cum secunda persona copulatum significat Tu : interdum conjunctam habens particulam ὃ, interdum sine illa positum. Aristoph. Σφ. (1364.) Ὁ οὗτος, οὗτος, στυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, Heus tu, Soph. Aj. (89.) Ὁ οὗτος Αἴαν, δεύτερον σε προσκαλῶ, Heus tu, Ajax, Lucian. (2, 933.) Μέχρι μὲν τίνος, ὃ οὗτος, ὀδυρόμεθα ; Quousque, heus tu, vel Quæso, flemus ? Et in Fab. Æsopi, ὃ αὐτὴ, Heus tu. Et ὃ αὐταί, Heus vos. Sine ὃ etiam ponitur, uti dixi, Soph. Aj. (71.) Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλώτιδας χέρας Δεσμοῖς ἀπενθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ, Heus tu : (1047.) Οὗτος, σὲ φωνῶ, Heus tu, te appello, Aristoph. N. (732.) Οὗτος, καθεύδεις ; Heus tu, dormis ? (723.) Οὗτος, τί ποιεῖς ; Heus tu, quid facis ? Sic Πλ. (439.) Οὗτος, τί δράς ; Itidem Plato Symp. Οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς ; Heus tu Apollodore, annon expectabis ? Item cum imperativo, Aristoph. Σφ. (829.) Ἐπίσχες οὗτος, ὡς ολίγον μ' ἀπώ-

λεσας, Heus tu, quiesce, nam pene me perdidisti : (N. 220.) Ἴθ', οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα, Heus tu s. Age tu, inclama mihi cum magna voce. "Τούτας" pro ταύτας, Dorice, VV. LL."

Ταύτῃ, absolute et adverbialiter pro Hac, Ea, Eatenus, Ea ratione, Eo modo, Aristot., Ἡμερὴς τοῦ ὕγρου, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γονῆς γίνεται ἀπόκρισις, Quo modo, eo modo, Plato de Rep. Ὡς περ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὥς ἔργον ἑαυτῶν, Itidem qui pecunias sibi pararunt, earum studio ut proprii operis tenentur, Eodem modo. Idem in Tim. Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγγο, Hæc etiam sic dicta sunt, Bud. 964. ubi et alia habet exempla. Idem, Ἐστω ταύτῃ ὅπη τις ὑπολαμβάνει, Ita ut, de LL. 2. Ταῦτα μὲν οὖν δὴ ταύτῃ. || Ταύτῃ, Ex ea parte, Plato, Ταύτῃ ἐτι εἰ-χεν ἀνομοίως, Ex ea parte deficiebat ad propositum exemplar imaginis similitudo, p. 28. mei Lex. Cic. || Ταύτῃ, Itaque, Ea de causa, Eam ob rem, Ideo, pro διὰ τοῦτο, Herodian. 3, (5, 11.) Ταύτῃ ὁ Ἀλβίνος καὶ φρονεῖ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν, i. e. τοιγαροῦν, Bud. 964. Ubi etiam ταύτῃ τοι affert e Greg. pro ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Itaque. || Ταύτῃ ᾗ, E quo, Bud. 963. : exemplum attuli supra in Ἡ. Et ταύτῃ βέλτιον, Eo melius : ταύτῃ πλείω, Tanto plura. || Ταύτῃ Hic, Hoc loco ; Ibi, Eo in loco. Plato Ep. 7. Ὁ δὲ εἶναι πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, Hic alicubi esse videtur, Thuc. 2. Τῶν ταύτῃ πῃ χωρίων : [cf. c. 80.] || Ταύτῃ μὲν, ταύτῃ δέ, Partim quidem, partim vero. ["Ad Charit. 524. Wakef. Trach. 268. S. Cr. 4, 27. 52. Hutchinson. Anab. 567. T. H. ad Plutum p. 121. ad Paus. 391. Brunck. Soph. 3, 448. Lucian. 1, 716. Diod. S. 1, 326. 2, 437. Heind. ad Plat. Phædr. 222. Heyn. Hom. 7, 65. Valck. Hipp. p. 168. Toup. Opusc. 2, 228. Ammon. 37. ubi male Valck., Fischer. ad Anacr. p. 15. Zeun. ad Xen. K. II. 238. ad Herod. 314. 589. 603. Hactenus, Homer. 1. p. 3. Ern. Ταύτῃ, relatum ad ὅτον, Plato Phædr. 325. solicitante Heindorfio. T. μὲν, τ. δέ, Soph. Phil. 1331. Οἱ τ., Jacobs. Anth. 7, 360. 8, 123. T. καλεῖν, Bast Lettre 30. Οὕτω τε καὶ τ., Plato de LL. 94. 143. 461. Ast. * Ταυτεῖ, Valck. ad Rov. p. xxxi. Koen. ad Greg. Cor. 160." Schæf. Mss.]

Τοῦτο quoque et ejus obliqui casus interdum per se, interdum cum adv. aut præp. diversos usus habent : ut τούτου ἕνεκα et τούτου χάριν : et plur. τούτων ἕνεκα, Has ob causas, Cic. Itidem διὰ τοῦτο, et plur. διὰ ταῦτα, Has ob causas, ut Idem interpr. Item, ἐκ τούτου, Ex eo tempore, Plut. Rom. quod et ἐκ τότε dicitur. Itidem ἐν τούτῳ, Eo tempore, Tunc temporis. Et εἰς τοῦτο, Eousque, In id usque tempus, Thuc. Ἐς τοῦτο συνέμενεν ἡ ἀρχή, Magistratus in id temporis permansit, Eousque, Hucusque, μέχρι δειρο. Itidem, Ἐς τοῦτο δὲ ἐγένετο, ἐς δέ, Id eousque factum est dum. Et μετὰ τοῦτο ac μετὰ ταῦτα, Postea, Post id tempus : pro quo dicitur etiam τὸ μετὰ τοῦτο ac τὸ μετὰ ταῦτα, Deinde, Postea. Plato Ep. Τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο : pro quo ibid., τὸ μετ' ἐκεῖνα. Et, Ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκε, In eo statu permansit, vel In hoc statu. Et εἰς τοῦτο, Eo : cui interdum gen. additur. Isocr. Εἰς τοῦτο ἀνοίας ἦλθον ὥστε, Eo devenerunt amentiae, ut. Idem, Εἰς τοῦτο ἐπιθυμίας ἤκομεν. Dem. Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν, Eo devenit insolentiae. Item ἐπὶ τοῦτο, Huc, Aristoph., vel Eo, Eum in locum. Κατὰ τοῦτο, et κατὰ ταῦτα, Ita, Sic, p. 39. mei Lex. Cic. s. Ad hunc modum. At κατὰ τοῦτο δὴ καιροῦ. Plut. Camillo. Per id temporis. Sine adjunctione autem positum τούτου affertur, ut e Thuc. Τούτου μὲν ἐπέσχε, pro τούτου χάριν, Hujus rei gratia subsedit. Verum hoc exemplum suspectum est. SED ET Ταῦτα alicubi absolute positum legitur pro διὰ ταῦτα, Itaque, Has ob causas : qua signif. citatur tum ex Hermog., tum e Plat. de LL. Itidem (II. A. 693.) Ταῦθ' ὑπερφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο : pro διὰ τοῦτο, διόπερ, Hac de causa. Sic ταῦτά τοι a Gal. usurpatur. Itidemque ταῦτ' ἄρα tum a Synes., tum ab Aristoph. N. (395.) Ταῦτ' ἄρα καὶ τῷ νόματ' ἀλλήλοιν βροντῇ καὶ πορδῇ ὁμοίω. Aliud exemplum ex Eod. habes ap. Bud. 964. ubi etiam e Gaza affert, Ταῦτ' ἄρα καὶ συμβαίνει ὅπερ

αὐτὸς πάλαι ἀπεφηνάμην, pro his Ciceronis, E quo illud efficitur. Itidem ταῦτά τοι, ut Hermog. Ταῦτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι, Eapropter, Quapropter. Sic dicitur et ταῦτα δέ, ut Aristot. Probl. s. 20. Ταῦτα δέ καὶ οἱ πολλὸν χρόνον καθεύδοντες, ἀχρὸνστεροὶ εἰσι τῶν μέτριον χρόνον καθευδόντων. Nec non ταῦτα δὴ ita usurpat, Plato Sympos. Ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω, Bud. 964. At καὶ ταῦτα, Idque, Atque id, Præsertim, cujus ante quoque mentio facta est.

Τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, Partim quidem, partim vero, Simul, simul, Tum, tum, Dem. Τοῦτο μὲν Θασίους ἀδικήσετε, τοῦτο δέ Ἀρχέβιον, Simul enim Thasios, simul Archebium injuria afficietis. Sic τὸ μὲν, τὸ δέ, et τὸ μὲν τι, τὸ δέ τι.

[“ Οὗτος, Valck. ad Herod. 219. Dawes. M. Cr. 231. Reiz. Acc. 7. 76. ad Lucian. 1, 402. A librariis omissum, ad Charit. 449. Ad sequentia referendum, 610. 617. (216.) Quo referatur, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 329. Pro ἐγὼ, Coray Theophr. 196. Brunck. Aristoph. 3, 62. Kuster. 118. Abresch. Lectt. Aristæn. 173. Pro αὐτὸς, ad Dionys. H. 3, 1638. 1640. Zeun. ad Xen. K. Π. 396. Ille, Bene notus, Heind. ad Plat. Hipp. 125. Boeckh. in Min. 55. Ut Iste, in contemptu, Zeun. ad Xen. K. Π. 41. 414. Conf. c. οὗτος, ad Lucian. 1, 855. 2, 2. 3. ad Diod. S. 2, 167. 177. 183. 324. Porson. Hec. p. 33. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 22. Conf. c. αὐτὸς, Brunck. Aristoph. 2, 85. 3, 56. ad Diod. S. 2, 289. 361. 407. 441. 536. ad Lucian. 1, 186. 263. 2, 213. Heind. ad Plat. Gorg. 187. (In Eur. Hec. 499. Pors. malim αὐτῇ, opponitur enim πόλις:) ad Xen. Mem. 2, 2, 8. ad Herod. 355. 445. 562. Jacobs. Anth. 7, 141. Conf. c. ὅδε, Brunck. CEd. T. 893. Antig. 504. Phil. 1304. I. q. ἐκεῖνος, opp. ὅδε, Soph. Trach. 344. coll. 342. Οὗτος et ἐκεῖνος, Boeckh. ad Sim. p. xxii. Reiz. Acc. 72. Wolf. ibid. 76. Οὗτος abund., ad Dionys. H. 5, 48. Heind. ad Plat. Hipp. 140. ad Charit. 288. ad Lucian. 1, 296. Longe remotum a suo subst., Dionys. H. 3, 1512. Repetitum, Heind. ad Plat. Gorg. 275. Δεικτικῶς, Brunck. Phil. 1330. Οὗτος, Heus tu! ad Lucian. 1, 647. Porson. Med. p. 69. Heind. ad Plat. Charm. 117. Wyttēb. ad Plut. de S. N. V. 58. Dawes. M. Cr. 261. Valck. Phœn. p. 131. ad Timæi Lex. 279. Ecce! Jacobs. Anth. 11, 230. ad Lucian. 1, 263. 2, 154. Heyn. Hom. 5, 466. Musgr. ad Hippol. 294. Hic, Lucian. 3, 366. A. L. Z. 1803. p. 334. Schneid. Anab. 186. Soph. Phil. 38. Οὗτος respectu articuli, Brunck. Aristoph. 1, 67. 73. 2, 23. 3, 106. 184. Diod. S. 2, 26. coll. Reisk., ad 2, 358. 450. ad Dionys. H. 5, 376. Οὗτος ὁ, Thom. M. 864. Villosion. ad Long. 282. 298. 299. ad Lucian. 2, 70. ad Dionys. H. 1, 426. 4, 2328. 5, 199. Schneid. Anab. 443. Bast Lettre 23. H. Steph. ad Dionys. Legat. 44. Heindorf. ad Plat. Apol. xvi. Theæt. 318. Bernard. ad Nonnum 1. p. 116. Wolf. ad Leptin. 263. omnino Dawes. M. Cr. 79. Toup. Opusc. 1, 564. Lennep. ad Phal. p. 4. Bergler. Alciph. 386. ad Diod. S. 1, 469. De ordine verborum in οὗτος ὁ, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 8. Palæph. 35. 156. Fischer. 169. Toup. Opusc. 1, 480. ‘Ο οὗτος solæcum, Porson. in Toup. 4, 505. Dawes. M. Cr. 260. — ‘Neque enim nisi cothurnato licebat ἄνθρωπος οὗτος absque articulo usurpare:’ v. ibid. p. 301. Valck. ad Herod. 156. cf. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 322. ad Plat. Phileb. Addend. Οὗτος—ὁ, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Plut. de S. N. V. p. 9. Οὗτος ὁ πρεσβύτης, Alciph. 404. Οὗτος ἐγὼ, Jacobs. Anth. 7, 383. Heyn. Hom. 7, 638. Οὗτος σὺ, Porson. Hec. p. 77. Ed. 2. Οὗτος σοὶ, Villos. ad Longum 266. Οὗτός γε, Heyn. Hom. 5, 503. 6, 46. 165. Οὗτός τοι, οὗτός τις, 71. Οὗτός τις, Plato Phædro 311. Heind. Οὗτος μὲν, οὗτος δέ, ad Thom. M. p. 2. Reiz. Acc. 58. Οὗτος vocantis, Markl. Iph. p. 118. Musgr. Hel. 553. 1202. 1643. ‘Ω οὗτος, Timæi Lex. 279. et n., Musgr. Cycl. 555. Med. 922. Koen. ad Greg. Cor. 47. Valck. Callim. 104. Soph. CEd. T. 1121. et Brunck. Tis οὗτος, Plut. Alex. 76. Schm. Tis δ’ οὗτος, de secunda persona, Porson. Hec. p. 33. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 21. Αὐτὸς οὗτος, Wyttēb. ad Plut. de S. N. V. 29. Kai

οὗτος, ad Lucian. 2, 1. 220. Καὶ οὗτος, καὶ αὐτῇ, καὶ αὐτῇ etc. Sylb. ad Paus. 105.: Marcell. de V. Thuc. 2. ‘Εστὶ γὰρ οὗτος τοῦτον συγγενῆς, Gronov. Diatr. Stat. 526. Lips. Τοῦτο, cum gen., Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 356. Wakef. Ion. 566. Eur. Herc. F. 1297. Duker. Præf. Thuc. 6. 13. Diod. S. 2, 355. Plut. Alex. 40. Schm. Senu obscæno, Brunck. Aristoph. 1, 57. Jacobs. Anth. 9, 130. 279. Τοῦτο, i. e. τοῦτο μόνον, 57. Conf. c. ταῦτα, Brunck. Aristoph. 2, 156. ad Bacch. 471. ad Diod. S. 2, 487.: Cum τοῦ, Boiss. Philostr. 379. Valck. Diatr. 120.: cum τούτῳ, Brunck. Aristoph. 1, 105. Τοῦτο, ubi aliud genus expectes, Heind. ad Plat. Phædr. 221. Xen. K. ‘A. 2, 3, 16. (etiam §. 15. τοῦτο subaudi:) Plato Lys. p. 28. 44. Per pleonasmum omnia præcedentia complectens, ad Charit. 568. Ad sequentia referendum, Bast Lettre 114. Τοῦτο, ταῦτα, Idcirco, 75. Boiss. Philostr. 456. Τοῦτο, Propterea, Koen. ad Greg. Cor. 11. Τοῦτό γε et τοῦτον conf., Valck. Phœn. p. 555. Τοῦτο ἢ τοῦτο, T. H. ad Plutum p. 128. Eis τοῦτο ἀνάγκης, Heind. ad Plat. Theæt. 378. Eis τοῦτ’ ἐκβέβηκ’ ἀληθόνος, Valck. Callim. 209. Herod. 511. Eur. Med. 55. Τοῦτο δ—, Heind. ad Plat. Gorg. 49. ad Theæt. 385. Τοῦτ’ δ, ad Apol. p. xxiv. Τοῦτο κίνδυνος, Schneid. Anab. 451. Heind. ad Plat. Phædr. 259. Aliter Dionys. H. 4, 2159. (Herod. 4, 65.) Xen. Mem. 4, 6, 15. coll. Apol. §. 3. Τοῦτο μὲν γὰρ ἡ φύσις, Xen. Cyneg. 1, 3. et Schneid. Τοῦτο καλεῖν, Bast Lettre 30. Boiss. Philostr. 307. 599. ‘Ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, Wyttēb. ad Plut. de S. N. V. 19. Τοῦτο μὲν—τοῦτο δέ—, Valck. ad Herod. 14. 148. 254. 315. ad Lucian. 1, 270. Reiz. Acc. 12. Τι τοῦτο; Valck. Hipp. p. 260. ad Lucian. 1, 375. Τοῦτ’ ἐστὶ, ad Phalar. 209. (cum infin.) Τοῦτο ἐκεῖνο· αὐτὸ τοῦτο, ad Charit. 309. Casaub. Athen. 1. p. 61. Αὐτὸ τοῦτο καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 364. Τούτου pleonastice, cum comparativo, sequente ἢ, Toup. ad Longin. 1, 321. Διὰ τοῦτον, Hoc modo, ad Xen. Eph. 198. Πρὸς τοῦτον, Duker. Præf. Thuc. 9. ‘Εκ τοῦτον, Deinde, Ideo, 256. ‘Εν τούτῳ, ἐκ τούτον, ad Anton. Lib. 220. Verh. ‘Εν τούτῳ, Soph. Phil. 1078. Villosion. ad Long. 137. ‘Εν τούτῳ καιρῷ, Plut. Nicia 19. ‘Εν τούτῳ, Interim, Alberti Peric. Cr. 26. ad Xen. Eph. 146. (ubi et de ἐν τούτοις,) Fischer. Ind. Palæph. v. ‘Εν, Zeun. ad Xen. K. Π. 403. 664. Sic, ad Xen. Eph. 255. Τίτι τούτῳ, Heind. ad Plat. Phædr. 298.: Herod. 231. ‘Ὅτε τοῦτῳ συνοικεῖ. Ταῦταν χάριν, Pind. ‘O. 8, 75.: Herod. 1, 74. ἐνταῦτὸν τοῦτον, Dionys. H. 5. p. 167. προηγούμενον κύλον τουτί. Τούτῳ, fem., Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Ταῦτα, de homine, Wakef. Trach. 1237. Pro τοῦτο, Heind. ad Plat. Phædr. 271. 315. Valck. Phœn. p. 158. Xen. K. ‘A. p. 5. Schn. 2, 4, 24. 2, 5, 3. 10. Plato Gorg. p. 11. Crusius ad Xen. Ages. 110. Hutchins. 32. ad Diod. S. 2, 433. (Sic τὰ αὐτὰ pro τὸ αὐτὸ, Xen. K. ‘A. 138.) Idcirco, Toup. ad Longin. 390. Koen. ad Greg. Cor. 11. Καὶ ταῦτα, ad Charit. 470. Wakef. Eum. 112. Brunck. Aristoph. 1, 39. ad Lucian. 1, 419. ad Diod. S. 1, 325. Scheller. Præf. ad Ælian. xvii. Aliis interjectum, Lucian. 3, 415. 525. Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα, Wakef. Herc. F. 450. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, de talibus, Abresch. Lectt. Aristæn. 178. Καὶ ταῦτα μὲν ταῦτη, Wyttēb. Select. 423. Ταῦτα ὁμολογήματα, Plato Theæt. 326. ‘Ἦν ταῦτα, affirmantis formula, Valck. Phœn. p. 155. Αὐτὰ ταῦτα, Plato Gorg. 7. coll. 6. init. Ταῦτα ταῦτα, Toup. Emendd. 4, 486. Il. Δ. 362. ‘Ἄλλ’ ἔθι, ταῦτα δ’—, Ταυράδε, Brunck. Aristoph. 3, 157. Ταυράγῃ, 22. Eip. 1057. Toup. Opusc. 2, 254. Τουτογὶ, τουτοδὶ, Brunck. Aristoph. 3, 127. Porson. Hec. p. 74. Ed. 2.:— ‘Verum est τουτογὶ, quod nunc in τουτογέ, nunc in τοῦτό τι corruptum, his turbis ortum dedit.’ Τούτων pro τούτων, Demosth. 1252. Plato Gorg. p. 4. Πρὸς τούτων τῶν ἡμερῶν, Ante hos dies, Act. Apost. 21, 38. Dionys. H. 2, 722. 823. Πρὸς τούτων τετραρῶν ἐτῶν, Ante hos quatuor annos, Alciph. p. 50.: Diod. S. 2, 363. Τῶν καιρῶν τούτων, al. τοῦτ. τ. κ., ad 382. 390. 431. Zeun. ad Xen. K. Π. 235. Schneid. p. 3. 5. Τοντέοισι et τοιοντέοισι conf. Coray. Mus. Oxon. 2, 2. ‘Επὶ τούτοις, ad Charit. 288. 298. ‘Εν τούτοις εἰμὶ, Staver. ad Cornél. Nep. 52. Zeun. ad

Xen. K. Π. 311. Τούτας, Dorice, Koen. ad Greg. Cor. 167. Ταύτας τὰς ἀν' αὐτὸς ἐληται, Herod. 734. Idem 1, 43. 45. 59. fin. 80. 84. 85. 98. 167. extr. 4, 33. (Cicero 1, 320. Schutz.) Οὗτος, οὗτος, Ammon. 106. Eran. Philo 171. Τουντονδ, Brunck. Aristoph. 1, 43." Schæf. Mss.]

Τουτέστι, Id est, Hoc est, cum aliquid declaramus, Plut. de Discern. Amic. et Adul. Οὐ δύναται μοι καὶ φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι' τουτέστι καὶ φίλῳ καὶ μὴ φίλῳ. Alicubi autem distinctum τοῦτ' ἐστι.

Τουτάκι, Adv. ab οὗτος, vel potius a τοῦτον, sicut ἀλιγάκις ab ὀλίγος. Etym. in Αὐτίκα citat e Pind. τουτάκι πεξαμένῃς, non tamen exp.; sed videtur accipi pro Hic vel Ibi. Apud Suid. ita habetur, Τουτάκι, ἐν ὅσῳ δέ. AT Τουτάκις, Hes. exp., Τοσαυτάκις, Toties. [Pind. Π. 9, 25. "Aristoph. Eip. 1079. Theogn. 822. *Τουρεῖ, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 29. Eichst. Quæst. p. 42. Koen. ad Greg. Cor. 167. *Τουτᾶ, ibid. Τούτω, i. q. ἐντεῦθεν, 60. 161. Valck. Adoniaz. p. 367. *Τουτῶθεν, Theocr. 4, 48. Valck. p. 95. 135. Koen. ad Greg. Cor. 161. *Τουτόθε, 60. B Theocr. 4, 10. Valck. p. 95." Schæf. Mss.]

Οὕτως sive Οὕτω: utrumque enim in usu est, hoc, cum sequens vox a consonante incipit, illud, cum a vocali: Sic, Ita, Ad hunc modum. Od. Θ. (167.) Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι, Π. Ω. (373.) Οὕτω πρὶν γὰρ ἔστι, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις, Ita est ut dicis, Od. Θ. (543.) ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω, sub. ἐστί. Sic Thuc. 1. Ἦν οὕτως, Ita erat, Ita res se habebat. Isocr. Panath. Τότε μὲν ἐκείνως, νῦν δ' οὕτως διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν, Plato, Νυξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω, Nox igitur et dies ad hunc modum generata, p. 27. Lex. Cic. Interdum οὕτως præcedenti respondet ὡς vel ὅπως, Isocr. Paneg. Τοὺς οὕτως ἐπισταμένους εἰπεῖν ὡς οὐδεὶς ἀν' ἄλλος δύναται, Xen. K. Π. 1. Νῦν δ' αὖ οὕτως ἔχομεν, ὡς σὺν σοὶ μὲν θαρρόμεν: 1, (6, 11.) Οὕτως ἔχε τὴν γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος: quo genere loquendi utitur et Thuc. 7, (15.) p. 237. Lucian. (1, 337.) Οὕτως γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσόμενον μου. Itidem in Scythia, Οὕτω τὴν γλῆνναν ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν. Cum ἄπως autem, Xen. K. Π. 5. Οὕτω ποιεῖ ὅπως ἂν αὐτοὶ ᾄ, τι ἂν λέγῃ, εἰδῇτε. Versa vice οὕτως in similitudinis redditione ponitur, præcedente ὥσπερ vel καθάπερ: cuius exempla passim occurrunt. Alicubi vero omissum subaudiendum relinquunt: Aristot. Καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτὰ, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταὶ, pro οὕτως οὐδέ. Οὕτω nonnunquam ponitur pro Ita demum, Æschin. (81.) Ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας τὸν δῆμον ἀπαίτει, Thuc. 1. Δεῖ μνησθέντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἵεναι, Ita demum ad reliquam orationem accedere. Itidem Bud. h. Xen. I. (Ἰπ. 2, 2.) Χρὴ μέντοι ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῶ, συγγραψάμενον ἂ δέσῃ, ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι, οὕτως ἐκδιδόναι, interpr. Ut autem qui puerum locat artem quandam edocendum, stipulari solet et a conductore magistro cavere, quid oporteat eum ediscere, ac tum demum locare. Sic ap. Thuc. 2, (19.) accipitur, ubi respondet τῷ, ἐπειδὴ μέντοι p. 55. Οὕτω δὲ ὀρμήσαντες ἀπ' αὐτῆς, Ita demum. Quo loco nota etiam δῆ. Adde e Plat. de Rep. 2. Ἐρμαιοὶ ἐφάνη, οἶμαι, ἐκεῖνα πρῶτον ἐπιγνόντας, οὕτως ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω, ubi etiam possis accipere pro Deinde, Tum demum, sicut nonnulli in h. l. Xen. K. Π. 2, (1, 1.) Προσενεχόμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσιν, ἰλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς, οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια. Cum vero cum adjectivo nomini aut adverbio copulatur, red-des non solum, Ita, Adeo, verumetiam Usqueadeo, Tam, Isocr. Paneg. Οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιούμεαι, Usque adeo ingentia polliceri sustinuerim. Itidem Hom. usus est ante Isocr., sc. Od. N. (239.) οὐδέ τι λίην Οὕτω Νώνυμός ἐστι, Nec adeo ignobilis est. Rursum Isocr. Paneg. Τίς οὕτω ράθυμος ἐστὶν ὅστις οὐ βουλήσεται; Quis usqueadeo ignavus est ut nolit? pro ὥστε οὐ βούλεσθαι. Plato Apol. (init.) Οὕτω πιθανῶς ἔλεγον, Adeo probabilia erant, quæ dicebant: in fine periodi. In Epigr. cum superlativo etiam jungitur, quod a Lat. sermonis consuetudine alienum est, Οὕτω κορυφώτατος πέλε Γάιος, ὥστ' ἐκο-

λύμβα τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, Usque adeo levis erat. Simile exemplum habes in Ὀρτυγνον. Liban. dixit etiam, Οὕτω δὲ κάλλους ἔχων, Adeo pulcer. Plato ἐκ παραλλήλων in sua Apol. (26.) usurpavit, Οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. || Οὕτως ὄναιο, Bene precantis est, ut ap. Lat. Macte puer virtute. || Est etiam Jurantis et fidem facientis, veluti cum dicitur, Ita me dii ament. Et Horat. Sic te diva potens Cypri, Sic fratres Helenæ, lucida sidera, Ventorumque regat pater. Apud Aristoph. optantis est, N. (520.) Οὕτω νικήσαμί γ' ἔγω, — Ὡς ὑμᾶς ἡγοῦμενος — δεξιῶς, — Πρώτους ἡξίωσ' ἀναγεῖσ' ὑμᾶς. || Est etiam Respondentis cum affirmationis, ut ap. Lat. Sic, Ita, Xen. Œc. (1, 9.) Σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα, χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα, οὐ χρήματα; respondet alter, Οὕτως, Ita. ["Οὕτω, οὕτως, Thom. M. 664. Markl. Suppl. 159. Iph. p. 21. Wakef. S. Cr. 1, 50. Ion. 909. Trach. 165. Weisk. ad Longin. 348. Schneid. ad Xen. Œc. 37. 44. Heind. ad Plat. Gorg. 13. 267. Boeckh. in Min. 91. Verh. ad Anton. Lib. 295. Fischer. ad Palæph. 15. 20. 23. 28. 52. 60. 106. 111. ad Herod. 3. 5. 6. 34. 585. Zeun. ad Xen. K. Π. 278. 390. ad Diod. S. 1, 326. 356. ad Lucian. 1, 402. Heyn. Hom. 8, 347. 352. Οὕτω, οὕτως confusa, Thom. M. 167. Coray Theophr. 52. Jacobs. Anth. 9, 334. 431. 455. 491. ad Diod. S. 1, 557. 2, 81. Duker. Præf. Thue. p. 10. fin. Bentl. ad Callim. 272. ad Lucian. 1, 766. Οὕτως et ὡς conf., ad Phot. c. 341. Cum infin., ad Charit. 534. Cum gen., Porson. Phæn. 372. ad Diod. S. 2, 83. Cum adj., de sede, Boiss. Philostr. 517. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Cum superlativo, ad Lucian. 2, 153. Kiessl. ad Jambl. V. P. 171. Usus Homericus τοῦ οὕτως, Dawes. M. Cr. 476. Post particip., Wakef. Ion. 750. Abresch. Æsch. 2, 4. Subaud., Wakef. Georg. 21. T. H. ad Plutum p. 15. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 108. Vocis οὕτω vis sæpe magis sentiri potest quam verbis exprimi, Heind. ad Plat. Gorg. 196. 206. Theæt. 283. Οὕτως, seq. conson., ad Xen. Mem. 2, 6, 38. 3, 10, 2. 11, 7. Οὕτω abundat, Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Orditur narrationes fabularum, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 89. Οὕτως omissum, seq. ὥστε, ὅς, ὅστις, ὅς οὐ, ὅστις οὐ, Bibl. Crit. 3, 2. p. 63. Post οὕτως sequitur ὅς, ὅστις, pro ὥστε, ibid. ubi quem laudat D. W. Libanii locum (Orat. 12. p. 203.) vitii manifestus est, scribendumque — ἀνόητος, ὅς οὐκ —: (sicque scripsit Reisk. 3, 239.) Cf. Xen. K. 'A. 7, 1, 28. Soph. Antig. 220. Eur. Heracl. 415. Οὕτω, in sententiæ consecutione, ad Herod. 94. Οὕτως, Impune, Wakef. Alc. 691. Temere, Lucian. 2, 118. Dionys. H. 5, 221. ad Petron. 687. Burm. pr. Proin, Abresch. Æsch. 2, 68. (sic capiam in Themist. ap. Jacobs. 10, 399.) Οὕτω, Sic ut nunc sum, Heind. ad Plat. Phædr. 212. 334. Ita, Ita demum, Taylor. ad Dem. c. Mid. 299. ad Herod. 578. Raphael. ad Arrian. p. 3. ad Phalar. 215. Οὕτω σοι, Bene precandi formulam ordinens, Jacobs. Anth. 9, 455. Brunck. Aristoph. 2, 51. Οὕτω pro λίαν, Heyn. Hom. 6, 639. Οὕτω λεγόμενος, Quem dicunt, ad Dionys. H. 5, 247. 259. bis, Bast Lettre 30. Philostr. 152. Boiss., Schol. Theocr. 7, 40. in Ed. Warton. p. 171. Καὶ οὕτω, Et tum, Fischer. ad Palæph. 106. Οὐχ οὕτω, i. q. οὐ χαίρων, Eur. Ale. 683. Οὕτω δὲ, Plut. Alex. 129. Schm., Heyn. Hom. 6, 538. 7, 93. Wakef. Phil. 1071. Wyttenb. ad Plut. Mor. 3, 165. Tum vero, ad Herod. 587. 614. Οὕτω καλεῖν, Boiss. Philostr. 307. 327. Οὕτως ὡς, Bast Lettre 180. Οὕτω — ἔχειν, οὕτως ἔχειν, Boiss. Philostr. 310. Οὕτως ἔχειν, cum gen., Heind. ad Plat. Lys. 40. Valck. Phæn. p. 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 692. Οὕτω τοι, οὕτω δὲ, οὕτω δή τοι, Boiss. Philostr. 428. 575. 600. 601. 617. Ἦν οὕτω δὲ, Heind. ad Plat. Phædr. 220. Καὶ οὕτω δὲ, Boeckh. in Min. 119. Οὕτω δὲ τι, ad Herod. 304. 317. 665. Οὐχ οὕτω, ἀλλὰ, Suid. 3, 32. Xen. K. 'A. 7, 8, 16. p. 465. Schn. Οὐχ οὕτω, τὸ δὲ πλεῖον —, Polyb. 3, 197. 535. Ἐφεξῆς οὕτως, Xen. Œc. 12, 10. Οὕτω ποιεῖν, πράττειν, Heind. ad Plat. Phædr. 271. Πολλὰ οὕτως, Xen. K. 'A. 2, 4, 7. Κατὰ μικρὸν οὕτω, Heind. ad Plat. Theæt. 327. Ὡς — οὕτω —, in uno membro,

ad Arnob. T. 1. p. 289. Οὐχ οὕτω, ὡς —, ad Herod. 219. Οὐδ' οὕτως, ad Paus. 200. Οὕτως ἀγαθὸν τί μοι γένοιτο, Bergler. Alciph. 161. Οὕτως, ὥστε, ὡς, Koppiers. Obs. 106.: Plato Phædro 342. Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως ἔχει, Bene an secus habeat. Οὕτω, i. e. οὕτως, ad Phot. c. 173." Schæf. Mss.]

Οὕτως, Attico προσχηματισμῷ dicitur pro οὗτος : eo tamen ab οὗτος differens, quod οὗτος interdum est ἀναφορικόν, ut supra docui : οὗτος autem duntaxat est δεικτικόν, teste etiam Ammonio. Aristoph. B. (549.) ὁ πανοῦργος οὗτος : N. (141.) ἐγὼ γὰρ οὗτος : Ἦκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Ubi etiam nota cum primæ personæ pronomine copulari. GEN. Τουτουῖ, ut τουτουῖ τοῦ ἀγῶνος. DAT. Τουτωῖ, Huic. Aristoph. Πλ. (44.) Καὶ τῷ ξυναντῆς δῆτα πρώτῳ ; respondet alter, τουτωῖ, Huic. ACCUS. Τουτονί, Hunc. Et plur. GEN. Τουτωνί, Horum. Plato, Ὑπὸ τουτωνί. DAT. Τουτουσί, His, Hiscæ. Τουτουσί, Hos, Hosce. Itidem FEM. Αὐτηῖ, Hæc, Aristoph. (N. 201.) Ἀστρονομία μὲν αὐτῇ. GEN. Ταυτησί, Hujus, Hujusce, et sic deinceps. NEUTR. Τουτὶ, Hoc. Et PLUR. Ταυτὶ, Hæc ; Aristoph. N. (201.) τουτὶ δὲ τί ; Hoc vero quid est ? Idem, οὐδὲ τουτὶ, Ne hoc quidem, Ne tantillum quidem. ["Οὗτος, Steph. Dial. Att. p. 14. Οὗτος ἀνὴρ, Plato Gorg. 143. Αὐτῇ, * αὐτῇ, Bruck. Aristoph. 3, 91. Τουτοῖ, * τουτοῖ, 1, 131. 2, 41. 173. Τουτὶ, 184. Villosion. ad Long. 259. Zeun. ad Xen. K. Π. 163. Παλᾶφ. 127. Τουτουῖ, Valck. Anim. ad Ammon. 56. Τουτωῖ, Aristoph. A. 1065. Eip. 1218. Kuster. p. 118. Ταυτηῖ, * ταυτηνί, Wyttenb. Select. 426. Τουτωῖ, Bruck. Aristoph. 3, 22. An τουτωῖ græcum ? Valck. Diatr. 77. * Οὗτοῖ, Thom. M. 665. Ταυτὶ, Thom. M. 883. Add. ad 511. Musgr. Med. 156. Xen. Eph. 89. Alciph. 190. * Ταυταῖ, * ταυταγί, Koen. ad Greg. Cor. 55. ubi et de * τουτοῖ, * τουτογί, * τουτοδί. Τουτωνί, Alciph. 398." Schæf. Mss.]

Ταυτηῖ, adverbialiter sicut ταύτη, Hac. Aristoph. [Ἰπ. 271. 918. Eip. 1193.]

Οὕτως, Sic, Ita, Ad hunc modum : Attice pro οὕτως. Plato Symp. Ἐὰν εἴπω οὕτως. Frequens ap. Aristoph. quoque et Lucian. qui etiam p. 13(=1, 114.) τῷ οὕτως μὲν εἰπεῖν, subjungit in redditione, ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. Item cum adj. et cum adv. sicut etiam οὕτως, Dem. (140.) Ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων, Tam prope. Cui opp. οὕτω πόρῳ ap. Isocr. ["Thom. M. 665. Mær. 427. et n., Boiss. Philostr. 626. Οὕτως, * Οὕτωςιν, Heind. ad Plat. Gorg. 196. 215. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, opp. ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ad Lucian. 1, 351. "Ὡς γε οὕτως δόξαι, Heind. ad Plat. Gorg. 215." Schæf. Mss.]

ΟΦΕΙΛΩ, ἦσω, ab inusitato Ὀφειλέω, Debeo. Construitur cum accus. rei et dat. personæ. Plato de Rep. 1. Ὀφείλοντα ἢ θεῶ θυσίας τινὰς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα, Xen. K. Π. 7, (2, 8.) "Ὡστε τῷ Ἀπόλλωνι ἄλλα μοι δοκῶ χαριστήρια ὀφείλῃσιν : 4, (5, 12.) Ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλῃν, Utrique vestrum debere gratiam : Ἀπολ. (17.) Ἐμοὶ πολλοὺς ὁμολογεῖν χάριτας ὀφείλῃν, Ut multi confiterentur se gratiam mihi debere ; nam et Cic. dicit Debere alicui gratiam. Plato de LL. Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἔτερον, Tantundem debeat, sed alii, Persolvat. Interdum cum alterutro tantum casu junctum reperitur, ita tamen ut alter subauditur. Cum accus. tantum, Aristoph. N. (117.) Ἀ νῦν ὀφείλω διὰ σε τούτων τῶν χρῶν. Sic Plut. Camillo, Τῶν ὀφειλόντων χρέα, Ἄρε alieno obstrictorum : Dem. Τὰ ἴσα ὀφείλει, Tantundem debet ; Ἄqua multa plectitur : sicut Isocr. (κ. Λοχ. 4.) Ὅς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορήτων, πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλῃν, Quingentis drachmis multari, pro ὀφείλῃν. Rursum Dem. Οὐ μέντοι γε ὀφειλούσας εἰς φορὰς, Sed quæ nullam collationem deberent. Synes. Ep. 28. Ἀφιέναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήματα ὀφείλει δὲ ὁ μὲν τις δάνεισμα χρυσίου, ὁ δὲ τὸ δοῦναι δίκην : Debet autem alius mutuum aurum, alius mulctam. Item cum dat. solo, uti dixi ap. Lucian. ὀφείλῃν μηδενί, Nemini debere : unum e votis Philemonis. Dem. Ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ.

A Erant vero ignominiosi et ἄτιμοι ἱ, qui τῷ δημοσίῳ ὀφείλῃν, donec persolvissent, ut ærarii ap. Rom. quod ex Isocr. Panath. cognoscimus, ubi ait, Ὡς οἱ μὴ τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ, iis, qui mulctam ærario debent ; subauditur enim accus. Ζημίαν, ut ap. Plut. Cam. τὴν ζημίαν ὀφείλῃν. Nonnunquam etiam ὀφείλω solum ponitur sine ullo casu, Plut. (9, 297.) Τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγούνται τῶν ἀμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλῃν : de Persis. Unde οἱ ὀφείλοντες, Debitores, (306.) Οἱ δὲ ὀφείλοντες ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ἀνέχονται, καρτεροῦσι. Idem, Ὁ χρόνος, ὥστε ὀφείλων, ἀπέδωκεν. Itidem Aristot. Eth. 9, 7. Οἱ μὲν ὀφείλοντες βούλονται μὴ εἶναι οἷς ὀφείλουσιν : οἱ δὲ δανείσαντες, καὶ ἐπιμέλονται τῆς τῶν ὀφειλόντων σωτηρίας. Pass. Ὀφείλομαι, Debeor, Thuc. 1, (137.) Καί μοι ἐνεργεσία ὀφείλεται, Beneficium mihi debetur. Cic. Debere alicui beneficium maximum. Plut. Symp. Οὐκ ὀφειλόμενόν μοι ἀποδίδως ἔρανον, Synes. Ep. 95. Ὡς ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δὴ τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρ' ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου, Si qua debetur juniori a fratre seniore : 44. Ἄλλ. ἐκείνῳ μὲν ἂν σοι μίσος ὀφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, Verum illo modo odium merito tibi deberetur : hoc vero, misericordia. Et τὸ ὀφειλόμενον, Id, quod debetur, Debitum, Athen. 13. Ἀπαιτῆσόντες τὰ ὀφειλόμενα. Plato generaliter ὀφειλόμενον exp. τὸ προσῆκον ἐκάστῳ, de Rep. 1. Διανοεῖτο μὲν γὰρ ὅτι τοῦ εἶναι δίκαιον, τὸ προσῆκον ἐκάστῳ ἀποδιδόναι : τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. || Ὀφείλω aliquando exp. Mulctor, Mulcta mihi imponitur ; aliquando Persolvo : quarum signif. in præcedentibus quoque obiter mentio facta est : illius, in loco quodam Dem. et Isocr. ; hujus, in quodam Platonis. Alicubi redditur etiam Mulctandus venio, Obnoxius sum, Eur. (Andr. 360.) ὀφείλω σοι βλάβην, Sum tibi obnoxius injuriæ : ad verbum, Debeo tibi injuriam, illam sc. qua te affeci. Itidem, Ὀφείλεις μοι κακόν, pro Oportet ut quo me affecisti malo, eo te vicissim afficiam ; nam secundum Plat. de Rep. 1. Ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόν τι. Itidem, Μίσος ὀφείλεται τινί, in l. quodam Synesii supra citato. Mors quoque ὀφείλεται iis omnibus, qui nati sunt, h. e. Omnes ei obnoxii sunt, ea mulctantur, etiam Omnibus debetur : ut in Monostiχοῖς Γνώμαις Menaudri, Βροτοῖς ἅπασι καρθαεῖν ὀφείλεται, ubi καρθαεῖν usurpatur pro τὸ καρθαεῖν, h. e. ὁ θάνατος. Diversa autem constr. trimetrum hoc ap. Philon. de Mundo ita legitur, Τό τοι γενόμενον καρθαεῖν ὀφείλεται : itidem καρθαεῖν accipiendo pro τὸ καρθαεῖν in accus. qua constr., ex Epigr. ὀφειλόμενος τὰς εἰκόνας, Cui debentur imagines. Ex Eur. vero (Alc. 421.) ὀφείλεται καρθαεῖν, pro Oportet mori. || Ὀφείλομαι, exp. etiam Devinctus et obnoxius sum. || Ὀφείλω cum infin. quoque construitur, significans et tunc Debeo, Oportet me etc. Necesse est ut ; nam et hoc modo interdum exp. Thuc. 4, (19.) p. 128. Ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ ἀνταμυνεσθαι ὡς βιασθεῖς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν, Cum enim deberet, Cum enim eum oporteret etc. Dem. (20.) Οὕτως ὀφείλει διὰ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ καθαιρεθῆναι πάλιν. Idem, Ὀφείλω δίκην δοῦναι, Pœna mihi luenda venit : quod etiam sine δοῦναι dicitur ὀφείλω δίκην. Aristot. Eth. 2, 2. Τύτῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι. Plut. de Herod. Ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Sic (1) ad Cor. (7, 36.) Ὀφείλει γενέσθαι, Oportet fieri. Et in aor. 2. e Musæo, ὤφελον ἄγειν, Ducere debuit ; itidemque ex Herod. (1, 111.) Ὀφελον ἰδεῖν, Debui videre, Ionice sine augmento. Itidem ex Hom. affertur, (Il. K. 117.) Νῦν ὤφελον — πορεύεσθαι pro Debat, ἔπρεπε. A qua signif. τοῦ ὀφείλῃν est ADV. Ὀφειλόντως, quod Hes. exp. δεόντως, πρεπόντως, Ita ut fieri debet, Ita ut decet. || Interdum huic verbo cum infin. juncto optativa particula εἴθε vel αἴθε aut ὡς præponitur : sc. in IMPERF. Ὀφείλον sive Ὀφείλον, et AOR. 2. Ὀφελον, sive Ὀφελον, pro quo etiam Ὀφελλον, Ionice, ut tradit Eust. : nonnunquam etiam omittuntur illæ particulæ, ut ordine docebo. Od. (N. 204.) Αἰὲθ ὀφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι, q. d. Utinam debuisssem manere, Utinam oportuisset me manere, pro Utinam

mansissem : quæ exp. et ad sequentia pertinet exempli. II. Γ. (428.) Ἡλυθες ἐκ πολέμου ὡς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι, Ξ. (84.) Οὐλόμεν', αἶθ' ὠφελles ἀεικέλιον στρατοῦν ἄλλου Σημαίνειν, Ω. (764.) Ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ' ὡς πρὶν ὠφελ' ἀπολέσθαι, Utinam prius perire debuisssem, periissem; est enim primæ personæ PRO Ὡφελλα, quem aor. Eust. quoque agnoscit. At II. H. (390.) ὡς πρὶν ὠφελ' ἀπολέσθαι, est tertiæ personæ pro ὠφελλε. Utinam prius perire debuissent pecuniæ illæ et opes. Itidem ap. ceteros Poetas, Eur. ὡς γε μή ποτ' ὠφελεν λαβεῖν Μενέλαον, Aristoph. (B. 955.) Ὡς ὠφελος διαβράγῃναι, (Eir. 1069.) εἶθ' ὠφελεν εἶναι, Utinam esset : (N. 41.) Εἶθ' ὠφελ' ἡ προμνήστρι ἀπολέσθαι κακῶς. Est ejus usus in prosa quoque; sed frequenter sine infin. ponitur in fine sententiæ, ita tamen ut e præcedentibus subaudiatur. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ὁ μὲν ἀρχων οὗτος ἀκοντίσας ἡμαρτεν ὡς μή ποτ' ὠφελεν : Utinam nunquam debuisset, sc. ἀμαρτεῖν. Dem. (539.) Καὶ τουτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδῶς, μηδὲ γινώσκων ὡς μηδὲ νῦν ὠφελον; Atque utinam ne nunc quidem cognovissem. Interdum ἐν κτικαὶ illæ particulæ omittuntur : Od. Δ. (97.) Ἵν ὠφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν Ναίειν, pro ὡς ὠφελον, αἶθ' ὠφελον. Itidem, II. T. (59.) Τὴν ὠφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀργεμῖς ἰῶ, Quam utinam in navibus occidisset Diana suis sagittis. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 172.) Μηκέτ' ἐπειτ' ὠφείλον ἐγὼ πέμπτοις μετεῖναι Ἀνδράσι. Soph. (El. 1131.) ὠφελον ἐκλιπεῖν βίον. Eur. μή ποτ' ὠφείλε τὸν βοῦκόλον οἰκῆσαι, Utinam nunquam bubulcus habitasset. Itidem in prosa et quidem interdum veluti παρενθετικῶς, Dem. (322.) Οὗτος καὶ παθόντων ἂ μή ποτ' ὠφελον τῆς ὑπὲρ πάντων λύπης πλείστον μετείχε. Aliquanto post, Ἐπειδὴ δὲ ἂ μή ποτ' ὠφείλε συνέβη, Postquam vero ea contingere, quæ utinam nunquam contigissent. E Basil. quoque ὠφείλε pro Utinam, Bud. || SED ET Ὁφελον cum optativo junctum accipitur pro Utinam; adverbialiter tamen et sine discrimine personæ: quale in præc. ὠφείλον, ὠφείλες, ὠφείλε. Cujus usus hæc exempla affert Bud. e Grammatico quodam: Ὁφελον κατενθυνηθεῖσαν αἰ ὁδοί μου. Et cum præterito, Ὁφελον ἐγένετο τότε: quo modo Gaza, Ἦ ὠφελον ἦν ἀξία τῆς ὑμῶν ὑπολήψεως, pro his Ciceronis, Quæ utinam digna esset. Item in fine sententiæ ut supra ὠφελον et ὠφείλε usurpari docui. Greg. Stel. 1. Κατ' ἡμῖν μὲν εἰς τι τῶν ἁδύτων τοῖς πολλοῖς ἀβάτων ὡς ὠφελόν γε καὶ τὴν εἰς ἁδου φέρουσαν: Utinam vero et in viam ad inferos ferentem. Ubi etiam nota partic. ὡς. ITIDEM Ὁφελος usurpari docet Suid. his verbis, Ὁφελος καὶ Ὁφελον, Εἶθε, Μακάρι, ἐν κτικῶς τὸ δὲ Μακάρι, τῶν ἀπαιδέντων ἐν κτικὸν ἐπὶ ῥόημα ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ αἶθε. Ubi etiam OBSERVA Μακάρι. ["Ὁφείλω, Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667. Wakef. Ion. 519. Alc. 426. Phil. 1421. Jacobs. Anth. 6, 263. Heyn. Hom. 6, 240. 241. 7, 489. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Mær. 148. ad Herodian. 471. Ammon. 107. Phalar. p. 28. ad Od. Γ. 367. ad Callim. 1, 226. Valck. p. 14. ad Charit. 350. Cum infin., Thom. M. 161. Ὁ δίκην, Mær. 426. et n. Ὁφείλειν — πεσέειν ἂν, Herod. 600, 7. Ὁφελον, Thom. M. 665. Lucian. 3, 554. Heyn. Hom. 4, 112. Mær. 285. et n. ubi et de ὠφελον, Reiz. de Tempor. p. 13. Ilgen. ad Scol. 231. Μη ὠφελος, Heyn. Hom. 5, 689. Αἶθ' ὠφελος, Toup. Opusc. 2, 244. Ὡς ὠφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, II. Γ. 173. Ὡς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι, 428. Ὡφελές γε, Brunck. Aristoph. 3, 79. Ὡφείλε, Lucian. 3, 472. Jacobs. Anth. 12, 399. Ὡφείλετε, Heyn. Hom. 8, 643. (II. Ω. 254.) Pass., Jacobs. Anth. 7, 227. 311. 8, 403. 9, 25. 10, 370. 12, 262. 292. Callim. Ep. 56. Antip. Sid. 74. Agathias 43. 76. Ruhnk. Hist. Cr. Orat. Gr. 42. Dionys. H. 2, 1058. Ὁφελον, partic. absol., ad Lucian. 1, 340. Ὁφείλω, Jacobs. Anim. 297." Schæf. Mss. * Ὁφειλομένως, Epiphan. 1, 972. " Athan. 1, 482." Kall. Mss.]

Ὁφείλημα, τὸ, Debitum, τὸ ὀφειλόμενον, s. χρέος, vide Ὁφείλω, Ἀντοφείλω. Citat Bud. e Dem. quoque et Libanio. [Lobeck. Phryn. 465. " Herodian. 471. et n., Ammon. 107." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Ὁφείλη, ἡ, idem, Matth. 18, (32.) Πᾶσαν τὴν ὁ. ἐκείνην ἀφήκᾳ σοι, Totum illud debitum, ad Rom. 13, (7.) Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὁ., Reddite igitur cuique quod ei debetis, τὰ ὀφειλόμενα. Hesychio est non solum χρέος, δάνειον, sed etiam ἀνάγκη. [Lobeck. Phryn. 90. " Cattier. Gazoph. 20. Cort. ad Plin. 239. T. H. ad Plutum p. 477. ad Thom. M. 127." Schæf. Mss.]

Ὁφειλέτης, ὁ, Debitor, χρεώστης. In Or. dominica, Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὁ. ἡμῶν, Debitoribus nostris, Matth. 18, (24.) Προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὁ. μυρίων ταλάντων, Debitor talentorum decies mille : Horat. debitor æris; Ovid. Debitor est vitæ qui tibi Sexte suæ. Item cum dat. pers. ad Rom. 8, (12.) Ὁφειλέται ἐσμέν οὐ τῇ σαρκί. Et cum infin. in Ep. ad Gal. 5, (3.) Ὁφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, Debet, Tenetur. Itidem Soph. (Aj. 590.) οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἐτι, Nihil amplius præstare teneor, Nihil amplius debeo : pro quo dicitur uno verbo ἀφωσιωσάμην. Hæc autem duæ posteriores constr. conveniunt cum constr. verbi ὀφείλω. [" Wakef. Herc. F. 1246." Schæf. Mss.] FEM. Ὁφειλέτις, ἰδος, ἡ, Debitrix. Pro Obnoxia, Devincta beneficio, affertur ex Eur. [Rhes. 965.] Ὁφειλέσιον, Debitum, Eust. [1751. Lobeck. Phryn. 516.]

Ἀντοφείλω, Vicissim debeo, debitor sum alicui, sc. ob acceptum ab eo beneficium. Ἀντοφείλειν, inquit Bud., ap. Thuc. dicitur, Qui debet beneficii gratiam, ut qui beneficium accepit. Thuc. 2, (40.) Βεβαίωτερος δὲ ὁ δράσας τὴν χάριν, ὥστ' ὀφειλομένην δι' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, Qui gratiam debet.

"Ἐνοφείλεσθαι ἀργύριον alicui in agro vel iis bonis " dicitur quæ ei oppignerata sunt, s. quæ contracta " hypotheca ei concedita sunt, i. e. Deberi in, Dem. " (1249.) Οὐδένα ἐφ' οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι, ὡς " ἔνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Intercederet quominus " aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus " contraheret, sc. quod certa pecunia obnoxium jam " haberet. Ita Bud. p. 187. 188. ubi et aliud ex " Eod. exemplum affert : " [1197. " Inscr. ap. Boeckh. in Indice Lectt. Acad. Berolin. 1821. τιμὴ ἔνοφειλομένη." Boiss. Mss.] Ἐποφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo, simpliciter Debeo, Thuc. 8, (5.) p. 266. Ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἐαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δι' Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεισθαι, ἐπωφείλησε, i. e., quos cum non posset ipse ἐκπράξασθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, Schol. " Κατοφείλειν, Debere, Bud. e Dem." Προοφείλω, Prior debeo, Ante debeo, sæpe pro simplici ὀφείλω, Aristoph. Σφ. (3.) Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προῦφείλες μέγα, Magnum aliquod malum debebas lateribus, ὠφείλες, ἐχρεώστεις, Schol. Ex Eur. (Iph. T. 523.) affertur etiam Προῦφείλει, præsentī tempore pro Ante debet, a VERBO Προῦφείλω : licet ea crasis imperfecto potius conveniat. Pass. Προοφείλομαι simpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι, Dem. (539.) Οὐδένα ἂν ἀνθρώπων οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν ἂν χρῆσασθαι, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, δ' αὐτῷ προωφείλετο. At e Thuc. Προοφειλομένης εὐεργεσίας, pro Intercedente beneficio : quomodo et προοφειλομένης φιλίας exp. Intercedente amicitia. [" Ad Phalar. 356. ad Herod. 412." Schæf. Mss.] Προσοφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo, Xen. K. Π. 3, (2, 7.) Προσοφειλοντές σοι ἄλλας χάριτας, Dem. (37.) Τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. Ex Eod. (825.) Budæus p. 230. suorum Comm. affert, Ἀντὰ δὲ τάρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασὶ, Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, cum hac interpr. Quin et Demophon insuper expensum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ibid. Προσοφείλειν interpr. etiam Debere reliqua, quæ προσοφειλόμενα dicuntur : ap. Polyh. 1, (66, 5.) Τὰ μὲν, οὐκ εὐποροῦμενοι χρημάτων, τὰ δὲ, καὶ πεπεισμένοι παραιτησέσθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. || Ἔς alienum s. Debitum contrahere præter quæstus proprios, Xen. (Æc. 20, 1.) Οἱ οὐδὲ

ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι, Qui inde tolerare vitam nequeunt, ita ut eis æs alienum quoque contrahere necesse sit. || Præterea mulctari, sicut ὀφείλειν pro Mulctari poni, suo loco docui: Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. 230. post Προσόφλω. ["Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Προσοφείλετης, Orig. 2, 503.]

"Οφλω, ἥσω, tanquam AB 'Οφλέω, i. q. οφείλω, in ea signif. qua ponitur pro Mulctor, etiam Damnor: ὀφείλω ἐκ καταδίκης, Hes. Κατάδικος, inquit Bud. Comm. 126., dicitur Obnoxius e re judicata, h. e. ἐκ τῆς καταδίκης, ὃ μὴ ἐκτετικῶς τὴν καταδίκην: qui et ὑπόδικος dicitur, et ὄφλων, et κατάκριτος et κατεγνωσμένος: ut Dem. Ὀφληκῶς τὴν δίκην δικαίως, Merito damnatus. Idem, Τάλαντα δέκα ὄφληκέναι, Damnari decem talentis. Ibid. exempla affert του ὠφείλω et του ὑπόδικός εἰμι. Idem p. 89. Οἱ ὠφληκότες et οἱ ὄφλοντες dicuntur Damnati. Dem. Καὶ δίκην ἐξούλης ὠφληκῶς ταύτην, οὐκ αὐτὸς ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμὲ, Atque in hac controversia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit: (459.) Καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὄφλησεν μέλλουσαν, Et præsertim mulctæ non contemnendæ damnandam, i. e., ignominia atque infamia notandam. Hæc Bud. ibi, qui hunc ejusd. Dem. locum (862.) 'Επὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, ὠφλε τὴν δίκην, p. 151. itidem interpr. Damnatus est ab arbitro. Idem ὄφλω δίκην vertit, Debitor sum ob rem judicatam; hunc enim Dem. locum (528.) Τί γὰρ δήποτε ἂν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης (δίκην) ἰδίαν; ita vertit, Quanam enim de causa, si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit, lex judicium de vi non privatum esse voluit? Sic δίκην μέλλων ὄφλησεν, Futurus rei judicatæ debitor. Dicitur etiam δίκην θανάτου ὄφλειν, pro Capitis damnari, sicut δίκην ἐξούλης ὄφλειν, pro Damnari in controversia de vi. Diog. L. in Phalar. Δίκην θανάτου οὐ παρὼν ὠφλεν, Absens capitis damnatus est. Itidem Plato Apol. (29.) 'Εγὼ μὲν ἄπειμι ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν. Et ὄφλειν τὴν δίκην ἐρήμην, Damnari absentem, ob vadimonium desertum, Plut. Camillo, Μεταστὰς ὠφλε τὴν δίκην ἐρήμην, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἄσσαριων ἔχουσαν, Absens damnatus est quindecim millibus assium. Rursum Plut. dixit etiam δίκην ἀργίας ὠφληκῶς, pro Otii mulctæ obnoxius. Isocr. Ὀφλήσει τὴν ἐπωβελίαν. Et εὐθύνας ὄφλειν, vel potius, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὄφλειν, Damnari repetundarum, Æschin. (55.) 'Ἐξεῖσις ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκῶς. Aliquando accus. e præcedentibus subauditur: Thuc. 3, (70.) p. 107. Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ubi subauditur Ζημίαν: dixerat enim Ζημία δὲ καθ' ἐκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ. Et ap. Plat. de LL. 6. 'Ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ, (sc. τὴν δίκην vel ζημίαν,) τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω, γεγράφθω δ' ὠφληκῶς ἕως ἂν ἔρῃ: ubi etiam nota τοὺς ὄφλοντας fuisse ἀτίμους, sicut supra ex Isocr. quodam loco patet τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ s. καταδίκους, Ignominiosos fuisse quoad judicatum fecissent, ut ærarii ap. Romanos, qua de re pluribus Bud. disserit in Pandect. His adde e Plut. in Cam. 'Αδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, sc. δίκην, Inique daminatum. Porro sicut ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ dicitur, ita et ὄφλειν τῷ δημοσίῳ, Dem. (998.) 'Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται μου; ὅτι νῆ Δία εἰσονται πάντες πύργος ποτε ὠφλεν' καλῶς: q. l. Bud. 588. sic interpr. Quod si iste damnetur, et publice mulctetur, quid magis mulctæ judicatus erit quam ego? Scient omnes, credo, uter reip. debitor fuerit: Probe. E Dem. vero affertur, "Οφλω σοι τὴν γνῶσιν, pro, Judicio sum tibi adstrictus. || Hactenus de ὄφλω, quatenus est verbum judiciale. Cum vero ad alia transfertur, exp. non solum Damnor, sed etiam In crimen incurro, Crimini obnoxius sum, aut alio modo, Dem. c. Timocr. 'Ηλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε εἰ τι τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι, Quan-

tæ insanitiæ ab hominibus damnuaremini, Quam desipere vos judicarent homines. Phalar. Athen. Κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλήσαι ὀμότητα, Crudelissimi existimari. Athen. (511.) de Μαρτε, Ὀφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδοὺς εἰαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, Dedecore damnoque, hominum opinione atque judicio, affectus est. Hæc e Bud. 90. E Dem. vero (18.) ὠφληκα αἰσχύνην, affertur pro Debet me pudere. Item ὄφλειν γέλωτα, Ridendum se propinare, Derideri, seu, ut Eust. exp., κατὰ δίκης λόγον πάσχειν γέλωτα. Aristoph. N. (1035.) καὶ μὴ γέλωθ' ὀφλήσεις. Ex Eur. (Andr. 187.) ὠφλω βλάβην, pro Sum obnoxius injuriæ: e Quo supra ὀφείλω σοι βλάβην, pro Sum tuæ injuriæ obnoxius. ["Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667. ad Charit. 456. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114.: ad Dionys. H. 3, 1818. ad Herodian. 471. Toup. Opusc. 2, 268. Ammon. 107. Phalar. p. 26. Wyttenb. Select. 334. Conf. c. ὀφείλω, ad Dionys. H. 1, 596. Damnor, ad Mær. 426. Τιμαῖ Lex. 202. et n. "Οφλω μέμψιν, Hes. Ep. ad Eulog.: δίκην, Brunck. Soph. 3, 441. Ἐρήμους ὄφλω, Phryn. Ecl. 186." Schæf. Mss. Δελίην ὠφλεε πρὸς βασιλῆος, Herod. 8, 26.]

"Οφλημα, τὸ, Mulcta judicata, judicio imposita, Dem. Ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Cum judicatum publico dissolvissem: (998.) 'Ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄ., Si longum temporis intervallum intercesserit, necdum depensa mulctatitia illa pecunia fuerit. Idem, Ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶναι τὸ ὄ., Mulctam quæ debebatur ex judicato. Idem, Καθ' οὓς (νόμους) τὰ μὲν δεκαπλά, τὰ δὲ διπλά γίνονται τῶν ὄ., Quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt, Secundum quas leges damnatio interdum in decuplum, interdum in duplum fit. Hæc Bud. diversis in locis. || Debitum, sicut "Οφλω dixi reddi etiam Debitor sum, Debeo. Et Hes. ὠφλε exp. non solum κατεδικάζετο et ἐπὶ τῇ δίκῃ ὠφλησε, sed etiam ὠφειλεν: itidemque Suid. ὠφλησα, ἐχρεώστησα. Herodian. 5, (1, 13.) "Ὡς περ ὄφλημα κληρονομίας εἰληφότες, ἀποχρῶνται τε καὶ ἐνυβρίζουσιν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, Quasi ipsis debitam hæreditatem adepti. Theophyl. Ep. 16. Δανειζόμενος γὰρ παρ' ἄλλων, ἄλλοις ἀποδίδως τὸ ὄ. Itidem Lucian. (1, 824.) Ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὄ. Et ὄ. βαρὺ, Æs alienum grande, chrēos: quod tamen per ω in VV. LL. scriptum est Ὀφλημα. [Lobeck. Phryn. 465. "Thom. M. 666. Herodian. 471. et n., Ammon. 107." Schæf. Mss.] "Οφλησις, ἡ, Debitio, * χρεώστησις, Hes. || Debitum, i. q. ὄφλημα et ὀφείλημα. A Suida exp. chrēos, ὀφλήσις. || * "Οφλητής, Gl. Debitor.]

["* "Αποφλέω, Tzetz. Ch. 13, 614." Elberling. Mss. * "Ἐπόφλω, Debitor sum, Debeo, Edict. Just." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.] Προσόφλω, i. q. προσοφείλω, sicut ὄφλω idem cum ὀφείλω significare dixi, i. e. Insuper debeo, Etiam debeo, Aristot. Eth. 4, (3.) Ἐνεργετούμενος δ' αἰσχύνηται καὶ ἀντενεργητικός ἐστὶ πλειόνων, οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας: Sic enim fit, ut qui beneficentia provocavit, etiam repenso beneficio debitor sit. || Insuper mulctor, Ultra mulctor, Dem. (1327.) Ταῦτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὐτοσί ὀφείλει, οὐκ ἐκτετικὸς τοῦ πατρὸς, ἅς προσῶφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδώρου θεραπείαν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc, quod Cephisodorus absolutus est, insuper ipse quingentis drachmis mulctatus est, s. Quibus insuper mulctatus est ob id, quod non jure asseruisse ancillam in liberatum judicatum est. Itidem Diog. L. Theophrasto, Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἡξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλεν, Ut parum abfuerit quin ultra mulctaretur. Sic alibi, Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. 69. 229. 230. ["Προσόφλω γέλωτα, Alciph. 334." Schæf. Mss.]

'Οφλίσκω ET 'Οφλισκάνω, ead. cum ὄφλω: unde et derivata sunt. Unde ap. Suid. 'Οφλίσκουσι et 'Οφλουσι, χρεωστοῦσι. Eur. (Med. 581.) ὀφλίσκάνω τὴν ζημίαν, Damnor, Mulctor. Item ὀφλίσκάνω γέλω

τα, Ridendus omnibus judicor, κατὰ δίκης λόγον γέλωτα πάσχω. Chrys. Τοσούτω πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, Tanto majore risu a nobis digni existimantur. [Ælian. H. A. 12, 5.] Itidem ὀφλισκάνειν ἀνοίαν, In amentia crimem incurrere, Dementem omnium judicio haberi, et velut dementiaē condemnari. Dem. (16.) Ἄ νῦν ἀνοίαν ὀφλισκάνων, ὁμῶς ἐκλαλεῖ. [“ Eur. Phæn. 770. Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667.” Schæf. Mss. * Ἐποφλισκάνω, Themist. p. 83. * Προσοφλισκάνω, Dio Cass. 184. * Προσοφλισκάνω, 18. Dem. 36. Plut. 6, 157. 9, 399. Themistocle 5.]

Ὁφλάνω, i. q. ὀφλῶ et ὀφλισκάνω : ita ex ὀφλῶ derivatum ut ὀφλισκάνω ex ὀφλίσκω. Unde ap. Hes. Ὁφλάνειν, ὀφλισκάνειν, ὀφείλειν. Apud Eund. legitur ETIAM Ὁφλοῖ, ὀφειλέται, ὀφειλαῖ, Debitores, Debita, [* “Ὁφλος, Jo. Geom. Parad. 2.” Boiss. Mss.]

ὉΦΕΛΛΩ, alicubi usurpatur ead. signif. qua ὀφείλω, de quo paulo ante dictum a me fuit, Od. Φ. (17.) Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ρά οἱ πᾶς δῆμος ὀφελῶ, Debebat, Θ. (462.) Μνήστη ἐμεῖο ὅτι πρώτη ζῶα γρ' ὀφέλλεις, Debes, ὀφείλεις, χρεωστεῖς. Itidem pass. ὀφέλλομαι, Debeor : Γ. (367.) μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους Εἰμ', ἐνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, i. e. ὀφείλεται, ut quidam ἀπλούστερον accipiunt, alii autem αὔξεται exp. de usura intelligentes ; nam τὸ χρεῖος ὀφελλόμενον ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ἐς ὕστερον τόκον : de qua signif. τοῦ ὀφέλλειν mox pluribus dicetur. Item cum infin., ut supra Ὁφείλω, II. T. (200.) ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, Debetis hæc facere, ὀφείλετε δρᾶν, ut ubi exp. II. A. (353.) Τιμὴν πέρ μοι ὀφελῶν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζει Ζεὺς, Debebat, ὤφειλεν, ut ibi exp. Atque ut ὤφειλον et ὤφελον dixi supra jungi interdum cum optativis particulis εἴθε, αἶθε, ὥς : sic ETIAM Ὁφελῶν sive Ὁφελλον, Ionice sine augmento, II. Ε. (84.) αἶθ' ὤφελles ἀεικέλιον στρατοῦ ἄλλον Σημαίνειν, H. (390.) ὥς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι : quæ exempla supra quoque attuli in tertio tmemate verbi Ὁφείλω, quod Ionica esse Eust. diceret pro ὤφειλε s. ὤφελε. Et sine illis particulis optativis, ut supra quoque in Ὁφείλω admonui, ap. Hes., Ὁφελῶν, ὤφειλον, εἴθε, Utinam, s. Utinam deberem. Quo referri etiam posset Ὁφελον, quod adverbialiter usurpari, ibid. docui. || Alias Ὁφέλλω signif. etiam Augeo, Adaugeo, Amplifico, II. Υ. (242.) Ζεὺς δ' ἄρετῇν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Ὀππως κεν ἐθέλῃσι, ubi observa ὀφέλλει τε μινύθει τε opposita sibi : ut in illo Hesiodico (Ἔργ. 1, 6.) Ῥεῖτα δ' ἀριζήλον μινύθει, καὶ ἀδῆλον ἀέξει, opposita sunt μινύθει et ἀέξει. (Od. II. 174.) δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἦβην, Minerva Ulyssi corpus amplius s. majus affingebat et juventutem : Schol. ἠύξησε : II. A. (510.) Ὑῖον ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ, Filium meum cumularint honore, Γ. (62.) de securi acuta, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν, i. e. αὔξει τὴν ἀνδρὸς δύναμιν. Et μύθον ὀφείλειν, Multa verba facere, πολυλογεῖν, ληρεῖν : ut Π. (631.) τῷ οὐντι χρὴ μύθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχασθαι, Non ingeminanda et multiplicanda verba sunt, Non pluribus verbis opus est. Pass. Ὁφέλλομαι, Augeor, adaugeor, Amplifico, (Od. Ε. 233.) οἶκος ὀφέλλετο, Amplificabatur, et adaugebatur, II. Ψ. (524.) Ἀλλά μιν αἰψά κίχανεν ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου : Adaugebatur et inalescebat : quo modo acceperunt quidam Homericum illud, de quo supra, ἐνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, ut sit, Usura crescit : sed simplicius et rectius pro Debetur ; ut in præcedente I. Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ρά οἱ πᾶς δῆμος ὀφελῶ, Debebat, ὤφειλε, ἐχρεώσται. Interdum vero Ὁφέλλω redditur non solum Adaugeo, verum etiam Adjuvo, Foveo, II. Δ. (445.) ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, Adaugens et adjuvans, sc. ἡ ἔρις : quæ et ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 14.) πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει : (211.) μηδ' ὕβριν ὀφέλλει, pro Auge, Fove, ἐπίτεινε. At II. Π. (651.) Ἦ ἐτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπὺν, Auxerit, Majorem attulerit, αὔξησει. Hes. quoque Ὁφέλλει exp. non solum αὔξει, sed etiam ὤφελεῖ. Sic pro Prodesse, Juvare s. Bene mereri accipitur ap. Apoll. Rh. 2, (801.) εὖτ' ἄρῃωσιν ἀρείωνες ἀνδρες ὀφέλλειν, Schol. εὐεργετεῖν. || Hes. Ὁφέλλουσα exp. etiam θρασύνουσα,

σώζουσα, παρασκευάζουσα. [“ Heyn. Hom. 4, 136. 272. 638. 681. 6, 240. 241. 250. 7, 248. 650. 8, 347. Dawes. M. Cr. 61. 364. Leoutius 23. Hemsterh. ad Callim. Fragm. 492. ad 1. p. 76. Toup. Opusc. 2, 87. Græv. Lectt. Hes. 507. Debeo, Valck. Callim. p. 14. (286.)” Schæf. Mss. Dionys. P. 133. Arat. D. 349.]

Ἐξοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo, Od. (O. 18.) ἐξώφελλεν ἔεδνα. Ἐποφέλλω, idem.

Ὁφελμα, τὸ, Augmentum, αὔξημα, Hes. || Sordes verrendo collectæ, ipsæque adeo Scopæ, κάλλυνμα, κάλλυντρον, Hes. : qui ὀφέλμασιν itidem exp. σαρώμασι. Dicit autem et de Scopis, tum ex Hes. patet, qui esse dicit κάλλυντρον, tum ex Eust., qui, cum Od. Υ. (149.) p. 1887. κορήσατε exposuisset σαρώσατε, καλλύνετε, indeque derivari dixisset Κόρημα, τὸ σάρον, δι' οὗ φύλοκαλεῖται ἡ γῆ, subjungit, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥήθην σάρον, ἦτοι σάρωτρον, καὶ ὀφελμα ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς παλαιούς· ἐν ἀντιφράσει, οὐ γὰρ ὀφέλλονται ἦτοι αὐξάνονται τὰ σαρούμενα· διὸ καὶ τὸ σάρον παραιρεῖ καὶ μειοῖ. Sed malim ὀφελμα significans Purgamenta, quæ conversa sunt et Scopas, derivare ab ea signif. τοῦ ὀφέλλειν, qua interdum exp. Accumulo, ut proprie sit Purgamina quæ verrendo accumuluntur s. coacervantur, et Scopæ quibus purgamenta pavimenti coacervantur. Itidem vero Κόρημα et Purgamenta et Scopas ipsas quibus purgamenta converuntur, signif. [“ Brunck. Soph. 3, 525. Toup. Opusc. 2, 87.” Schæf. Mss. Hippouax ap. Schol. Lycophr. 1165. Τὴν στέγην ὀφέλλοντα, (οὐ γὰρ παρὴν ὀφελμα,) πυθμένι στοίβῃς.]

Ὁφέλσιμος sive Ὁφέλλιμος, Utilis. Ὁφέλσιμος ap. Orph. (Arg. 471.) legitur. Legitur hoc nomen et ap. Opp. (A. 3, 429.) teste Eust. qui ὀφέλσιμος scribi dicit Αἰολικώτερον. [“ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 179. ad Callim. 1. p. 61.” Schæf. Mss.]

Ὁφελτρον, Scopæ, quibus sc. purgamenta converuntur et accumuluntur, κάλλυντρον, Hes. Ὁφελτρέω, Orno, Mundo, Converro, pro κοσμῶ, affertur e Lycophr. [579. 1165.] Ὁφελτρεῖουσι, κοσμοῦσι, κάλλυνουσι, Suid. [“ Wakef. Ion. 105.” Schæf. Mss. * Ὁφελλα, Scopæ, Tzet. ad Lycophr. II. cc.]

Ὁφελος, Utilitas, Emolumentum, Usus, II. P. (152.) Ὅς τοι πόλλ' ὀφελος γένητο πτόλει τε καὶ αὐτῷ Ζωὸς ἐὼν, Qui magno usui fuit, Magnam utilitatem attulit : πολλὰ ὤφελῶν, s. ὤφέλησε. Aristoph. Πλ. (1152.) Τί δῆτ' ἂν εἴης ὀφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὦν. In prosa quoque usitatum, Demosth. Phil. 3. Τί τούτων ὀφελος αὐτοῖς, Quam utilitatem et emolumentum inde capiunt ? Quid eis prosunt ? Quid eos juvant ? Plato Apol. (16.) Ἀνὴρ ὅπου τι καὶ μικρὸν ὀφελὸς ἐστὶ. Ibid. (26.) Μῆτε ὑμῖν μῆτε ἐμαυτῷ ἐμῆλλον μηδὲν ὀφελος εἶναι. Et Lucian. (3, 103.) Οὐδὲν ὀφελος τοῦ κτήματος. Hesychio ὀφελος est non solum ὄνησις, * ἐπικούρημα, κέρδος, sed etiam αὔξησις. || VV. LL. exp. etiam Fastigium et Culmen, sine Auctore tamen et exemplo. [“ At Ὁφελος Græcis dici Quidquid in quoque genere præstantissimum est et excellit, pluribus exemplis ostendit T. H. ad Lucian. Tim. 55.” Schw. Mss. “ Jacobs. Anim. 183. 242. Villoison. ad Longum 121. Kuster. Aristoph. 210. ad Lucian. 1, 422. 435. 735. 837. T. H. ad Dial. p. 112. Heyn. Hom. 6, 411. Fischer. ad Palæph. 176. ad Mær. 49. Toup. ad Longin. 292. ad Charit. 272. ad Herod. 650. Subaud., ad Xen. Eph. 199. Boiss. Philostr. 608. Ὅτι περ ὀφελος, Kuster. Aristoph. 210. Lucian. 2, 336. 3, 34.” Schæf. Mss. Remedium, Nicander Θ. 518. : Arrian. Ep. 4, 1, 167. Ὁφελος ἔσομαι πολλοῖς σωθεῖς.]

Ἡ Ὁφελέω, Juvo, Prosum, ὄνημι s. ὀνίνημι, i. q. ὀφέλλω, a quo et originem traxisse creditur : significatione prorsus idem ; scriptura tantum et constructione differens interdum ; nam non cum accus. tantum ut ὀφέλλω, sed cum dat. etiam constructum reperitur. Cum accus., ut Thuc. 4, (75.) p. 146. τοὺς Πελοποννησίους ὤφελον εἰς τὰ ναυτικά. Plato Ep. 6. Ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὤφελειν, Mutuo pro viribus prodesse, Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Φίλους ὤφελειν ἐχθροὺς ἀνιᾶν : Ἀπ. 1, (2, 61.) Τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὤφελει. Optime me-

rebat de omnibus, Plurimum juvabat, ubi nota etiam accus. rei: qua constr. Lucian. quoque utitur (2, 896.) 'Εκείνην ἔση τὰ μέγιστα ὠφελῆκώς, Optime de illa meritis fueris, Maximum in ea beneficium contuleris, Plurimum ei profueris. Sic Aristot. Rhet. 1. Τούτοις γὰρ ἂν τις ὠφελήσῃ τὰ μέγιστα χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψῃ ἀδίκως, ubi nota τούτοις dat. instrumenti, nisi malis ad χρώμενος referre, nota etiam ei opponi Βλάπτειν, sicut ap. Plut. Ead. dicitur forma, 'Ωφέλησα προθύμως τὰ δυνατὰ, Juvavi pro viribus. Xen. Οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, juvat. Sic Thuc. 2, (87.) Τέχνη ἄνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, οὐδὲν ὀνίνησι, οὐδὲν αὐτῆς ὄφελος. Cum dat. quoque construitur interdum, uti dixi, Aristot. Item Diosc. 'Ωφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, Prodest epilepticis, Facit comitialibus: ap. quem ea constr. passim occurrit. Pass. 'Ωφελέομαι, Juvor, Fructum et utilitatem capio, Mihi prodest, ὀνίναμαι, Thuc. 3. Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, Quoad commodum aliquo juvantur, Xen. ('Απ. 2, 4, 1.) 'Εξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστα' ἂν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν, Quæ maxima conducere videbantur ad conciliandos et comparandos amicos. Ubi nota etiam ὠφελεῖσθαι πρὸς, sicut et K. Π. 2, (1, 12.) 'Εν δὲ τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν μὲν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Idem dicit etiam ὠφελοῦμαι eis ἀρετῇ, ut Thuc. 'Ωφέλουν ἐς τὰ ναυτικά. Et ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, Ex ipsius fructum et utilitatem capere. Atque ut dicitur, μεγάλα ὠφελεῖν, sic etiam ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone, 'Ωφελεῖσθαι τοὺς ἐκτίνοντας μεγάλα, Plurimum profuisse, Magnam utilitatem attulisse persolventibus. Quo referri potest, quod ex Aristot. Eth. 8. citatur, 'Ωφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro E pecuniis utilitatem capio. ["Dionys. H. 4, 2042. 2044. Wakef. Phil. 1383. Bruck. Aristoph. 3, 8. Thom. M. 935. Koen. ad Greg. Cor. 181. ad Herod. 261. 522. De præda, Plut. Alex. p. 58. Schm., Schol. Apoll. Rh. p. 32. De constr., Schol. Soph. Antig. 558. Erf., T. H. ad Lucian. 1, 210. Conf. c. ὀφείλω, Schleusner. ad Jerem. p. 369. 'Ωφελεῖν πλείω, μεγάλα, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Pass., cum infin., Kuster. Aristoph. 105. 'Ωφελεῖσθαι τε παρά τινος, Bruck. Aristoph. 2, 66. Fabric. B. Gr. 2. p. 493.: ἀπό τινος, Plato Enthyphr. 51. Fisch., Xen. Cæc. 5, 6.: ὑπό τινος, K. Π. p. 4. 'Ωφελήσομαι, pass., ad Dionys. H. 1, 475. 'Ωφέλησο, Mær. 424. et n." Schæf. Mss. Plut. Marc. 2. 'Ωφελεῖσθαι δι' ἀρπαγῆς. Cum dat., Æsch. Pr. 839. Aristoph. 'Ορν. 420. Eur. Herc. F. 499. cf. Thuc. 5, 23. var. lect.: Soph. Cæd. C. 436. Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνεται' ὠφελῶν, i. q. ἀπολαύσαι ποῶν.]

'Ωφέλημα, Adjumentum, Emolumentum, Cic. de Fin. 3, (21.) Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant. Aliquanto ante, Illud etiam quod prodesset: ὠφέλημα enim sic appellemus. [Æsch. Pr. 251. 500. 614. Soph. Cæd. C. 259. Xen. 'Αγ. 7, 2. 'Ιερ. 10, 3. "Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss.] 'Ωφέλησις, ἡ, Utilitas, Emolumentum, ὀνησις. Citatur e Soph. [Cæd. C. 401. Phil. 1406. El. 1031.] 'Ωφελήσιμος, ὁ, ἡ, Utilis, quo juvari possimus, χρήσιμος, ὀνήσιμος, Soph. Aj. (1022.) παῦρα δ' ὠφελήσιμα. [Aristoph. 'Ορν. 316. "Toup. Opusc. 1, 366." Schæf. Mss.]

'Ωφελήσιος, Juvandus, Commodo afficiendus, Xen. ('Απ. 3, 6, 3.) Et 'Ωφελήσιον, Juvare oportet, [2, 1, 28.]

[* 'Ωφελήσιος, unde] 'Ανωφελήσιος, e Soph. (Ant. 645. El. 1144.) pro ὁ μὴ ὠφελημένος, Non adjutus, Nullo commodo affectus. Item pro 'Ανωφελής, Inutilis, E quo nil commodi percipitur, Xen. K. Π. 1, (6, 11.) 'Εφ' ἣν γῆν ἀργούσαν ἀνωφελήτον εἶναι. [* 'Ωφελήσιος, Phot. Bibl. 572. "Aristid. Quint. 80." Wakef. Mss.]

'Ωφελής, Utilis. VV. LL. sine exemplo. UNDE 'Ωφέλεια, Utilitas, Cic. p. 39. mei Lex. Cic. Emolumentum, i. q. ὄφελος, Plato de Rep. 1. 'Ωφέλειαν ἐκάστη τούτων ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται. Idem in Tim. de sensu oculorum, Αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarum cognitiones nobis attulit, Cic. Idem, τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, Utilitatem

capere, Xen. ('Απ. 2, 3, 6.) 'Εμοὶ ὠφέλειά ἐστι, Mihi est utilitati. 'Ωφέλεια dicuntur interdum Res utiles s. quæ nobis usui sunt, Bona: ut ab ὀνίναμαι vocantur ὀνείατα etiam χρήματα: ut in hoc loco Suid. Μὲν πρὸς τὰς ὠφελείας ὁρμῶν μέχρις ἂν ἀποδοθῇ τὸ σύνθημα, ubi Suid. ὠφελείας expr. non solum χρεῖας, sed etiam τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύρων. Latine reddemus, Ad bonorum direptionem. || Adjumentum, Auxiliū, Subsidiū, βοήθεια, Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere, 1. 'Ημῖν πέμπειν καθότι ἂν πεισθῇτε ὠφέλειαν, Nobis mittere auxilium quocunque modo vobis visum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνεσθαι. Accipere auxilia, 1. Εἰ ποθὲν τινὰ ὠφέλειαν ἡλπίζον ἐκάτεροι, Si quod alicunde auxilium sperarent se consecuturos. Alii in præcedente signif. interpr. Si quam utilitatem. Idem, 'Ωφέλειαν εὐρίσκεσθαι, Auxilium impetrare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxilium mittitur, fertur. Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idem Thuc. (6, 13.) p. 202. Οἱς κακὸς μὲν πράξασιν ἀμυνόμεν, ὠφελείας δ' αὐτοὶ δεσθέντες οὐ τευρόμεθα. Aristot. de Mundo, Τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxilium et præsidium. ["Thom. M. 587. ad Corn. Nep. 25. Stav., Toup. ad Longin. 273. Opusc. 1, 301. Koen. ad Greg. Cor. 182. De manubiis, ad Diod. S. 1, 65. 419. 467. 471. 508. Dionys. H. 1, 297. 298. 527. Adjumentum, Memnon p. 28. Orell. Ab ὠφέλημα differt, Goerenz. ad Cic. Fin. 353. Δι' ὠφελείας τίθεσθαι τι, Dionys. H. 3, 1394." Schæf. Mss.] Poetice autem metri causa DICITUR 'Ωφελίη, s. 'Ωφέλεια. In Epigr. ὧδε νέμοις εἶαρος ὠφελίην, Commoda quæ vernum tempus affert. ["Alpheus 2. Jacobs. Anth. 9, 218. Duker. Præf. ad Thuc. p. 1. Toup. Opusc. 1, 301. 2, 13. Herod. 426. 427. et var. lect., 566. 578. Thom. M. 935." Schæf. Mss.] 'Ανωφελής, Inutilis, Cujus usus nullus est, Plato Cratylus, 'Ασύμφορον καὶ ἀνωφελές, καὶ ἀλυσιτελές, καὶ ἀκερδές: quibus mox subjicitur, ἀλλὰ βλαβερόν τε καὶ ζημιώδες. Xen. ('Απ. 1, 2, 54.) 'Αχρεῖον καὶ ἀνωφελές. Et ἀνωφελές ἦν, Frustra erat. ["Ad Eur. Or. 1616. ad Phalar. 208. Markl. Suppl. 239." Schæf. Mss.]

'Ανωφελῶς, Inutiliter, Nullo commodo, Nullo cum emolumento, [Aristot. Mor. 1, 1. Plut. 6, 243. * 'Ανωφελεία, Inutilitas, Aqu. Jerem. 4, 14. Cyrill. Hieros. 6, 13.] 'Επωφελής, Utilis, ["Valck. Diatr. 70." Schæf. Mss. * 'Επωφελῶς, Gl. Utiliter, Commode, Themist. 232.] 'Επωφέλεια, Utilitas, Basil. Ep. ["Jacobs. Anim. 277. * 'Επωφελία, Anth. 9, 218." Schæf. Mss. Vide Meletem. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 7ῶ.] 'Επωφέλιμος, Utilis, Commodus, Emolumentum et adjumentum afferens, i. q. ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελῶ idem cum simplici ὠφελῶ. Pythag. (6.) Πραεῖσι δ' εἴκε λόγοις ἐργοῖσι τ' ἐπωφελίμοισι. Κατωφελής, Utilis, Commodus, [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4. vide not. * "Μεγαλωφελής, Suid. v. 'Ερωόνιος." Boiss. Mss. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 148, 32.] Πολυωφελής, Plurimam utilitatem afferens, Valde utilis, [Jamb. V. P. 246. * Πολυωφελῶς, Aristoph. Θ. 304.]

'Ωφέλιμος, Utilis, Commodus, i. q. ὠφελήσιμος, Adjumentum et emolumentum afferens, Xen. ('Απ. 2, 7, 12.) Αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἡγάπα, Eas ut sibi commodas diligebat: (1, 2, 57.) 'Ωφέλιμον τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθόν. Aristot. Rhet. 2. 'Ωφέλιμον ἢ αὐτῷ ἢ φίλοις. Plato de Rep. 1. Τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει. Plut. Εἴ τι χρήσιμον ἔχεις ἢ ὠφέλιμον. Idem, Συνδιαφθεῖρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς: in Themist. Πράξις ὠφέλιμος, Res utilis. Greg. Naz. 'Ωφέλιμος παραίνεσις, Utilis admonitio. Rursum Aristot. Rhet. 3. "Ὅταν ὠφελιμώταται ὥσι καὶ πλεονεκτήκωταται αἱ καταλλαγῆαι. ["Thom. M. 935. Act. Traj. 1, 244. De fem., Heind. ad Plat. Charm. 113." Schæf. Mss.] 'Ωφελίμως, Utiliter, Ita ut juvet et prosit, Cum commodo aliquo et emolumento, Diosc. Στροφούμενοι ἐν ποτῷ ὡ. δίδονται, μετὰ πηγάνον ἐψηθέν, κυάθων ἐξ πλῆθος, Plin. Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta, pellit. [Xen. 'Απ. 4, 4, 1. 'Ιππ. 6, 1. Plato Lyside p. 221. cf. J. Poll. 5, 135.]

'Ανωφελῶς, Vicissim adjuvo, Mutuum adjumentum præbeo. Pass. 'Ανωφελέομαι, Vicissim adju-

vor: ut *ὠφελούντα ἀντωφελείσθαι*, Xen. [Aπ. 2, 8, 3. 10, 3. K. Π. 1, 6, 11. * “*Ἀπωφελέω*, Adjuvo, Max. Tyr. 14, 8.” Wakef. Mss.] *Ἐπωφελέω*, Insuper juvo, prosum, Aristoph. N. (1442.) *δίδαξον γὰρ, τί δὴ μ’ ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις*; Quid utilitatis afferes? [Xen. CEC. 11, 9. 13. * *Ἐπωφέλημα*, Soph. Phil. 280.] *Προσωφελέω*, Insuper prosum et commodo, Adjuvo, Auxilium affero, [“Eur. Heracl. 520.” Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. 8, 74. Herod. 9, 103. Arrian. Anab. 1, 8. * *Προσωφελήτεον*, Juvandum, Xen. Aγ. 11, 8. * *Προσωφέλημα*, Eur. Med. 611. * *Προσωφέλεις*, Soph. Phil. 1406. Brunck. autem edidit πρὸς ὦφ.] *Συνωφελέω*, Una prosum s. adjuvo, Commodo, Confero, Xen. CEC. [2, 14. 4, 1. K. A. 3, 2, 17. Aπ. 3, 5, 16.]

* *ΟΦΙΣ*, ὁ, (ἡ,) Serpens, Anguis; utroque enim modo reddi posse manifestum est e Cic. et Festo Avieno: quorum ille ap. Arat. vertit Anguis, hic vero Serpens, cum ait, reliquum serpentis et artus Anguitenentis, i. e. τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ ὀφιοῦχον. Hesiod. δράκοντα quoque et ὄφιν pro eod. ponit: nam Θ. (321.) de tribus Chimerae capitibus ait, μία μὲν *χαροπόιο λέοντος*, ἡ δὲ *χιμαίρης*, ἡ δ’ ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος: mox subjungens, *Πρύσθε λέων, ὀπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα*. Itidem draco aurea mala custodiens, Hes. teste, ὄφιν dicitur. Dem. (313.) *Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰώρων*, Aristoph. Πλ. (690.) *Ὁδὰξ ἐλαβόμεν ὡς παρείας ὦν ὄφιν*: quo serpentum genere in bacchanalibus utebantur, ut ibi Schol. testatur. Athen. 5. *Ἐσπεφανμέναι ὄφει*: 11. *Ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσσις, χειρὶ, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον*, Serpentis s. Anguis latibulum, quo se recipit, Lucian. (1, 823.) *Τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ*. Et ὄφιν θαλάττιος, Serpens marinus. Sed de universo ὄφειν genere, v. Aristot. *Ælian.* || Sideris nomen, Cic. Anguem, Avieus Serpentem interpr. ap. Aratum, ut initio dixi. || Hesychio Piscis quidam; nescio an is, quem ab angue Lat. Anguilam denominarunt, *ἐγγχελυν* a Græcis dictam. || Morbus capitis, dictus a similitudine serpentis, VV. LL. pro *ὀφίασις*. || Etiam τὸ *χρονσὺν περιβραχίονιον*: unde *ἐπικάρπιοι ὄφεις* supra in *Ἐπικάρπιος* post *Καρπός*. [“Jacobs. Anim. 110. ad Justin. Mart. 45. Heyn. Hom. 6, 312. Valck. ad Il. 22. p. 67. Clark. ad Il. A. 342. Fischer. Ind. Palæph. v. Δράκων, Wakef. S. Cr. 3, 159. Sagitta, Idem ad Eum. 181. Abresch. *Æsch.* 2, 20. Armillæ, a figura, Wakef. Ion. 25. Toup. Opusc. 1, 227. Mær. 288. et n. * *Οφίς*, Minervæ signis appositus, Heyn. ad Apollod. 834. * *Οφεις*, e spinæ medulla nati, Jacobs. Anth. 8, 180. * *Οφίς*, ὁ, Anton. Lib. 278. Verh. * *Ο. ψυχρός*, Toup. Add. in Theocr. 398. * *Οφιν θάλπει*, Jacobs. Anth. 6, 75. * *Οφεις πτερωτοί*, ad Herod. 138. * *Οφφιν*, Heyn. Hom. 6, 638. De quant., 8, 682. *Δράκων ὄφιν*, v. Δρ.” Schæf. Mss.]

* *Οφιοβόρος*, Anguivorus, Qui serpentes devorat. * *Οφιοβόρους* a Pythia dictos fuisse Spartiatas testatur Plut. [7, 601.] * *Οφιογενής*, Serpentigena, Anguigena, Qui genus et originem a serpentibus ducit. * *Οφιογενεῖς*, Populi quidam, qui ob familiaritatem quandam cum serpentibus, eorum ictibus medebantur, ut tum Strabo docet, tum Plin. 7, 2. Crates Pergameus in Hellesponto circa Parium, genus hominum fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu levare solitos, et manu imposita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi, quorum salivæ contra ictus serpentum medetur. Idem 28, 3. Quorum e genere sunt Psylli Marsique, et qui Ophiogenes vocantur in insula Cypro: e qua familia legatus Exagon nomine, a consulibus Romæ in serpentium dolium conjectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. [“Ad Lucian. 1, 390.” Schæf. Mss.] * *Οφιογενής*, Serpentigena, VV. LL. * *Οφιοδότης*, A serpente morsus, Ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως *δηχθεῖς*, ead. forma qua *ἐχιδόνηκος*, Diosc. [LXX. Sirac. 12, 17. “Schol. Il. B. 721.” Wakef. Mss. “Tzetz. Chil. 8. tit. 170.” Elberling. Mss. * “*Οφιοδότης*, Athan. 2, 364.” Kall. Mss.] * *Οφιοειδής*, Angui s. Serpenti similis,

A Anguinus, [“Fischer. ad Palæph. 87.” Schæf. Mss. Cyr. Hieros. 117. * *Οφιοειδής*, Eust. ad Dionys. P. p. 6.] * *Οφιοκτένη*, ἡ, Ophioctene, Scolopendræ genus, ab enecandis anguibus dictæ, inquit Marc. Virg. ap. Diosc. 7, 6. ubi ait, *Τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς καλουμένης σκολοπένδρας ἡ ὁ. δεδηγμένοις, ὁ μὲν ἐν κύκλῳ τύπος τοῦ δῆγματος πελιούται καὶ περισήπεται*: [leg. * *Οφιοκτένη*, ab * *Οφιοκτόνος*, Schol. Aristoph. Θ. 1745. * “*Οφιοκτόνον*, Diosc. Notha 455.” Boiss. Mss.] * *Οφιομάχος*, Qui serpentes oppugnat, cum anguibus dimicat, *ἰχνεύμων, ἀκρίδων γένος μὴ ἔχον πτερὰ*, Hes. Pro quo ap. Suid. HABETUR *Οφιομάχης*, εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερὰ. Mentio hujus animantis, Levit. 11, (22.) *Καὶ τὸν ἀττάκην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ὀφιομάχην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὴν ἀκρίδα καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ*. [“Pierson. Add. ad Mær. 260.” Schæf. Mss. Vide Schleusn. Lex. V. T. * *Οφιομορφος*, Epiph. 1, 271. 422. * “*Οφιοπλόκαμος*, Wakef. Eum. 48.” Schæf. Mss. Orph. H. 48, 16. 69, 10. * *Οφειωπλόκαμος*, Eust. ad Hom. 716. “Phornut. 16. var. lect.” Wakef. Mss.] * *Οφίοπους*, Anguipes, Serpentis modo incedens, i. e. Repens; nam serpentes sunt *ἄποδες*. Unde ap. Suid. *Οφίοπους γυνή, ἔρπουσα*. [Lucian. * *Οφιοπρόσωπος*, Asper ad Virgil. p. 52. Mail. * *Οφιοσκόροdon*, contracte] * *Οφιοσκόρδον*, Allium anguinum s. sylvestre, Diosc. 2, 182. cum de sativo atque hortensi allio locutus fuisset, *Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἄγριον, ὀφιοσκόρδον καλούμενον*. Plin. 19, 6. sylvestre allium scribit vocari Ursinum: ubi etiam Alum nominari tradit allium quoddam in arvis sponte nascens. Ibid., postquam vires allii sativi commemoravit, *Τὰ αὐτὰ δὲ ποιεῖ καὶ τὸ ὁ. βιβρωσκόμενον, ὃ καὶ ἐλαφόσκόρδον λέγεται*. Signif. AUTEM *Ἐλαφόσκόρδον*, Allium cervinum. Idem Diosc. scribit cappari a quibusdam vocari *ὀφιοσκόρδον*, Plin. a quibusdam Opheostaphylen. [“T. H. ad Plutum p. 240. 241.” Schæf. Mss. * *Οφιοσπαρτος*, s. * *Οφιοσπαρτος*, transpositis literis, Etym. M.] * *Οφειωσταφύλη*, Uva anguina, quo nomine quidam appellant cappari, Plin. 13, 23. ubi de cappari loquens, ait, Quidam id Cynosbaton vocant, alii Opheostaphylen. AT *Οφιοσταφύλον* vocant nonnulli Vitem albam, Diosc. 4, 184. *Ἀμπελος λευκή*: οἱ δὲ *βρυωνίαν*, οἱ δὲ ὁ., οἱ δὲ *χελιδόνιον*, ἢ *μήλωθρον* ἢ *ψιλωθρον*, ἢ *ἀρχέζωστιν* ἢ *ἄγρωστιν* ἢ *κέρδωστιν* καλοῦσι. Itidem Plin. 23, 1. Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii Ophiostaphylon, alii Melothron, alii Psilothron, alii Archezostin, alii Cedrostin, alii Madon appellant: [cf. 13, 23.] Ratio forte nominis est, inquit Gorr., quod in sepibus nascatur, in quibus et angues plerumque latent, vel quod anguium modo serpat, claviculis suis vicinos frutices comprehendens: quam ob causam etiam vulgo Colubrina dicitur. [* “*Οφιοτρόφος*, Const. Manass. Chron. p. 86.” Boiss. Mss.] * *Οφιοφάγος*, Qui serpentibus vescitur. Ophiophagi, populi sunt, de quibus Plin. 6, 29. Introrsus Candei, quos Ophiophagos vocant, serpentibus vesci assueti: neque alia regio fertilior earum.

* *Οφειέκελος*, Epiphan. 1, 388.] * *Οφίλουρος*, Serpentis caudam habens. Est hoc nomine Avis quædam in Æthiopia, Hes. * *Οφιοῦχος*, Anguitenens, Sideris nomen ap. Arat. (75. 83. 665.) et ceteros Astronomos, quem Latinorum quoque nonnulli Ophiuchum appellant. De hoc Cic. in suis Phænomenis, propter caput anguitenentis, Quem claro perhibent *ὀφιοῦχον* nomine Graii, Hic pressu duplici palmarum continet anguem: [de N. D. 2, 42.] Colum. 11, 2. XI calend. Julii anguifer, qui a Græcis dicitur *ὀφιοῦχος*, mane occidit. [Empedocles Sphæra 6. Fabric. B. Gr. 3, 478. Manetho 2, 77.] * *Οφιοῦχος*, Anguitenens, Anguem tenens, a quo plur. *ὀφιοῦχεα* adjective ap. Arat. (521.) *ἐν τῷ δ’ ὀφιοῦχεα γούνα φορεῖται*: pro quibus Cic., simul anguitenentis Sunt genua: [488. ὅμοι.]

* *Οφιδής*, Anguinus, Serpentem referens, Anguibus abundans, Anguifer, Strabo 16. p. 336. *Ἡ ὀφιδής καλουμένη νῆσος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἣν ἡλευθέρωσε τῶν ἔρπετων ὁ βασιλεὺς*. [Aristot. de Incessu Anim. c. 7. “Ad Charit. 768. Wakef. Herc. F. 1277. Jacobs. Anth. 7, 234. Fischer. ad Palæph. 87.” Schæf. Mss. * *Οφιδής*, i. q. *ὀφιδής*, Eust. ad Dionys. P. 392. Cod. Vratisl. Tzetz. ad Lyc. 1030.

p. 913. Müller.] 'Οφίοεις, i. q. όφιώδης, FEM. 'Οφίο-
έσσα, e quo EST 'Οφιοῦσσα per contractionem, In-
sulæ nomen ap. Strab. 6. qui etiam l. 14. scribit
Rhodum prius όφιοῦσαν vocatam fuisse. Plin. quo-
que 4, 12. Ophiussæ insulæ meminit. Eod. c. de
Teno, Quam propter aquarum abundantiam Aristot.
Hydrussam appellatam ait, aliqui Ophiussam. Me-
minit et alibi. Idem 3, 5. Ebusi terra serpentes fu-
gat, Colubrarie parit. Ideo infesta omnibus, nisi
Ebusitanam terram inferentibus. Græci Ophiussam
dixere. Ubi nota etiam, 'Οφιοῦσσα Latine reddi Co-
lubraria: UT 'Οφίς interpr. possimus etiam Coluber.
ITEM Herbæ nomen. Plin. 24, 17. Ophiussam in
Elephantine ejusd. Æthiopiæ, lividam difficilemque
aspectu: qua pota terrorem minasque serpentium
obversari, ita ut mortem sibi eo metu consciscant:
ob id cogi sacrilegos illam bibere. ["Schol. Ari-
stoph. ΠΛ. 718. ad Diod. S. 1, 377." Schæf. Mss.]
'Οφίοεος, Anguineus, Opp. K. 3, (436.) loquens de
Ichneumone, Όύρη όί δολιχή γάρ όφιονέη τε τέτυκται,
Cauda longa et anguinea. Seneca, Anguifera cauda
cerberi: [2, 237.] 'Οφιακός, Ad anguem s. angues
pertinens. Et 'Οφιακά, Libri de Serpentinibus con-
scripti. Sic 'Ορνιθιακά, 'Αλιεντικά, 'Ιξευτικά, Λι-
θιακά. [Etym. M.]

* " 'Οφίοτης, Natura serpentis, Athan. 2, 365."
* 'Οφίω, Clem. Hom. 2, 33." Kall. Mss.]

'Οφίασις, ή, Affectus capitis, quo capilli primum
extenuati, postea decidunt certis spatiis in serpentis
similitudinem. Species est areæ Celso, sic dicta
quod serpentis speciem præ se ferat. Incipit enim
ab occipitio capillus defluere duorum digitorum spa-
tio: vitiumque ad aures duobus capitibus serpit,
quibusdam etiam ad frontem, donec se duo capita
in priorem partem committant. Infantibus fere
accidit, et per se sæpe sine curatione finitur. Idem
revera cum alopecia malum est, solaque figura ab eo
differt. Interdum et mento contingit. Hæc Gorr.
Verba Celsi sunt 6, 4. de areis, Id vero, quod a ser-
pentis similitudine όφίασις appellatur, incipit ab oc-
cipitio: duorum digitorum latitudinem non excedit,
ad aures duobus capitibus serpit: quibusdam etiam
ad frontem, donec se duo capita in priorem partem
committant.

'Οφίτης λίθος, Lapis ophites, maculosus in modum
serpentis, Diosc. 5, 162. Λίθος όφίτης, ό μέν τίς έστι
βαρὺς καὶ μέλας· ό δέ, σποδοειδής τήν χροάν καὶ κατε-
στιγμένος· ό δέ τις, γραμμὰς έχων λευκάς. Ophites a
Plinio in marmore censetur, 36, 7. de Augusto et
Tiberio marmore, Differentiaque eorum est ab o-
phite, cum sit illud serpentium maculis simile: unde
et nomen accepit. Et c. 22. Ex alabastrite Ægyptio
vel ex ophite albo. Est enim hoc genus ophitis,
e quo vasa et etiam cados faciunt. [Orph. Λ. 457.
* 'Οφείτης, 356. sed perperam pro όρείτης.] Ex Orph.
affertur ETIAM 'Οφίητις, itidem Nomen lapidis: [Λ.
335. όφίητιδα πέτρην: Dionys. P. 1012.]

'Οφείδιον, SIVE 'Οφίδιον, Anguiculus, Parvus ser-
pens: sicut όρχειδίων et όρχιδιον dicitur. Legitur
autem όρχειδίων cum diphthongo ap. Suid. Ophi-
dion, Piscis nomen ap. Plin. 32. c. ult. Sicut Hesy-
chio όφίς.

" 'Οφίους, Herod. vocat διὰ τὸ πλῆθος τῶν όφεων,
" Hes."

[* 'Οφίων, ό, Nomen feræ, Plin. 23, 9.]

[* " 'Οφίανοι, Hæretici, Clem. Alex. 765. Orig. c.
Cels. 303. * 'Οφιονεύς, ap. Pherecyd. ibid. 314."
Kall. Mss.]

" "ΟΦΡΑ, Hesychio ίνα, όπως, Ut, Quo, Od. X.
(392.) κάλεσεν τροφὸν Εὐρύκλειαν, "Οφρα έπος είποιμι
τό μοι καταθύμιόν έστι. Et mox Telemachus ad
"Eurycleam, Έρχεο, κυκλήσκει σε πατήρ έμός, όφρα
τι είπη: Ε. (328.) όφρ' έπακούση "Οππως νοστήση,
" Ut audiat quomodo sit rediturus. Sic alibi, "Οφρα
"ίδης, Ut videas. Item cum indicativo, ex Apoll.
Rh. όφρα ταρχύσαο, Ut sepelires. || Signif. etiam
"Donec, Quoad, Quo adusque, Usque dum, έως,
"μέχρι, Od. Ε. (290.) "Os μ' άγε παρπεπιθὼν ήσι
"φρεσὶν όφρ' ικόμεσθα Φοινίκην, Quoad Phœniciam

"venimus: H. (277.) Νηχόμενος τότε λαίτμα διέτ-
"μαγον, όφρα με γαίη 'Ημετέρη επέλασσε φέρων άνε-
"μός τε καὶ ύδωρ. Necnon όφρα ποτὶ reperitur pro Us-
"que ad, Apoll. Rh. 2, (805.) όφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα
"Θερμώδοντος. Item Interea dum, Hom. Il. B. (769.)
"Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' άριστος έην Τελαμώνιος Αἴας
" "Οφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. Et I. (353.) όφρα δ' έγὼ μετ'
"Ἀχαιοῖσι πολέμιζον, Οὐκ έθέλεσκε μάχην από τεί-
"χεος όρνύμεν' Έκτωρ. Ubi et in præced. signif.
"accipi potest. || Hesychio exp. præterea έάν, Si.
"Respondet ei τόφρα: Poeticum utrumque." ["Ο-
φρα, ad Charit. 523. Heyn. Hom. 4, 596. 665. 5,
480. 7, 435. Jacobs. Anim. 270. Anth. 6, 193.
Matthiæ Hymn. 210. Brunck. Apoll. Rh. 193. El.
225. Valck. Diatr. 290. Dawes. Misc. Cr. 148. De
constr., Il. P. 452. Σ. 63. ad Od. Θ. 12. ad Charit.
726. Dawes. M. Cr. 471. Jacobs. Anth. 6, 265. 7,
227. 284. (coll. Callim. Ep.) 9, 37. 12, 20. 324.
Brunck. Apoll. Rh. 5. 12. 17. 44. 132. 146. 153.
(ad v. 400.) 165. 172. 211. 215. (1, 446.) Timon
Phlias. 21. Heyn. Hom. 4, 557. 665. 704. 5, 708.
7, 436. 437. 450. 491. 509. 8, 299. 310. Ilgen.
Hymn. 358. Huschk. Anal. 166. Theodor. 2. et
Jacobs., Timon Phlias. 21. Donec, Brunck. Apoll.
Rh. 137. Il. E. 588. X. 488. Heyn. Hom. 6, 108,
7, 139. Ut, de constr., 4, 175. 5, 673. 7, 157. Ali-
quamdiu, 7, 92. Quamdiu, cum conj., 6, 203.
Soph. El. 225. Il. Δ. 346. E. 524. Post verba ju-
bendi, Herm. ad Orphica p. 814. Heyn. Hom. 4,
55. Cum indic., Valck. Phœn. p. 35. Cum optat.,
Epigr. adesp. 716. "Οφρ' άν, Toup. ad Longin. 355.
Heyn. Hom. 5, 202. 6, 68. 396. "Οφρα πρὸς, Apoll.
Rh. 2, 805. Έθέλω, όφρα, Heyn. Hom. 4, 668. 674.
"Οφρα ιερεύσομεν, 5, 257. Il. I. 172. Μέν' όφρα κε,
Il. Z. 258.: Apoll. Rh. 4, 181. περί γάρ διέν, όφρα
έ μή τις—. Τόφρα, Dawes. M. Cr. 412. Jacobs.
Anth. 7, 185. Apoll. Rh. 3, 275. Brunck. p. 193.
199. Callim. 1, 517. Heyn. Hom. 7, 47. Valck.
Anim. ad Ammon. 125. Il. K. 498. 507. Λ. 412.
M. 12. N. 83. O. 343. ad Callim. 1. p. 62. Inte-
rea, Toup. Opusc. 1, 481. Ut, Antiphil. 41. He-
rodes 6. Brunck. Apoll. Rh. 123. Τόφρα κε, Ut,
Brunck. Anal. 2, 300. Τόφρα δέ, Heyn. Hom. 4,
598. 599. 5, 656. 6, 192. 274. 7, 61. 91. Il. X.
507." Schæf. Mss.]

'ΟΦΡΥΣ, ύος, ή, Supercilium; Ea frontis pars
quæ pilos habet. Est autem supercilium utrumque
unum: inter ea, quod medium est, DICITUR Μεσώ-
φρυνον [Anacr. 28, 13.] ET Μετώπιον: utrumque a
situ denominatum. Martian. Capella lepide Glabellam
vocavit, quod ea pars glabra sit et depilis. Pars
autem ea, quæ naribus proxima est, όφρύων κεφαλή:
quæ ad tempora accedit, όφρύων οὐρά dicitur: ipsi
vero pili a plerisque appellantur τύλοι. At quod in
superciliis prominet velut imbricamentum quoddam,
VOCATUR Γεῖσσον ET Γελίσσωμα, Grunda, Gaza ap.
Aristot.: Il. Π. (740.) Ἀμφοτέρας δ' όφρύς σύνελεν λι-
θος, (lapis τῷ μετωπίῳ impactus,) οὐδέ όί έσχεν 'Ο-
στέον: O. (102.) έγάλασσε Χείλεσιν, οὐδέ μέτωπον
έπ' όφρύσι κυανέησιν 'Ιάνθη: N. (88.) ύπ' όφρύσι δά-
κρυα λείβον: quod hemistichium et alibi passim oc-
currit. Itidemque passim έπ' όφρύσι νεύσε: ut Plin.
11, 37. Superciliis negamus, annuimus. Sic Od.
I. (468.) άνά δ' όφρύσι νεύον έκάστω Κλαίειν, M. (194.)
λῦσαι τ' έκέλεον έταίρους, 'Οφρύσι νευστάζων. Il. O.
(608.) τῷ δέ όί όσσε Λαμπέσθην βλοσυρήσιν ύπ' όφρύσι.
Sicut Hesiod. Θ. (827.) ύπ' όφρύσι πῦρ άμάρυσσε.
Item τὰς όφρύς συναγειν, Contrahere s. Constringere
supercilia, ut Quint. loquitur. Aristoph. N. (582.)
τὰς όφρύς ξυνήγομεν Κάποιούμεν δεινά. Sic ap. Athen.
1. σκληροὶ όἶνοι dicuntur συνάγειν τὰς όφρύς: quod et
συννεφεῖν ὄμματα dicitur, sicut νεφέλη όφρύων in i.
quodam Sophoclis supra in Νεφέλη c.: in quam
sententiam Horat. Deme supercilio nubem. Item
αἶρειν s. έπαίρειν τὰς όφρύς, Allevare supercilia, Quin-
til.: Lucian. (1, 367.) 'Ο σεμνὸς οὗτος καὶ βρενθυόμε-
νος, ό τὰς όφρύς έπηρκώς. Itidem ap. Dem. Phal.
Τὰς γνάθους ψυσῶν, τὰς όφρύς έπηρκώς. Rursum Lu-
cian. (1, 170.) Τὰς όφρύς άνατείνας καὶ βρενθυόμενος,
Supercilia attollens et superbiens. Fastum enim in-

dicant supercilia, ibique sedem habet superbia, Plin. 11, 37. Itidem ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς, Allevare supercilia, Tollere supercilia depressa; a Cic. enim opponuntur Supercilia depressa et sublata. Plut. (6, 251.) Ὀφρὺν ἀνασπῶντα, καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, Philo V. M. 3. Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς ἐθπραγίαις, οἱ τὸν αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui supercilia tollitis. Sic rursus Plut. Ἀναγε τὰς ὀφρῦς, καὶ διέγειρε σεαυτὸν. || Aliquando pro Fastu et superbia ipsa ponitur, quæ sedem ibi habet, ut e Plin. docui, s. pro Gravitate cum fastu et superbia conjuncta: qua signif. usurpatur tum ab aliis, tum ab Epict., item a Philostr. Ep. 13. de Gorgia, Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωνον καὶ τὴν ὀφρὺν παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι. Itidem ap. Aristoph. (B. 925.) ῥήματα—Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, i. e. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. Sic Juv. Grande supercilium; Cic., Campano supercilio ac regio strepitu; Martial. Terrarum dominum pone supercilium. || Accipitur etiam pro Tumulo, Il. Υ. (151.) ἐπ' ὀφρῦσι Καλλικολώνης, i. e. ἐξοχαῖς s. ἐπανεστηκόσι λόφοις, Herod. 4, (185.) Τῶν ἐν τῇ ὀφρύνι [ὀφρύνῃ] κατοικημένων, Plut. Numa, Ὀφρῦς γεώδης παρατείνουσα πόρρω, Luc. 4, (29.) Ἥγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρῦς τοῦ ὄρους, Usque ad supercilium montis. Sic Liv. Supercilium arduum promontorii, Virg. supercilio clivosi tramitis undam Elicit. In litore quoque aut ripa ὀφρῦς dicitur τὸ ἔπαρμα, s. Labrum. Apoll. Rh. 1, (178.) ἐπ' ὀφρῦσιν αἰγιαλοῖο, In superciliis litoris. [“ Heyn. Hom. 4, 140. 8, 39. 332. Jacobs. Anth. 6, 56. 392. 7, 140. 367. 409. 8, 20. 305. 335. 9, 115. 10, 51. 11, 95. 150. ad Charit. 530. Wakef. Eum. 635. Monthly Review Aug. 1799. p. 443. Boiss. Philostr. 375. Longus p. 5. Vill., Valck. Hipp. p. 183. Toup. Emendd. 2, 46. Gravitas, ad Marc. de V. Thuc. p. 6. Fastus, Superbia, Brunck. Apoll. Rh. 158. Vertex, Tumulus, Supercilium montis, Ruhnck. Ep. Cr. 146. 225. Toup. Opusc. 1, 431. 2, 217. Wessel. ad Diod. S. 1, 38. 2, 499. Epigr. adesp. 418. ad Charit. 360. Metaph., Rittersh. ad Oppian. 169. Ὀφρῦα, Jacobs. Anth. 8, 214. 10, 75. 101. Ὑπ' ὀφρῦσι, Heyn. Hom. 6, 386. 576. Ὑπ' ὀφρῦσι μειδεῖν, Ruhnck. Ep. Cr. 287. Μειδεῖν ὀφρῦσιν, Heyn. Hom. 6, 386. Ὀφρῦς ἀνασπᾶν, Toup. Opusc. 2, 282.: συνάγειν, ἀναγεῖν, ἀνασπᾶν, ad Charit. 214. 228.: συνάγειν, ἀνατείνειν, ad Lucian. 1, 625. T. H. ad Plutum p. 255.: κατασπᾶν, Alciphro. 278. De talibus, Bergler. p. 105. 139. 152. Wyttenb. ad Plut. 1, 239. ad Lucian. 1, 373. Athen. 224. Καταβάλλειν τὰς ὀφρῦς, Musgr. Cycl. 166. Καὶ στρυγνὴν ὀφρῦων λύσεις τάσιν, Toup. ad Longin. 386.” Schæf. Mss. Accus. ὀφρῦα, Opp. K. 4, 405. Strato Sard. 28. cf. ἰγνὺς ἰγνύα, Theocr. 26, 17. ἰχθὺς ἰχθύα, Bianor 2, 2. νηδὺς νηδύα, Quint. Sm. 1, 610. οἰζὺς οἰζύα, 2, 88. ὀσφὺς ὀσφύα, Strato 55. Matthiæ Gr. Gr. 144. Ὀφρῦς, Arcad. 92. cf. Ὀσφῦς. * “ Ὀσφρῦς, ἡ, (sic,) Supercilium, Andr. Cret. 102. Κατασπᾶ τὴν ὀσφρὺν τῶν δαιμόνων.” Kall. Mss.] Ὀφρῦσκιος, Quem supercilia obumbrant, Aristot. Top. 6, (2.) Εἰ μὴ κειμένοις ὀνόμασι χρῆται οἷον Πλάτων ὀφρῦσκιον τὸν ὀφθαλμόν, sc. εἶπε. Ὀφρύνκηστος, Cui supercilia pruriunt, Qui supercilia scabit, Qui erubescit; sic enim Hes. Ὀφρύνκηστον, ἐρυθριῶντα οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς. [Schn. Lex.] Ὀφρυνασπασίδης, Qui supercilia tollit s. allevat, ὁ ἀνασπῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς, Superbus, Superciliosus, Hegesander ap. Athen. (162.) in philosophos, Ὀφρυνασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι. “ Ἀντοφρῦς, ὁ, ἡ, Hesychio Herbæ species.” [* “ Εξοφρῦς, Gl. Silo.] Εὐοφρῦς, Pulcra habens supercilia, Qui est pulcris superciliis, [“ Rufin. 19.” Wakef. Mss. * “ Κατόφρῦς, Jo. Malal. 1, 133.” Elberling. Mss. “ Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 314.” Boiss. Mss.] Αασίοφρῦς, Qui hirsutis est superciliis, Virg. Hirsutumque supercilium, promissaque barba. [Hesych. 628. Phav. 495.] Λεύκοφρῦς, Candida habens supercilia, ex Herod. 3, (57.) Λεύκοφρῦς ἀγορή, pro Cana fori facies: in quodam Oraculo, Ἄλλ' ὅ-αν ἐν Σίφνῃ πρυτανήϊα λευκὴ γένηται, Λεύκοφρῦς τ' ἀγο-

ρῇ, i. e. ὅ-αν ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυτανήϊον Παρῶ λιθῶ ἀσκηθῇ, Ut postea contigit. Μελάνοφρῦς, Qui nigra habet supercilia, κυάνοφρῦς, [Hes. “ Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74.” Schæf. Mss.] Μίξοφρῦς, ET Σύνοφρῦς, Cui supercilia coeunt, Qui μεσόφρυνον non habet, Superciliorum interstitium, i. e. τὸ μετώπιον s. μεσόφρυνον, confusum habens. Utrumque habet J. Poll. 2. p. 92. et prius illud μίξοφρῦς e Cratino affert. At Σύνοφρῦς habes ap. Anacr. Ode cujus initium, Ἄγε ζωγράφω ἀριστε. [* “ Νῶφρῦς, Diosc. Notha 457.” Boiss. Mss. * “ Ἐάνθοφρῦς, Jo. Malal. 1, 131.” Elberling. Mss.] Ὑπέροφρῦς, Superciliosus, Qui elato supercilio est, Superbus, ὑπέροπτος, Hes. [“ Const. Manass. Chron. p. 75. 132. Schol. Epict. Enchir. 22.” Boiss. Mss. Greg. Naz. Carm. 9, 7. * Ὑπερόφρυνον, Eutecnius in Opp. K. 1, 181.]

Ὀφρυνώδης, Supercilia imitans: ἐξοχαῖ, Gal. de Ossibus, cap. περὶ Ἀστραγάλου. [Eust. 1072, 3. Gal. Lex. Hippocr. v. Ἀμβην, Erot. v. Ἀμβην. “ Heyn. Hom. 8, 332.” Schæf. Mss.] Ὀφρυνόεις, Superciliosus, Epigr. ὀφρυνόεσσα ἀοιδῇ, de Æschylo. Utitur enim ille verbis ὀφρῦς ἔχουσι καὶ λόφους. || Clivusos, Multa habens supercilia et tumulos: ab eo ὀφρῦς, quod τὰ κρημνώδη τῶν ὄρων denotat, s. τὰς ἐξοχὰς τῶν ὄρων. Vel, In superciliis montium situs, Altus, Excelsus. Il. (X. 411.) Ἰλιος ὀφρυνόεσσα, Ilium altum, pro quo dicit Ψ. (64.) Ἰλιον ἡνεμόεσσαν: nam urbes excelso s. edito loco sitæ, præ ceteris sunt ἡνεμόεσαι. Et in Oraculo ap. Herod. 5, (92, 2.) οἱ περὶ καλὴν Πειρήνην οἰκεῖτε καὶ ὀφρυνόεντα Κόρινθον, Clivosam Corinthum: in qua ET Ἀκροκόρινθος dicebatur arx, quod in editiore loco et τῷ ἄκρῳ τῆς Κόρινθου condita esset, sicut ἀκρόρεια et ἀκρωνυχία de Supercilio quoque montis dicuntur. Vide et Ὀφρυνῶ. Utramque signif. huius Ὀφρυνόεις agnoscit Suid., qui ὀφρυνέντες exp. ὑπερήφανοι, et Ὀφρυνόεσσα, ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος. [“ Heyn. Hom. 8, 39. 332. Hushck. Anal. 303. Jacobs. Anth. 8, 335. 10, 51. 11, 276. ad Herod. 420. ad Charit. 360.” Schæf. Mss.]

Ὀφρύν ψάμμος exp. Supercilium sabulosum, ap. Herod. 4, (181.) Ὑπὲρ δὲ τῆς θηριώδεος (Λιβύης) ὀφρύν ψάμμος καθήκει, παρατείνουσα ἀπὸ Θηβέων τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ Ἡρακλείας στήλας. Ubi sunt qui pro ψάμμος reponant ψάμμου, UT Ὀφρύν sive Ὀφρῦα idem cum ὀφρῦς significet, i. e. Supercilium et clivus: sicut ibid. sequitur, Ἐν δὲ τῇ ὀφρύν ταύτῃ μάλιστα διὰ δέκα ἡμερέων ὁδοῦ, ἄλός ἐστι τρύφεια κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι, ubi etiam κορυφὰς κολωνῶν dicit pro ὀφρῦς. Ead. scriptura Cam. affert ex 4, (185.) Τῶν ἐν τῇ ὀφρύν κατοικημένων, de Clivo Atlantis montis. [“ Musgr. Heracl. 395. ad Charit. 531. ad Herod. 360.” Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur ΕΤΙΑΜ Ὀφρνα, exponiturque τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκεῖμενα χωρία, Loca in superciliis montium et editoribus tumulis sita, item αἰμασιαὶ secundum quosdam, i. e. Sepes.

Ὀφρυνάζω, Superciliis nuto: unde Ὀφρυνάζει ap. Hes. ταῖς ὀφρῦσι νεύει. Itidem J. Poll. 2. p. 92. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ νεύειν, Ὀφρυνάζειν εἰρηται ὑπερ Ὀμηρος ὀφρῦσι νευστάζειν λέγει. Item Grandi supercilio tumeo. Apud Suid. Ὀ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυνάζοντά τε καὶ ἀλαζονεία τινὲ ἀμυθῆτω ἐχόμενον, i. e. ὀφρυνέοντα, ὀφρῦς ἐπηρόκτα καὶ βρενθυόμενον. [Procop. B. Goth. 4, 11. Phrynichus Bekkeri p. 53. * Ἀνφρυνάζω, 25. Ἀνφρυνασμένος ἄνθρωπος.]

Ὀφρυνῶ, Sum ὀφρυνόεις. Ὀφρυνῶν dicitur urbs aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet, Quæ in loco plano et campestri sita non est, sed multis superciliis et tumulis assurgit. Apud Strab. Κόρινθος ὀφρυνᾷ τε καὶ κοιλαίνεται, quod regio esset minime campestris, sed salebrosa et inæquabilis. Sunt enim ὀφρῦς et editiora loca atque tumuli: unde eadem in Oraculo quodam paulo ante citato vocatur ὀφρυνόεσσα. Hæc e Cam. In Strab. vero vulg. Edd. non ὀφρυνᾷ τε legitur, ut metrum requirit, sed Ὀφρυνεται, 8. p. 166(=586.) Χώραν δ' ἔσχον οὐκ εὐγενὸν σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχείαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυνέοντα Κόρινθον εἰρήκασιν καὶ παροιμιάζονται, Κόρινθος ὀφρυνεται καὶ κοιλαίνεται: pag. vero præcedente vide quæ de ἀκροκόρινθῳ scribat. [“ Valck. Anim. ad Am-

mon. 226." Schæf. Mss.] Κατοφρυᾶσθαι, vide Κατοφρυᾶσθαι.

Ὀφρυόμαι, i. q. ὀφρυάζω, Grande supercilium ostento, Sum ὀφρυόεις, s. τὰς ὀφρὺς ἐπαίρω. UNDE Ὀφρυώμενος, Hesychio ἐπυρμένος, Elatus, Qui est supercilio sublato, ["Timon Philias. 13. Matth. ad Gloss. Min. p. 50." Schæf. Mss. Ælian. Epilog. H. A. Παιδαγωγῶ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ, Alciph. 3, 4. * "Ὀφρύωμα, τὸ, Tumor, Andr. Cr. 173. 245. τῶν ἐχθρῶν." Kall. Mss. * Ὀφρύσεις, P. Ægin. 6. p. 224. * Ἀντοφρυώ, Pisid. 431. (de V. V. 27.) * "Ἀποφρυώ, Greg. Naz. p. 74. Toll." Boiss. Mss.] Ἐξοφρυόμαι, Supercilium tollo, s. allevo, τὰς ὀφρὺς ἀνατείνω. Unde ἐξωφρυωμένοι ap. Suid. Ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. Κατοφρυόμαι, idem: unde κατωφρυωμένος, Qui elato supercilio est, Qui superciliis est sublatis præ superbia. Diog. L. Aristotele, Θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον. Lucian. appellat etiam κατωφρυωμένους λόγους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatis, ut Aristoph. dicit ῥήματα ὀφρὺς ἔχοντα καὶ λόφους, (2, 455.) Τὸν δ' ἄγαν κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον ἐπὶ σεμνότητι, Tumidos, In gravitatem et severitatem tumidam compositos, Bud. [Philostr. V. A. 3, 8. Κατωφρυώνται μᾶλλον.] ITIDEM Κατοφρυάομαι, Supercilia tollo et me effero, Supercilio animoque elato sum: unde ap. Hes. Κατοφρυώμενος, μεγαλοφρονῶν. At κατοφρυᾶσθαι τινος, inquit Bud. p. 803., est Supercilium adversus eum tollere, Superbe ipsum et cum fastu alloqui. Greg. eis Βασίλ., Ἔστι λεπρούς μὲν ἀσπάζεσθαι καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι, τῶν δὲ ὑγαινότων κατοφρυᾶσθαι, Superciliose alloqui, et τὰς ὀφρὺς ἀνασπῶντα. At Suid. HABET Κατοφρυῶντι voce activa, quod tamen non exp., sed tantum cum gen. construi annotat. Συνοφρυόμαι, Supercilia corrugo s. contraho, τὰς ὀφρὺς συνάγω. Unde συνοφρυωμένος, Qui est fronte obducta s. adducta, Vultuosus, Bud. Et J. Poll. 1. Καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδοῖς τὸ συνοφρυῶσθαι, ἐπὶ τῶν λυπουμένων: sicut Hesychio quoque Συνοφρυωμένος est λυπούμενος. In mærore enim tristitiaque aut curis et contemplationibus animi solent συνάγεσθαι αἱ ὀφρὺς. Sic Horat. Deme supercilio nubem, i. e., Aufere vultu tristitiam atque inmoderatam severitatem, quæ contracto ac sublato supercilio significatur quemadmodum et Eur. Iph. A. (648.) Μεθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον: quod et καταβάλλειν ὀφρὺς dicitur ab Eod. in Cycl. (166.) Ἀπαξ μεθυσθεῖς, καταβαλὼν τε τὰς ὀφρὺς: solent enim in lætitia demitti s. remitti supercilia, ut et χαλᾶσθαι τὸ μέτωπον dicit Aristoph., contra in mærore corrugari s. συνάγεσθαι. Adducere autem supercilia, s. tollere, ἀνασπᾶν τὰς ὀφρὺς et αἶρειν s. ἐπαίρειν et ἀνατείνειν dicitur, ut supra etiam docui. Atque hoc fastus et superbiæ proprium est: interdum etiam tristitiæ, ut in h. l. Diphili ap. Athen. (35.) Τὸν τὰς ὀφρὺς αἶροντα συμπείθεις γελᾶν. Dicit igitur πρόσωπον συνοφρυωμένον Eur. Alc. (780.) Vultum superciliosum s. supercilio obductum: cui vultui νεφέλη ὀφρῶν etiam tribuitur a Soph., cuius verba supra in Νεφέλη citavi, et στυγνὸν ὀφρῶν νέφος. ITIDEMQUE συνοφρυῶν ὄμματα Eur. (El. 1078.) dicit pro συνοφρυοῦσθαι: cui Pind. II. 9, (67.) opponit, ἄγαντ' ἡλιαρὸν γελᾶν ὀφρῦν. ["Wakef. Trach. 869. Valck. ad Hippol. p. 176. 183." Schæf. Mss.] Qui vero ita supercilia corrugat s. συνάγει DICTUR Σύνοφρυς, i. e. Habens συνοφρυωμένον πρόσωπον, Tristis, συνοφρής, Frontem nubecula obductam habens. Alias Σύνοφρυς dicitur etiam Qui supercilia attollit, ὁ ἐπὶ ῥῆκός καὶ ἀνεσπᾶκός τὰς ὀφρὺς, e quo intelligitur Superbus, i. e. μεγαλόφρων, μέγανυχος, Hes. Porro a Συνοφρυοῦμαι derivatum est VERBALE Συνοφρύωμα, τὸ, Pars ea frontis in qua supercilia concurrunt s. coeunt. Ubi corrugantur et contrahuntur supercilia, Ubi frons corrugatur: quo vocabulo utitur Schol. Homeri, cum Ἐπισκύνιον esse dicit τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἦτοι δέρμα, τὸ σ. τοῦ μετώπου: unde et συνοφρυνες s. μιζόφρυνες dicuntur Quorum supercilia coeunt, quæ alioqui solent τῷ μεσοφρύῳ discriminari. Ὑπεροφρυόμαι, Supercilia allevo, adduco et tollo, τὰς ὀφρὺς ἀνασπῶ s. ἐπαίρω, ut in gravi s. severo

vultu, Theophyl. (Epist. 60.) Ἄνδρα πρεσβύτερον, πολὺν αἰδέσιμον, ὑπερωφρυωμένον ἐπὶ σεμνότητι, Supercilio adducto s. allevato et sublato præ severitate et gravitate; seu, ut Seneca loquitur, Subductis superciliis: quo modo et Propert. Tunc volo subducto gravior procedere vultu.

ὈΧΕΤΟΣ, ὁ, Canalis, Aquæductus, σωλὴν ἀγωγός, ὑδραγωγεῖον, Hes. In Geop. Τροφὴν δ' eis ὀχετὸν ὕδατος ἐμβλητέον, pro his Varronis, In canalem et cibus ponitur iis, et immittitur aqua. Alicubi exponi potest non solum Aquæductus, sed etiam Rivus; nam et ῥύαξ ab Hes. et Suida exp.: Plut. Ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέφοντες. [Eur. Or. 806. παρ' ὀχετοῖς Σιμωνντίοις.] At ὀχετοὺς τέμνειν dicitur ὀχετηγός cum in prato, agro, aut horto sulcos quosdam ligone facit ad rivulos ducendos, ut videbis in Διοχετεῦ. Athen. 2. (p. 42.) de aquis, Τὰ δὲ ἐπὶ ῥύατα καὶ ἐξ ὀχετοῦ, ὡς ἐπὶ πᾶν βελτίω τῶν στασίμων. Eod. l. εἶναι δὲ τὴν γῆν ὑδρηλὴν κρήνησι καὶ ὀχετοῖσι. Fontibus et rivis, s. Aquæductibus. Herodian. vero ὀχετοὺς Romæ vocat, quas Lat. Scriptt. Cloacas: 7. (7, 6.) Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου eis τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίπτουντο, 5, (8, 18.) Ἄπερ ἐπὶ πολὺ διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα, eis τοὺς ὀχετοὺς ἀερίφθη τοὺς eis τὸν Θυβριν ῥέοντας. Tale est ap. Al. Lampr. in Heliog. Tractus deinde per publicum; additaque injuria corpori est, ut id in cloaculam milites mitterent. Et mox, Solusque omnium principum tractus est, et in cloacam missus et in Tiberim præcipitatus. ["Heyn. Hom. 8, 162. Musgr. Hera. F. 664. Jacobs. Anth. 11, 391. Markl. Suppl. 1111. Abresch. Lectt. Aristæ. 13. ad Thom. M. 11. Ruhn. ad Xen. Mem. 225." Schæf. Mss. I. q. βόρβορος Athenis, Helladii Chrestom. p. 22. * Ὀχετογνώμονες, Euseb. Pr. E. 9, 41.] Ὀχετόκρανον, τὸ, Tubi s. Canalis caput, ubi aqua effunditur. Apud Suid. perperam Ὀχετόκρανον. [Phot. Ὀχετόκρανον: τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων] εἰσὶ δὲ αὐταὶ ἐξίλιναι ἢ κεράτιναι: οἱ δὲ φασι τοὺς ὑπὸ νόμους καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετοὺς: Anecd. Bekkeri p. 287. * Ὀχετοκράνιον, Etym. M.] Ὀχετηγός, ὁ, Qui rivus ducit, II. Φ. (257.) Ὡς δ' ὄρ' ἀνὴρ ὀχετηγός ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόνον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Nonn. generalius etiam usurpavit fem. gen. pro Ductrix, ut ἔρχεται ὥρῃ Εὐσεβίης ὀχετηγός. ["Synes. 3, 168." Kall. Mss. "Abresch. Lectt. Aristæ. 13. Jacobs. Anth. 10, 416. Agathias 6. et Jacobs., Macedon. 10. Heroic. adesp. 21." Schæf. Mss.] Ὀχετηγέω, Rivos s. Aquas duco, Irrigo per rivos, [Eust. Proem. in Od. p. 4, 7.] Ὀχετηγία, ἡ, Rivorum s. Aquarum ductus, Irrigatio.

Ὀχετίον, τὸ, Rivulus, Bud. e Diog. L. ["Cloaca p. 375." Wakef. Mss.]

Ὀχετεύω, Rivos s. Aquas duco, Derivo. Metaph. vero Athen. 10. Τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἶνον μὴ γεύσασθαι: οὐ γὰρ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. Hes. ὀχετεύει exp. μεταφέρει, σαλεύει, ἐπιχέει: itidem et Suid. ["Epigr. adesp. 387. ad Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. "Herod. 2, 99. Τὸν ποταμὸν ὀχετεύσαι." Schw. Mss.] Ὀχετεύμα, τὸ, Rivus qui ducitur; Aquæductus, Canalis. Gaza vertit Meatus, ap. Aristot. (H. A. 1, 770.) qui nares nasi vocat ὀχετεύματα. Ὀχετεία, ἡ, Rivi s. Aquæ deductio, Rivorum a fonte deductio, Ductus s. Derivatio aquarum, i. q. ὀχετηγία, Theophr. C. Pl. 5, 6. Φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν ὅλον γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι, Est enim veluti quædam rivuli deductio, s. derivatio. Idem dicit etiam ὀχετεία τροφῆς, Derivatio cibi, Deductio alimenti veluti per canalem, 3, 9. Ἔουκε γὰρ ὥσπερ ὀχετεία τις εἶναι τῆς τροφῆς τῶν δένδρων ὅπως ἂν ἄγῃ τις. ["Max. Tyr. 27, 6." Wakef. Mss.] Ἀποχετεύω, Deduco per canalem, Derivo, [M. Antou. 12, 2. Plut. 7, 894. * "Ἀποχετεύσεις, Philo de Cr. M. p. 28." Kall. Mss.] Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Derivo per canalem et tubum, Plato Tim. (403.) Τροφὴν τῷ σώματι ἡμῶν διωχετεύσαν, τέμνοντες οἶον ἐν κήποις ὀχετοὺς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἀρ-

δοιτο. Paulo supra dicit, *Tās ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πνεύμονα ἔτεμον.* Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ νάματα ἐπὶρρύτα γίνονται, ut ibid. loquitur. [Strabo 5. p. 325. "Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. * Διοχετεία, Strabo 10. p. 704. * Εἰσοχετεύω, Heliod. 9, 3.] Ἐξοχετεύω, Derivo ex. Hes. vero Ἐξοχετεύόμενα exp. ἐκρέοντα, vel ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς. [Schol. Apoll. Rh. 2, 1252. Hippocr. 279, 17. 280, 15. 291, 25. * Ἐξοχέτευσις, P. Ægin. 6, 79. * Ἐξοχετεία, Strabo 4. p. 314.] Ἐποχετεύω, Per caulem deduco ad, Derivo ad, simpliciter Derivo. Et pass. Ἐποχετεύομαι, Derivor. Ἐποχετεύσαι Suid. exp. ποτίσαι, Irrigare, item neutraliter ἐπιρρέυσαι, Influerē. [Schæf. ad Longum 394. "Clem. Alex. Pæd. 2. p. 178. Potter." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 1, 39. Achill. Tat. 25. Musgr. Herc. F. 664. Wakef. S. Cr. 5, 125. Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss. * Ἐποχέτευσις, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 2.] Ἐποχετεία, Derivatio, Irrigatio. Μετοχετεύω, Alio derivo 'et per canalem deduco. Metaph. accipitur pro Traduco, Transfero, Herodian. (1, 3, 4.) Πᾶστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχὰς εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσai, ἀπὸ τῶν παιδελὰς καλῶν μετοχετεύονται. ["Tzetz. Ch. 1, 824." Elberling. Mss. * "Μετοχέτευσις, ad Hesych. 2, 588, 26." Dahler. Mss.] Παροχετεύω, Per alios canales derivo præter eos per quos deduci solebat, i. fere quod μετοχετεύω, Perperam derivo, Perversis et mutatis canalibus ducō, Plut. Themist. Ὑφρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, i. e. ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, ut supra in Ὀχετὸς Idem loquitur, Subductam aquam alio derivans. Exp. etiam Derivo, Conductum ducō quo volo, e Bud. Item παροχετευσάμενος active interpr. Deducens. ["Markl. Suppl. 1111. Musgr. Bacch. 479." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 17, 4. Suid. 3, 55.] Παροχέτευσις, ἡ, Derivatio. Apud Medicos signif. Vacuationem humoris per vicinam partem. Est autem Curationis genus, ut Gorr. tradit e Gal. Comm. 2 in l. 6. Epidem., ad humores pertinens, cum sc. humor, qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul a convenienti, neque ad remotissimam, sed per propinquam: ut cum id, quod per palatum vacuatur, per nares trahitur: contra revulsio per loca plurimum distantia fit. Præterea fit derivatio a dextris ad sinistra, ab anterioribus ad posteriora, et contra, sed brevissima via: alioqui ad revulsionis naturam magis accedit: estque humoris tum fluentis, tum jam impacti et in ægra parte consistentis: in quo etiam videtur a revulsione differre, quæ fluenti tantum humori adhibetur. Dicit eo loco Gal. Hippocratem [p. 47, 13. Foës.] παροχέτευσιν nominare, cum χυμὸς τις δεόμενος κενώσεως, μὴ καθ' ὃ δεῖ χωρίον ὁρμήσῃ φέρεσθαι, καὶ μέντοι μὴδὲ πόρρω πάντῳ τοῦ προσήκοντος, μὴδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον.

OXEYΩ, Admissarium admitto, cum de femineo sexu dicitur, Aristot. H. A. 6, 20. Ὀχεύει δὲ κύων ἢ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος καὶ ὀχεύεται. Cum vero de mare dicitur, significat Coeo, Ineo, Incendo. Salio, μίγνυμαι, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω. Aristot. H. A. 6, 21. Ὀχεύει δὲ τὰ ἄρρενα, καὶ ὀχεύεται τὰ θήλεα. ἐνιαύσια ὄντα πρῶτον, 23. Ὀνος δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται τριακοντάμηνος, 24. Ὁ δὲ ὀρεὺς ἀναβαίνει μὲν καὶ ὀχεύει μετὰ τὸν πρῶτον βόλον, 18. de elephantis, Ἐξαγριαίνονται περὶ τὴν ὀχείαν, διόπερ φασὶν οὐκ ἔαν αὐτοὺς ὀχεύειν τὰς θηλείας τοὺς θρέψαντας. Unde Plin. 8, 9. Circa coitus maxime efferantur: quapropter arcent eos coitu, feminarumque pecuaria separant. Alibi ap. Eund. cum dativo legitur, si locus mendo caret, Οἱ κριοὶ ταῖς πρεσβυτάταις ὀχεύουσι. De piscibus etiam dicitur, Athen. (353.) Δελφίνα δὲ καὶ τινὰς τῶν ἰχθύων παρακατακλινομένους ὀχεύειν: l. 7. Ὀχεύει δὲ συμπλεκόμενος. Idem de insectis, (353.) Οὐκ ὥφθαι οὔτε μέλισσαν οὔτε κηφήνα ὀχεύοντας. Sed et de homine ap. Suid. "Εσθιε, πῖν', ὀχευε' ὡς τὰ γε ἄλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια. Sed ap. Athen. pro hoc ὀχευε legitur παῖζε, ut videre est supra in Ἐπικροτέω. Pass. Ὀχεύομαι, Ineor, Incendor, Salior; de femina marem admittente. Aristot. de canibus, ἐξάμηνοι ὀχεύονται: unde Plin. de canibus Laconicis locutus,

PARS XXII.

Ceteræ canes et semestres coitum patiuntur. Geop. Πρώτερον δὲ οὐ χρὴ ὀχεύεσθαι, sc. quam ad bimatum perveniant: ut Varro, Neque oportet pati minores oves quam bimas saliri. Passim obvium est ap. Aristot. H. A. 6, 18. 19. et sequentibus. Et ὀχεύεσθαι ὑπὸ, Iniri ab, 23. Ὁ δὲ ἵππος τὸ τοῦ ὄνου ὄχευμα οὐ διαφθείρει, ὅταν ἡ ὀχευομένη ἢ ἵππος ὑπὸ τοῦ ὄνου. Item de serpentibus, Aristot. de Gener. Anim. 1. Ὀχεύονται περιπλεκόμενοι ἀλλήλοις, ubi nota masculino genere dici ὀχεύονται περιπλεκόμενοι, sicut ap. Athen. l. 9. Ὀχευομένους, δὲ τοὺς κάπρους καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας θεωροῦσιν ἄσμενοι. Et de anguillis, Athen. (298.) Ὀχεύονται συμπλεκόμεναι. ["Jacobs. Anth. 10, 114. Dionys. H. 1, 581. Heyn. ad Apollod. 1081. Toup. in Schol. Theocr. 210. ad Mær. 416." Schæf. Mss. Ὀχεύονται pro ὀχεύονται, Arat. 1070.] Ὀχευμα, τὸ, Semen s. Genitura qua ὁ ὀχεύων implevit τὴν ὀχευομένην, Aristot. H. A. 6, 23. de asina ab equo jam inita, Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβάς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. Unde Plin. 8, 44. Conceptum ex equo secutus asini coitus abortu perimit. Quod vero ibi ὄχευμα vocat, paulo post πλήσμα nominat, Μάλιστα δέχεται τὸ πλήσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Exp. etiam Coitus. [* "Ὀχευσις, Admissura, Joseph. 162, 18.] Ὀχευτής, ὁ, Admissarius, Qui feminam init, s. salit. Dicitur et de homine mare, sed in vitio, pro Libidinosus, Ad coitum proclivis, ἀφροδισιαστικός. Epigr. καὶ γὰρ ὀχευτής καὶ μωρός, μαλακός τ' ἐστὶ καὶ ὀψοφάγος, Salax. ["Wessel. ad Herod. 91. ad Lucian. 1, 272. Jacobs. Anth. 8, 237." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 8, 49. * Ὀχεύτρια, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχευτὸς, ὁ, vel potius Ὀχευτή, ἡ, Quæ marem admisit, Venerem s. Coitum passa, Quam mas inivit, Diosc. 2, 97. de sanguine, Τὸ δὲ τῶν ὀχευτῶν ἵππων σηπτικοὺς μίγνυται. At Plin. 28, 9. de equis, Quin et sanguis eorum septicam vim habet: item equarum, præterquam virginum, erodit, emarginat ulcera. Ruellius vertit, Quæ admissuram expertæ sunt; Marc. Equarum matricum. Dicuntur autem a Colum. et Palladio matricæ equæ vel boves, quæ sobolis procreandæ causa aluntur. "Ἀνόχευτος, ὁ, ἡ, Non initus, Coitum non passus. At in VV. LL. ἀνόχευτος exp. non solum Experts coitus, sed etiam Qui "non coit." [Absque coitu, Athen. 352.] Ὀχευτικός, Qui coire solet, Ad coitum s. venerem propensus, Salax, Aristot. de Gener. Anim. 3, 1. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀρνέων ὀχευτικά τὴν φύσιν ἐστίν. [Athen. 391. * "Ὀχευτικός, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχεία, ἡ, Coitus, Aristot. de Gener. Anim. 1. 14. Τῆς ὀχείας πόρος, Meatus quo coitus perficitur, c. 5. περὶ τὴν ὀχείαν, vel περὶ τὰς ὀχέας, Circa coitus, ut Plin. supra in Ὀχεύω interpr., vel Coitus tempore, περὶ τὴν τοῦ συνδυσσασμοῦ ὥραν, Admissuræ s. Admissionis tempore. Idem H. A. 6, 20. Κυτίσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας. Quæ sic Plin. interpr. Canes implentur uno coitu. Geop. Τὰς βοῦς πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα τῆς ὁ. οὐκ ἐάτεον πληροῦσθαι τροφῆς: pro his Columellæ, Pabulum circa tempus admissuræ subtrahitur feminis. In eod. l. Ἠλικία πρὸς ὀχείαν χορησιμωτάτη ἐστὶν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, pro his itidem Columellæ de arietibus, Ejus quadrupedis ætas ad prognerandum optima est trima. Rursum in eod. l. Ὡρα δὲ πρὸς ὀχείαν τετραπόδων, ἡ ἀπὸ δελφίνος ἀνατολῆς ἕως ἡμερῶν μ, pro his Varronis de vaccis, Maxime idoneum tempus ad concipiendum a delphini exortu usque ad dies XL. Ubi notandum, πρὸς ὀχείαν, non idem prorsus esse cum Ad prognerandum, et Ad concipiendum; sed esse consequentia pro antecedentibus posita. [Athen. 389. Plut. 6, 522. "Valck. Adoniaz. p. 367. Toup. Opusc. 1, 271." Schæf. Mss. Ποντρία ὀχεία, pro ἄγκυρα, Hesych.]

Ὀχείον, τὸ, in Lex. meo vet. exp. ὄχημα, i. e. Vehiculum, vel τόπος εἰς ὀχείαν ἐπιτήδειος. AT Ὀχεία, τὰ, dicuntur Admissarii vel equi, vel boves, vel asini, vel arietes; interdum vero et alii animantes mares. Aristot. de Gener. Anim. 1, (21.) Ὀχεία τὰ πρῶτα μεταβάλλει, Primos admissarios mutat: H. A. 6, 18. Τὰ ὀχεία ἐκ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαιροῦσι, Equos admissarios a feminis non summovent. Itidem Plut. Lycurgo, Ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων κύνας ἢ ἵππους

βιβάζουσι. Singulari numero ὄχειον pro τὸ εἰς ὄχειον ἀποδεδειγμένον, usus est Dinarchus in Ἀπολ. πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ Ἴππου, cum dixit, Ὀνοῦνται μου τὸν ἵππον ὄχειον, Emunt s. Conducunt equum meum ad admissuram. Itidem Lycurg. Ἐν τῷ περὶ διοικήσεως dicit γείτονας τοῦ ὄχειον. Quos duos locos cum citasset Harpocr., subjungit, Μήποτε δὲ ἐπὶ τόπον τινός, ἐν ᾧ αἱ ὄχειαι γίνονται τῶν κτηνῶν ἢ ὀχήματα μισθοῦται. [Eadem habet Phot.] Dixerat vero paulo ante Dinarchum in eadem Oratione ὄχειον posuisse pro ὄχημα, i. e. Vehiculum, sicut Suid. itidem exp. ἄρμα, δίφρος, ἄμαξα. Sed et ab Hes. exp. ἄρμα : qui tamen et alterius signif. meminit, dicens ab Atticis usurpari pro τὸ εἰς ὄχλα ἀνειμένον. [Æschylus ap. Plut. 6, 371. Ἴππων ὄνων τ' ὄχεια καὶ ταύρων γονάς. "Ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss.] AT Ὀχεῖος, Admissarius, Qui ad admissuram educatur, habetur quidem in VV. LL., sed sine exemplo.

[* Ἀντιοχεύομαι, pro ἀντιοχέομαι, Anal. 2, 418.] Ἐποχεύω, Iterum in eo, Secundo inscendo, Post primum coitum salio : qua signif. dicitur Ἐπαναβαίνω supra in Ὀχευμα. Aristot. de Gener. Anim. 2. Τὰ γὰρ ὑπνέμια γίνεται γόνιμα, ἐὰν ἐν τινι καινῷ τὸ ἄρρεν ἐποχεύσῃ : ea enim ova feminæ concipiunt mutua inter se libidinis imaginatione : ut supra in Οὐρίος s. Οὐρίνος videre est. At perficiuntur et γόνιμα fiunt, cum gallinaceus post irritum illum et inanem coitum eas salierit. Exp. etiam simpliciter Ineo, Coeo. [Empedocles Macrobii 7, 5. * Κατοχεύω, LXX. Levit. 19, 19. : Hes. Κατοχεύει πηδᾶ, ἐπικάθηται. Vide Schn. Lex.] Παροχεύω, Ineo præter. Dicitur de mare adultero, qui alterius feminam init præter suam. Et pass. Παροχεύομαι, Ab alio præter meum maritum ineor, Alium marem admitto, Furtivam venerem patior. Aristot. H. A. 9, 7. de columbis, Παροχεύονται δὲ ποτε καὶ τῶν τοὺς ἄρρενας ἔχουσῶν τινές. Scribit tamen Plin. 10, 34. eas conjugii fidem non violare, neutrique nota esse adulteria. Admittit autem παρὰ et aliam interpr. in hoc comp. Προοχεύω, Prior in eo, salio, opp. τῷ ἐποχεύω. Pass. Προοχεύομαι, Prius ineor, Ante salior. At προωχευμένος, Ante conceptus, VV. LL.

Κωχεύω, Sustollo : vel Veho. Hesychius κωχεύει exp. μετεωρίζει, κονφίζει, φέρει : addens, idem dici "et κωφεύει. Itidem κωχεύουσιν e Soph. affert pro "μετεωρίζουσιν, ὀχούσι."

ΟΧΛΟΣ, ὁ, Turba, Multitudo hominum ; interdum etiam simpliciter, Multitudo. Xen. K. II. 7, (5, 15.) Ὀχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει. Arsinoë ap. Athen. (276.) Συνοικία γε ταῦτα ῥηπαρά ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγούς ὄχλου, θοίνην ἐωλον. Aristot. Polit. 3. Κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ ἢ εἰς ὀπισθοῦν, Hominum multitudo ; etiam Multi simul. Gorgias, Ἐν ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως, Cum a multitudine causa cognoscitur, vel A vulgo, A populo : Xen. Ἑλλ. (1, 7, 8.) Ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος, Cum ante dixisset δῆμος, πλῆθος. Et in Axiocho, Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, Apud populum s. vulgus. Itidem Aristot. Rhet. 2. Φασὶν οἱ ποιηταὶ τοὺς ἀπαιδέτους παρ' ὄχλῳ μουσικωτέρως λέγειν. Itidem dicitur plurali numero, οἱ ὄχλοι pro ὁ ὄχλος, Multitudo, h. e. Populus, Vulgus, Aristot. Τὰ μὲν αὐτῶν παριέντων, τὰ δὲ τῶν ὄχλων παραινουμένων, Cum partim ipsi sua munera neglectim transmittent, partim populus ipsis adimeret. Sic Herodian. 7, (3, 11.) Τὰ τῶν πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὄχλων ἀμελεῖται, A plebe negliguntur : (12, 11.) Οἱ ὄχλοι ταῖς συσταδὸν μάχαις ἡττώμενοι, Plebs statario certamine a militibus victa : de seditione intestina in urbe. Itidem Athen. 14. Παρ' ὄχλοις εὐδοκμεῖν. || Est ubi per contemptum potius dicitur de Confusanea hominum multitudine, ut et Lat. vocabulum. Herodian. 6, (7, 2.) de exercitu barbarico, Ὀχλος μᾶλλον ἢ στρατός, Turba potius quam exercitus : 7, (9, 8.) Οἰόμενοι ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ τὸ εὖελπι τῆς νίκης εἶναι, In turba potius quam in exercitu aliquo ordine collocata victoriæ spe. Et plur. num. Thuc. 4, (126.) p. 162. Οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι, de Militum barbarorum multitudine. Interdum gen. adjunctum habet, nec de hominibus tautum, sed qui-

busvis rebus dicitur, ut et Turba, Multitudo. Xen. K. II. 7, (5, 15.) Τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον, Circumfusam amicorum multitudinem, Thuc. 1, (49) Ὑπό τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, Præ multitudine et turba navium. Synes. Ep. 11. Ἐμαντὸν ἐπιδούς ὄχλῳ πραγμάτων, Turbæ negotiorum. ["Athe. pag. 19. Isocr. 2, 558." Wakef. Mss.] || Ὀχλος, Molestia : quam signif. propriam esse tradit Ammonius. Eur. (Med. 338.) Ὀχλον παρέξεις, Molestiam exhibebis. Itidem Synes. Ep. 29. Τοῦ παρ' ἡμῶν ὄχλου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτὸς σὺ σαντὸν αἰτιῶ, Molestias et negotia a nobis exhibita tibi. Itidem Dionys. H. de Idiom. Thuc., dicit eum uti masculino ὄχλος pro feminino ὄχλησις, sicut τάραχος pro ταραχή. Sic accipitur ap. eum δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, 1, (73.) p. 24. Τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοῖς ἐξύνιστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις, ἀνάγκη λέγειν, Etsi molesta vobis erunt, quod ea subinde allegemus. Alii minus recte, Etsi propter vulgus magis assidue sint prædicanda : quemadmodum et Petr. Victor Comm. in l. 3. Rhet. Aristotelis annotat, bonos auctores δι' ὄχλου aliquid esse dixisse, cum est pervagatum jam et in ore vulgi. Itidem et δι' ὄχλου γίνεσθαι. Joseph. A. J. * Α παραλείπω ἐκδιηγέσθαι, μὴ δι' ὄχλου γένηται τοῖς ἐντυγχάνουσι, Ne lectoribus molestiam et tædium afferant. Pro quo alibi dicit, "Α λέγειν οὐκ ἀναγκαῖον ἡγησάμην, ἵνα μὴ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὀχληρὸς δοκῇ. Itidem Dion. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνόματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν, ἵνα μὴ δι' ὄχλου γένωμαι, Ne fastidium ingeram et molestiam exhibeam. Idem dixit etiam δι' ὄχλου ποιεῖσθαι pro Fastidire et aspernari, Τοὺς ἐν χερσὶν ἡδὴ ὄντας οὐδὲ εἰδέναι δοκῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὄχλου ποιούμενος. || Suid. ὄχλος exp. non solum ταραχή, sed etiam ἀγανάκτησις, in li. 1., Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπέθετο τῷ πατρὶ, καὶ ἦν πρὸς τοὺς πυνθαγομένους καὶ ὄχλον κινούντας εὐ μᾶλα ἐγκρατῆς. Q. in. 1. ὄχλον κινεῖν est quod Lat. dicunt Concire s. Excitare turbas. Sed id potius ad ὄχλος illud pertinet, cui primum locum tribui. ["Thom. M. 667. Markl. Suppl. 411. 659. 681. Iph. p. 28. Wakef. Ion. 647. Herc. F. 111. 528. S. Cr. 3, 64. Jacobs. Specim. 58. Anim. 159. 278. Coray Theophr. 200. Brunck. Aristoph. 1, 20. Huschk. Anal. 107. Porson. Phæn. 893. Villosion. ad Long. 265. 295. Dionys. H. 5, 1027. Boiss. Philostr. 414. ad Charit. 245. Toup. Opusc. 1, 24. 167. ad Longin. 374. Emend. 1, 33. 2, 61. ad Herod. 239. Ruhnk. ad H. in Cer. 239. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Valck. Phæn. p. 67. ad Rover. 47. Diatr. 39. ad Mær. 289. Ammon. 114. Molestia, Valck. Phæn. p. 329. Nihil homo, 520. Ruhnk. Ind. ad Timæum. Sic explicem in loco Eur. tentato a Valck. Anim. ad Ammon. 15. Ἐν ὄχλῳ, Xen. Mem. 1, 1, 14. Οἱ ὄχλοι, Diod. S. 1, 69. 76. 84. 93. 94. 2, 569. 572. Heindorf. ad Plat. Gorg. 27. 28. Attici poetæ non utuntur ὄχλοι in plurali pro Plebe, sed ὄχλος, Markl. Iph. p. 84. Ὀχλός, Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss. Æolice Ὀλχος, unde Lat. Volgus, Vulgus, Angl. Folk. "Item * Πολχος, in moneta Cretensi, ap. Chishull et Pellerin Collection 3. p. 66." Schn. Lex.]

Ὀχλοκόπος, Qui populum s. turbam concitat, i. q. δημοκόπος, ut supra post ἄμμος docui. Apud Suid. Ἦν δὲ ὄχλοκόπος ὁ Φλαμίνιος καὶ δημαγωγὸς τέλειος : [cf. Polyb. 3, 80, 3. "Tzet. Chil. 6, 26. et alibi." Wakef. Mss.] Ὀχλοκοπέω, Turbam popularem concito, Plebis sollicitator sum, i. q. δημοκοπέω, Plut. (9, 180.) Ὡς ἀνοήτους, οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν, ἢ γραμματεῦσιν, ἢ δημηγορῶσιν, πολιτευομένους, ἀλλ' ὄχλοκοποῦντας, ἢ πανηγυρίζοντας ἢ στασιάζοντας. Ὀχλοκοπία, ἡ, Turbæ popularis concitatio, Plebis sollicitatio.

[* Ὀχλοκοπική, sc. τέχνη, Sext. Emp. (1, 18.) 299.] Ὀχλοκρατοῦμαι, A turba populari s. plebe regor, Turbæ popularis arbitrio administror et gubernor. [* Ὀχλοκρατία, ἡ, Vitiosa democratia, nempe Immoderata et effrenis populi licentia omnia pro lubitu agentis, Plut. 9, 287. Polyb. 6, 4, 6. 57, 9. Ὀχλοκρατία, * Ὀχλοκρασία, Lobeck. Phryn. 525. "Ὀχλοκρασία, Clem. Alex. 852. Suid. Etym. M. * Ὀχλολόγος, Hes." Wakef. Mss. * Ὀχλομανής, unde] Ὀχλομανέω, Insano turbarum amore teneor, Insano turbæ popu-

laris amore ducor, [Plut. 8, 381. * 'Οχλοποιός, unde] 'Οχλοποιέω, exp. Turbam congrego. Nisi potius significet Turbas concio, excito, Turbas populares excito, [Act. Apost. 17, 5. * " 'Οχλοποίησις, Hes." Wakef. Mss.] 'Οχλοτερπής, Turbam delectans. [* 'Οχλοχαρής, Popularis, M. Anton. 1, 16. Manetho 4, 277.]

'Οχλαγωγός, ὁ, Qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulator, Joseph. c. App. 1. 2. 'Υπ' ἀνθρώπου καὶ παρὰ τὸν βίον ὀχλαγωγὸν γεγονότος. [" Ad Charit. 197. Tour. Opusc. 2, 11. ad Lucian. 1, 236." Schæf. Mss.] 'Οχλαγωγέω, Populum s. Popularem turbam concito, ut plebis adulatores et circultores faciunt; illi, verbis et pollicitationibus, hi miraculis et præstigiis. Strabo l. 4. de tabula Protogenis, in qua perdix erat picta, Ἐξέπληττον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ * περδικοτρόφοι, κομίζοντες τοὺς θιασσοὺς, τιθέντες καταντικρὺ, ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ πέρδικες καὶ ὀχλαγώγουν, Et plebem circulatoris more detinebant et oblectabant. Ita Bud., qui 'Οχλαγωγῶ vertit etiam, Plebem ad res novas sollicito, Factiosæ turbæ ducem me præbeo, ut δημαγωγῶ. Hesychio vero ὀχλαγωγῆσαι, συναγαγεῖν ὄχλον ἢ ταράξει. [Polyb. 25, 8, 2. Strabo 14. p. 596. * 'Οχλαγωγία, Gl. Convitium, Conventus, Plut. Pyrrho 29.] AT 'Οχλαγώγιον, Cum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand. dicitur esse, Πολλῶν τινων σύνδοδος, ὅταν πολλῶν φωναὶ παρὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πόλεως τρόπους εἰς ταυτὸ συντρέχουσιν εἰς φθόνον καὶ ἀτιμίαν τινός. Sed et, Τῷ ἀπόντι γίνεται ὀχλαγώγιον, ὅτε τις ἐπέλθῃ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἢ τῷ ἐργαστηρίῳ. Et, 'Οχλαγώγιον ποιεῖ οὐ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλεσάμενος ἄλλους ἢ ὑποβαλὼν ἐπὶ τῷ κράξει. In iisd. Pandectis titulus est, περὶ τῶν Στρωσιωτῶν, ἥτοι Στάσεις καὶ Θορύβους ἢ 'Οχλαγώγια ποιούντων. [* 'Οχλαγωγεὺς, Gl. Circulator.]

'Ανοχλος, Turba s. Turbis carens. Exp. etiam Inoffensus, Nulla molestia affectus. [Aristot. de Part. Anim. 3, 2.] Εὐρύοχος, Latus s. Amplus turba et multitudo, Numerosus, [Schneidero susp.] Πολύοχος, Turba s. Hominum multitudo abundans, [Polyb. 3, 49, 5. " Valck. Phæn. p. 201." Schæf. Mss.] UNDE Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna hominum turba et multitudo est. [Πολυοχλοῦσα, Gl. Celeberrima, Populosa. Πολυοχλοῦσαι δυνάμεις, Dionys. Antiq. 6, 64. " Musgr. Rhæ. 166. Diod. S. 1, 721. Valck. Adonias. p. 197." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 1187. Strabo 581. Pass., Diod. S. 1, 715. (πόλις πολυοχλουμένη.)" Wakef. Mss. " Chrys. in Jo. Hom. 29. T. 2. p. 669, 8. τοὺς πολυοχλοῦντας τόπους." Seager. Mss.] " Πολυοχλία, Turbæ multitudo, Multa turba, hominum sc. Job. 31, (34.) Οὐ γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦσαι ἐνώπιον αὐτῶν : " [39, 7. Brunck. 4, 24. Polyb. 10, 14, 15. σύμμικτος π. Gl. Celebritas, Populositas. * Φίλοχος, Diog. L. 4, 6, 17.]

'Οχλικός, Popularis, ab ὄχλος, Turba popularis. Plut. Numa, 'Ο. καὶ θεραπευτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις, Popularis et grata multitudini ordinatio : (8, 869.) Τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν, ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὁ οὖσαν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος. Exp. etiam Turbulentus, Molestus. [Athen. 540. " Thom. M. 302. Tour. Emendd. 3, 184." Schæf. Mss.]

'Οχλώδης, Turbulentus, παραχώδης, Suid. Qua signif. e Polyb. citatur. Item Difficilis, Morosus, δύσκολος, Cui omnia sunt molesta. Et τὸ ὁ, Difficultas et fastidium, δυσκολία. Apud Suid. Οὐτε ἐξετάσαι τὸν ἀνθρώπου οἶόντε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενεῖα σώματος ὀχλούμενον, οὐτε ἐρωτᾶν, εὐλαβεῖα τοῦ ὀχλώδους. Nisi forte significet, Metu turbarum; etiam, Ne majore molestia afficeretur, qui a morbo jam satis vexabatur. [Plut. 8, 767.]

'Οχληρός, Turbulentus, i. q. ὀχλώδης, s. παραχώδης, ut Suid. utrumque exp. || Molestus, Molestiam afferens, ὁ δὲ ὄχλου γινόμενος: cujus signif. exemplum habes in 'Οχλος ex Josepho. Sed et ap. alios frequens est, Isocr. Panath. Ἔσται δ' ὁ λόγος ἐμοῦ διεξιόντος οὐτ' ὀχληρὸς οὐτ' ἀκαιρος, ad Phil. Τὸν δὲ λόγον τὸν ἐμὸν ἦκιστα ἂν ὀχληρὸν γενέσθαι τοῖς ἀκούουσι. Itidem homo aliquis alteri ὀχληρὸς esse dicitur, cum ei mole-

stus est et negotium facessit, Herodian. 3, (5, 3.) 'Ο. καὶ περιττὸς αὐτῷ ὁ Ἀλβίνος ἐνομίζετο: (15, 3.) Ἐπαχθὴς αὐτῷ καὶ ὁ ἐφαίνετο. Et τὸ ὁ, sicut τὸ ὀχλώδης, Molestia, ὄχλος. ['Οχληρότατος, Alex. Trall. 12. p. 240. * 'Οχληρῶς, Gl. Molestie. * 'Οχληροτέρως, Hippocr. 1, 667. Lind. * " 'Οχληρία, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 47." Boiss. Mss. Ecclesiastes 7, 26.] 'Οχληρώδης, Molestus. VV. LL. [Gell. 18, 8.] [* " 'Οχληρὸν συναχθεὶς ὁ λαὸς, Philo Carpas. in Cant. Cantic. 160." Boiss. Mss.]

'Οχλέω, Turbo, Commoveo. Et pass. 'Οχλοῦμαι s. 'Οχλεῦμαι Ionice, Turbor, Commoveor. Il. Φ. (261.) de rivo, Τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι 'Οχλεῦνται, i. e. κινεῦνται, s. κυλινδρῶνται, Suid. et Hes.: Hes. ὀχλεῖ, κωλύει μετὰ ὄχλου. || 'Οχλουμένη ὁδός, Turbæ plena et multitudinis, Bud. ap. Cebetem, Ὀδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, Via non frequentatur a multa turba. || Molestia afficio, Molestiam affero s. exhibeo. [" Τους ὀχλοῦντας ἀποσεῖσθαι, Herodian. 6, 3. ubi quidem τοὺς ἐνοχλοῦντας habet Cod. Vindob., sed id e Scholio fortasse, quoniam frequentius usurpatur comp. verbum. Simplex verbum habet Herodotus 5, 41. "Ὀχλεν αὐτήν, Molestabant illam." Schw. Mss.] Pass. 'Οχλοῦμαι, Molestia afficio, Molestia mihi exhibetur. Paulo ante in 'Οχλώδης habes, Ἀσθενεῖα σώματος ὀχλούμενον. || At ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, quod in VV. LL. exp. Vehitur equo, mendosum est, et pro eo reponendum ὀχεῖται. Hes. ὀχλησεν exp. non solum active, ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, ὤθησεν, sed etiam neutraliter ἐμόχθησεν, ἐνόσησεν. [Æsch. Pr. 1000. Plut. 8, 79. " Valck. Phæn. p. 330. Brunck. CEd. T. 445. ad Charit. 357. Jacobs. Anth. 10, 93. Thom. M. 668. Musgr. Tro. 850. Heyn. Hom. 8, 117. Cum accus., T. H. ad Plutum p. 109." Schæf. Mss. * "Ὀχλημα, Sext. Emp. adv. Math. 11, 158. Vide "Ὀχελον." 'Οχλησις, ἡ, Molestia, i. q. ὄχλος, Perturbatio, παραχῆ, Suid.: Plut. adv. Col., de Epicuro, Διακελεύεται μὴ νόμοις καὶ δόξαις δουλεύοντα εἶναι, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ τὴν διὰ τοῦ πέλας ἐκ πληγῆς ὀχλησιν παρασκευάζουσιν: quæ paulo post explanans, dicit, Τῶν νόμων παρακελεύόμενοι περιφρονεῖν, εἴην μὴ προσή φόβος πληγῆς καὶ κολάσεως : [9, 607. " Thom. M. 667. T. H. ad Plutum p. 18. Brunck. Aristoph. 2, 116. Boiss. Philostr. 574. Mær. 289. et n., Valck. Phæn. p. 329. Ammon. 114." Schæf. Mss. * 'Οχλητός, unde * " Ἀνόχλητος, ad Phalar. 333." Schæf. Mss. * Ἀνοχλήτως, Basil. de Virg. 3. p. 589. " Clem. Alex. Str. 2, 21." Kall. Mss. * Ἀνοχλησία, Diog. L. 1, 221. Lobeck. Phryn. 730. " Ad Phalar. 333. * Ἀόχλητος, ibid. Dionys. H. 1, 24. Bergler. Alciph. 411. (3, 55. p. 169.)" Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Clem. Alex. 181. * Ἀοχλήτως, 415." Kall. Mss.] Ἀοχλησία, Vacuitas a turbis et molestiis, [Eust. Od. Δ. 56. Lobeck. l. c. " Bergler. l. c." Schæf. Mss. * 'Οχλητικός, Procl. Paraphr. 3, 18. p. 218. Πράγματα ὁ. καὶ πολιτικά.]

[* " Ἀνοχλέω, Emoveo, Submoveo, Suid. v. Ἀνοχλήσας." Kall. Mss. Sext. Emp. 647. (* Ἀνόχλησις, * Ἀνοχλητικός, unde) * Ἀνοχλητικῶς, ibid.] Διοχλέω, Turbo: Hes. διοχλεῖ, exp. ἐκταράττει. || Molestiam exhibeo, Molestus sum, Dem. Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλα ὑμᾶς εἰδύτας, Molestus sum repetitione rei notæ, δι' ὄχλου γίνομαι. Pass. Διοχλοῦμαι, Molestia afficio, Molestia mihi exhibetur. [Longus 3, 20. 4, 1. p. 381. Schæf., cf. Abresch. ad Xen. Eph. 256. * " Διόχλησις, Obturbatio, Interpellatio, Andr. Cr. p. 51." Kall. Mss.] Ἐνοχλέω, Molestus sum, i. q. διοχλέω, Dinarch. c. Dem. Οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, δις περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν, Plut. de Primo Frig. Νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ τέρπουσα τὴν αἴσθησιν, Interdum sensum offendens, interdum suavitate perfundens, Gal. ad Gl. 1. Εἰ ἀλγῆμα σύντονον ἐνοχλοῖ τὸν νοσοῦντα, Isocr. ad Phil. Ἡνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ, Molestiam exhibebant, vexabant. Idem cum dat., in Paneg. Ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι: qua constr. et in Panath. Utitur ead. Dem. quoque in Orat. pro Cor., ubi etiam sibi opponit, πρὸς ἡδονὴν ἐστίν et ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. Ἄν δὲ δις ἐγγρίση με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω· ὀφθαλμοὺς αὐτῷ, Molestus ei iterum non ero.

Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur, cum quotidie in repetendo debito molesti sunt. Appian., Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο: quæ verba sic Bud. interpr. Manum injicientibus creditoribus ut potuit satisfaciens. Sed et ventris onus ἐνοχλεῖ, cum tamdiu negotium facessit, donec deponatur, Herodian. 4, (13, 9.) Ἀνεχώρει σὺν ἐνὶ ὑπέρετῃ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Pass. Ἐνοχλοῦμαι, Molestia mihi exhibetur, Interpellor, 3, (11, 1.) Συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλοῦμενον. Et ap. Synes. Ep. 62. Ἐν γράμμασιν αὐτῷ τὴν μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exp. Non interpellati, sed interpellantes. [“Plut. de S. N. V. p. 5. Valck. Phœn. p. 330. Hippol. p. 184. Villosion. ad Long. 193. ad Phalar. 265. Thom. M. 668. Albert. Gloss. 182. ad Charit. 717. Wakef. S. Cr. 5, 65. Conciones habeo, Publice dico, Schneid. ad Xen. Mem. 165. Ed. 3. De constr., Crus. ad Plut. Agesil. p. 75. Porson. Adv. 234. ad Xen. Eph. 256. Lesbon. 187. Valck. Diatr. 287. Lucian. 1, 103. ad Diod. S. 1, 268. ad Charit. 67. De augm., Schneid. ad Demetr. Phal. 176. ad Mær. 122. 176. ad Diod. S. 1, 710. ad Æschin. 434. Reisk.” Schæf. Mss. Ἡνώχλει, ἡνώχλει, Lobeck. Phryn. 154. * “Ἐνοχλητέον τὰς τρίχας, Vexandi sunt pili, Clem. Alex. 247. 290.” Kall. Mss.] Ἐνόχλησις, ἡ, Molestiæ exhibitio, Interpellatio, Inturbatio, Plaut. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 333. “Wakef. S. Cr. 5, 113.” Schæf. Mss. Theophyl. 3, 694. “Geop. 4, 1. Aqu. Symm. Theod. (Es. 1, 14.)” Kall. Mss. Symm. Ps. 54, 4. * Ἐνοχλητός, unde] Ἀνενόχλητος, ὁ, ἡ, Cui nulla exhibetur molestia, Vacuus ab omni molestia. At τὸ ἄ., Vacuitas molestiarum. [Schol. Apoll. Rh. 4, 647. Herodian. 5, 17. Heliod. 10, p. 323. Julian. de Medicis 398. sed cf. var. lect. * “Ἀνενοχλήτως, Schol. Eur. Or. 629. Ep. ad Theoph. de Imag. 122. Combef.” Boiss. Mss.] “At Ἀνενοχλησία, a Bud. “exp. ἀπραγμοσύνη, cum potius sit τὸ οὐκ ἐνοχλεῖσθαι.” [* Διανοχλέω, Philo 2, 590. Themist. 169. “Aristæn. 1, 5. Jo. Chrys. Ecl. 2, p. 26. Matth.” Boiss. Mss. “Demosth. 446, 24.” Seager. Mss. “Athan. 1, 115. 2, 286. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 199.” Kall. Mss.] Παρενοχλέω, Obturbo, Obstrepo, Molestiam exhibeo. Idem cum præcedenti et ejusd. constr. Plut. Romulo (21.) Παρενοχλοῦν τοὺς Λουπερκούς, de canibus qui Lupercis per urbem discurrentibus molestiam exhibebant, Act. 15, (19.) Μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν, Non obturbare. Pass. Παρενοχλοῦμαι, Obturbor, Molestia mihi exhibetur. E Pand. autem Παρενοχλοῦμαι affertur pro Controversiam patior. Porro sicut Ἡνώχλων pro ἐνώχλων supra in Ἐνοχλέω habuimus, sic ETIAM Παρηνώχλησάς με, Inquietasti me, legitur 1 Reg. 27. quod augmenti genus Atticum est. [Dem. 242. Arrian. Diss. Epictet. 1, 9. “Aristæn. 2, 16.” Boiss. Mss. “Ad Diod. S. 2, 335. 547. Wakef. S. Cr. 1, 108. Casaub. Athen. 1, 25.: Athen. 1, 52. De vino, Casaub. p. 63. Παρηνώχλησα, Koppiers. Obs. 10.” Schæf. Mss. Hippocr. 1276, 31. Polyb. 1, 8, 1. 3, 53, 6. Schleusn. Lex. V. T. “Athan. 1, 390.” Kall. Mss. * Παρηνόχλημα, Theophyl. 3, 637. “Philo V. M. in Dahlii Chrestom. 133.” Boiss. Mss.] Παρηνόχλησις, Inturbatio, Plaut. [* Παρηνόχλητος, unde] Ἀπαρηνόχλητος, ὁ, ἡ, Qui non obturbatur, Cui nulla exhibetur molestia: Ἀ. ταῖς λύπαις, Cui nulli dolores molestiam exhibent, Qui nullis mœroribus perturbatus est, [Plut. 6, 448. * Προσενοχλέω, Hippocr. 19, 41.] Παροχλέω, Obturbo, Molestiam exhibeo, Vexo, Infesto, i. q. παρενοχλώ, [“Ad Mær. 290.” Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 10, 5. * Προσοχλέω, Athen. 180. * “Ὑποχλέω, Heyn. Hom. 8, 163.” Schæf. Mss.] [* Ὀχλάζω, i. q. ὀχλέω, Aq. Ps. 58, 7, 15. 82, 3. Prov. 7, 11. Jer. 4, 9. * Ἐνοχλάζω, Philostr. Icon. 867.]

“Ὀλαεῖ et Ὀλαβεῖ Hes. affert pro ἐνοχλεῖ.”

ὈΧΛΕΥΩ, i. q. ὀχλέω, Moveo, κινέω: unde ὀχλεύονται, Hes. exp. κινούνται, sicut ὀχλεῦνται s. ὀχλοῦνται. [“Kuster. Bibl. Chois. 97. * Ἀνοχλεύω, ibid.” Schæf. Mss. * “Ὑποχλεύω, Il. Φ. 260. (ὑπὸ ψηφίδες ἄπασαι Ὀχλευνται.)” Wakef. Mss.] QUO

A REFER Ὀχλεῖν, ἑως, ὁ, Vectis quo aliquid κινεῖται s. ὠθεῖται: Hesychio μοχλὸς, item στρόφιγξ, Cardio, δεσμός, Vinculum, Ligamen, nec non ἄρμα et πομπή. Ἐποχλεῖν, Vectis quo trajecto rotæ in locis declivibus impediuntur, ne uno impetu decurrant, s. Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat: quod Sufflamen ab Juvenale dicitur Sat. 8. Ipse rotam stringit multo sufflamine consul. Eust. 1944. Φασὶ δὲ ἐποχλέα τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεϊς τόπους ἔρχονται, καὶ κωλύων αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρηνούς, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους. Athen. (99.) affert hoc vocab. e Simaristi Synonymis, addens ab Herode Rhetore vocari τροχοπέδην. [“Pier-son. ad Herodian. 467.” Schæf. Mss.]

Ὀχλίζω, Moveo, Vecte impello et protrudo. Unde ap. Suid. Ὀχλίζειν, μοχλεύειν, κινεῖν: quod et ap. Hes. habetur, ap. quem etiam ὀχλίσειαν, κινήσειαν: qui aoristus ap. Hom. legitur Od. I. (242.) de saxo quo Polyphemus speluncam suam obstruxerat, οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαζαι Ἑσθαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσειαν. Et Orph. Argon. 236. Ἄργος ἐφημοσύνησι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν, Δουρατέσι φάλαγγι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσι Πρυμνόθεν ἀρτήσας, Movere et in mare deducere. Pass. Ὀχλίζομαι, Moveor, μετακινούμαι, Eust.: Hes. vero Ὀχλιζομένων exp. συναγομένων, quod ad ὄχλος pertinet, quo Turba s. Multitudo hominum in eund. locum congregatorum denotatur, ap. quem legitur ETIAM Ὀχλοσίαν, ἐκκλησίαν, ἰκεσίαν. [“Kuster. Bibl. Chois. 97. Heyn. Hom. 6, 351. Ruhnk. Ep. Cr. 150. ad Charit. 357. Gesner. Ind. Orph.” Schæf. Mss.] Ἀνοχλίζω, Vecte submoveo, elevo: Hes. ἀνοχλίζων, ἀναμοχλεύων, Eust. autem ἀνακινῶν. Utitur hoc verbo Apoll. Rh. 1, (1167.) Δὴ τότε ἀνοχλίζων τετρηχότος οἰδματος ολκοῦς Μεσσοθεν ἄξεν ἐρετμόν, Schol. ἀνακινῶν ἐν τῷ κωπηλατεῖν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα. [“Kuster. l. c. Brunck. Apoll. Rh. 136. 202. Jacobs. Anth. 12, 424. Ruhnk. Ep. Cr. 151. 269.” Schæf. Mss. * “Ἀποχλίζω, Pallad. H. L. ap. Salmas. ad Inscr. de Herod. Att. p. 65.” Kall. Mss.] Διοχλίζω, Dimoveo: C Hes. Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν στόμα, Nicand. dicit pro Diducere os, Ἀ. (226.) διὰ δὲ στόμα βρυκὸν ὀχλίζοις Ὀφρ' ἂν ὑπεξερύγησι δαμαζόμενος χερὶ λώβην: q. l. Schol. sic exp. τῇ σῇ χερὶ ἀνοίγει τὸ μεμνῶς αὐτοῦ στόμα, ἑως οὐ ἐμέσθ. Ubi etiam ΝΟΤΑ Βρυκὸν ab eo exponi μεμνῶς. [* “Ἐνοχλίζω, Theod. Prodr. 354.” Elberling. Mss. * “Ἐποχλίζω, Heyn. Hom. 6, 335.” Schæf. Mss.] Μετοχλίζω, Vecte transmoveo, simpliciter Transmoveo, Transfero, Od. Ψ. (188.) Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν Ρεῖα μετοχλίσειε: verba sunt Ulyssis, cui aliquis Ἀλλοσε θῆκε λέχος, s. ἔθηκ' ἄλλη ἐνὶ χώρῃ, ut ibid. loquitur. [“Jacobs. Anth. 8, 407.” Schæf. Mss.] Παροχλίζω, idem: Suid. enim παροχλίζουσι exp. μετακινούσι, Transmovent. Alioqui videri posset proprie significare, Juxta movent, A latere movent, etiam Aliquantum movent. [“Agathias 77.” Schæf. Mss.]

ΜΟΧΛΑΟΣ, ὁ, Vectis, i. q. ὀχλεῖν, ejusdemque originis, ut et Eustathio videtur: sc. ab ὀχλέω, s. ὀχλεύω, aut ὀχλίζω: quoniam sc. eo aliquid κινεῖται καὶ ὠθεῖν solemus. Nisi potius e μοχλὸς hæc facta sunt, ademta prima vocabuli litera: nam et verbum ὀχλεύω ab ὄχλος non libenter derivo. Od. E. (261.) Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τὴν γε κατεῖρυσεν ἐλς ἄλα διαν, Vectibus s. Phalangis: Cæsar, Phalangis subjectis ad turrim hostium admovent. Sunt autem hæc phalangæ, fustes teretes quibus moli alicui subjectis eam μετώχλιζον s. μετεκινούν. Palangæ etiam vocantur. Nonius, Palangæ dicuntur fustes teretes qui navibus subjiuntur, cum attrahuntur ad pelagus, vel cum ad litora subducuntur: unde etiam nunc Palangarios dicunt, qui aliquid oneris fustibus transvehunt. Orpheus has palangas navibus subjici solitas, δουρατέας φάλαγγας appellat paulo ante in Ὀχλίζω, adeo ut idem sint interdum Μοχλὸς ET Φάλαγξ. At Od. I. (382.) μοχλὸς dicitur Fustis ille quo Ulysses præusto et præacuto oculum Polyphemo eruit. Telum Virg. appellat, Æn. 3. et telo lumen terebramus acuto, quod ibid. Ulysses dicit se ἐκ τοῦ ροπάλου Polyphemi, quod magnitudine sua æquabat ιστόν

εἰκοσόρου φορνίδος, præcidisse; unius ὀργυίας s. ulnæ longitudine:—Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ, Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. || Μοχλὸς dicitur præterea Vectis quo fores obfirmantur, Eust., qui p. 1944. ait, Μοχλὸς, οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεύς, ὃ καὶ ἐπιβλής: qua signif. ipsum Lat. vocabulum ap. Ovid. me legere memini. Pessulus etiam dicitur. Plautus, Occlude fores ambobus pessulis. Et, Foribus obdit pessulum. Lucian. (1, 122.) Κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ καὶ σημείων ἐπιβολαῖς. Plut. p. 1031. meæ Ed. (=8, 358.) Κελευσθεὶς ἀνοῖξαι, τὸν μοχλὸν ἀφείλε, καὶ μικρὸν ἐνέδωκε τὴν θύραν: quod iisd. fere verbis in Pelopida, p. 517. meæ Ed., refert, eand. historiam commemorans. Thuc. 4, (111.) p. 157. Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι τοῦ μ. διακοπέντος ἀνεφύγοντο. Aliud ex Eod. attuli exemplum supra in Βάλανος. Aristoph. Σφ. (112.) dixit etiam, τοῦτον οὖν φυλάττομεν Μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες ὥς ἂν μὴ ἔξη, pro Claustris: sicut Hesychio quoque μοχλοὶ sunt κλειθρα. Soph. vero quodam in l. τὸν φύλακα appellavit μοχλὸν, teste Atheu. 3., ubi verba ejus subjungit, Θάρσει μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβον μοχλός. ["Phryn. Ecl. 134. ad Charit. 255=472. Brunck. Aristoph. 1, 35. Soph. 3, 473. Bentr. Aristoph. 319. ad Mær. 113. Obex, Repagulum, Valck. Adonias. p. 335. Lucian. 1, 83. M. φόβον, Porson. Phæn. 1094. Brunck. Soph. 3, 473. Τὰ μοχλὰ, Bast Lettre 80." Schæf. Mss. Passow de Ratione condend. Lexx. 71. 73. * "Μοχλόλιθος, Schol. Od. I. 240." Wakef. Mss.]

Μοχλίον, τὸ, ET Μοχλίσκος, ὁ, Parvus vectis, Parva phalanga. ["Μοχλίον, Lucian. 1, 13. ad Charit. 255. Μοχλίσκος, Aristoph. Fr. 266. Bentr. 319." Schæf. Mss. Hippocr. 868.] Ὑπομόχλιον, τὸ, Quod vecti subjicitur, Cui vectis innititur, Lat. Pressio, Vitruv. 10, 8. Quemadmodum etiam ferreus vectis, cum est admotus ad onus quod manuum multitudo non potest movere, supposita uti centro cito porrecta pressione, quod Græci ὑπομόχλιον appellant, et vectis lingua sub onus subdita, caput ejus, unius hominis viribus pressum, id onus extollit. Utitur hoc vocab. Aristot. Mechan. Quæst. 4. ubi quærit Διὰ τί κινουσι μεγάλα βάρη μικραὶ δυνάμεις τῷ μοχλῷ. [* "Μοχλίκος, Ad vectem pertinet: τὸ Μοχλίκον, (sc. βιβλίον,) (Hippocratis) Liber de Molitione et Repositione Luxatorum." Ern. Lex. Hederic.]

Μοχλεύω, Vecte moveo, s. promoveo, Cæsar: unde ap. Hes. Μοχλεύει, κινεῖ, sicut et ὀχλεύει ab eo exp. [Plut. Demetrio 40.] || Vectibus s. Pessulis obfirmo. Metaph. vero Chrys. de Officio Episc. Ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πῶλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. Qua in signif. ETIAM Μοχλώω dicitur ut βαλανώω quoque. Aristoph., μόχλωσον τὴν θύραν, Pessulum obde ostio, ut Plaut. loquitur; Occlude fores pessulo, ut Idem; s. Vecte obfirma. || Μοχλεύεσθαι, Moliri, Machinari, ducta metaph. a vectariis s. palangariis: Cic. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Joseph. A. J. "Ομνυσιν ἔξιν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύεσθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον. Ead. signif. infra μοχλευτής. ["Μοχλεύω, Wyttenb. ad Plut. 1, 420. Heyn. Hom. 6, 319. * Μοχλέω, ibid. (11. M. 259.) Μοχλώω, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss. * Μόχλευσις, Foës. in Econ. Hippocr.] Μοχλευτής, Motor, Qui vectibus et phalangis aliquid promovet, Vectarius, Palangarius: quorum illo Vitruv. utitur, hoc Nonius supra in Μοχλός. Aristoph. καινῶν μοχλευτὴν vocat Rerum novarum molitorem s. machinatorem, νεωτεριστὴν: N. (1397.) Σὺν ἔργον, ὃ καινῶν [ἐπῶν] κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθῷ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Pro Motor, ut Martialis loquitur, accipitur (568.) Γῆς τε καὶ ἀλμυρᾶς Θαλάσσης ἄγριον μοχλευτὴν, de Neptuno, qui et σεισίχθων et ἐλελίχθων, necnon ἐννοσίγαιος synonymiis ab aliis Poëtis nominatur, a movenda s. concutienda terra. ["Porson. Med. p. 91. (v. 1314.)" Schæf. Mss.] Μοχλεία, ἡ, Motio, Obfirmatio, quæ vecte fit. Pro Molitione quæ vecte fit, accipitur ap. Medicos, qui

A bus μοχλεία est μεταγωγή ὁστοῦ ἢ ὁστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, Ossis aut Ossium a loco qui, præter naturam sit, ad naturalem perductio: inde μόχλεια dicta, quod organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficeretur, ut discimus e libro Oribasii de Machinamentis. Sed perperam plerumque scriptum LEGITUR Μοχλία, cum scr. sit μοχλεία a μοχλεύω, ut λατρεία a λατρεύω, δουλεία a δουλεύω, et similia.

Ἀναμοχλεύω, Vectibus submoveo vel emoveo, Vectibus amolior: unde ἀναμοχλεύειν πύλας, Eur. (Med. 1317.) Vectibus subjectis amoliri et perfringere fores: quod tamen alii aliter interpr., eod. quidem sensu; sed non retenta verbi constr., Vectes portarum emovere, Portarum claustra et repagula submovere, Pessulis submotis portas patefacere. Itidem ap. Suid. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτοὺς, ubi Suid. exp. ἀνακινούντων. ["Koen. ad Greg. Cor. 89. Porson. Med. p. 90. Bast Lettre 147." Schæf. Mss. "Erueo, Renovo, Heliod. 1. p. 15. Τί ταῦτα κινεῖς καὶ ἀναμοχλεύεις;" Kall. Mss. * Ἀπομοχλεύω, Hippocr. 833=498. * "Διαμοχλεύω, Dimoveo, Subverto, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 102." Kall. Mss.] Ἐκμοχλεύω, Vectibus emoveo vel excutio, [Aristoph. A. 430. Hippocr. 298, 14. * Ἐκμοχλευτὸς * Δυσεκμόχλευτος, Antyllus Oribasii p. 329. * "Ἐκμοχλέω, Wyttenb. ad Plut. 1, 420." Schæf. Mss. * Ἐπιμοχλώω, Pessulum obdo, Schol. Aristoph. Θ. 422. * Ὑπομοχλεύω, Hippocr. 865.]

ΟΧΟΣ, ὁ, τὸ, Currus, Vehiculum, Soph. El. (708.) p. 113. meæ Ed. Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, Decimum currum, s. ἄρμα, δίφρον, ut ibid. appellat. Ubi et, Μέτωπα συμπαίονσι Βαρκαίοις ὄχοις. Neutro autem usus est Hom. Il. O. (452.) Ἦριπεν ἐξ ὀχέων, ὑπερώσαν δὲ οἱ ἵπποι, Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, Vacuos currus cum strepitu trahentes. Et dat. Poët. Ὀχέεσσι ap. Eund.: pro quo et ὄχεσφι, paragoge Poëtica, ut κεφαλῇφι pro κεφαλῇ. Ex Eur. (Hipp. 1166.) affertur etiam ὄχος ἀρμάτων, ut infra ex Epigr. ἀρμάτων ὀχήματα, necnon, ὄχος ἱππότης pro Equitatus curulis, "Οχέσφι, pro ὄχεσι, Curribus, Vehiculis, Il. A. (297.) E. (28. 107. 219. 794.) Θ. (41.)" Ὀχος Ἀκίσταίς, Hes. in Proverbium abiisse dicit, quoniam αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπονδαῖοι: ab Ἀκεστος, Urbe Siciliæ. || Suid. exp. etiam τοῦ ὕδατος ἡ ὀρμή, unde DERIVAT Ὀχερός. || De ὄχος autem s. ὄχος, quod activum est et signif. Capax, supra dictum est post Ἐχω, c. 1368. ["Οχος, Markl. Suppl. 659. 681. ad Charit. 729. Eur. Iph. A. 146. Musgr. Rhæ. 302. El. 1135. Wakef. Eum. 408. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. T. H. ad Plutum p. 368. Brunck. Soph. 3, 525. Toup. Opusc. 1, 96. Staver. ad Corn. Nep. 320. Herod. 677. Conf. c. ὄχλος, Markl. Iph. p. 84. Musgr. Rhæ. 166. Ἀρμάτων ὄχοι, Eur. Phæn. 1197. Valck. Hipp. p. 287. Staver. l. c. Ὀχέεσφι, Heyn. Hom. 5, 129. 434. Ὀχῆ, 6, 152." Schæf. Mss.]

Ὀχέω, Veho, Porto: non de curru solum, sed etiam de equo ap. Plut.; item de homine ap. Aristoph. (B. 23.) Αὐτὸς βαδιζῶ καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὄχῳ. Item Od. Φ. (302.) Ἦϊεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic H. (211.) Ὀστίνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἰεῖν, i. e. φέροντας, βαστάζοντας, perferre et sustinere calamitates: metaph. sumta ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. At νηπιάας ὀχέειν, quod Od. A. (297.) habetur, οὐδὲ τί σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐσσί. Eust. exp. non solum φέρειν s. βαστάζειν νηπιάας, verumetiam ἐπὶ νηπιότητος ὀχεῖσθαι: sicut Od. X. (424.) dicitur, ἀναιδεῖς ἐπέβησαν, et Il. (B. 234.) κακὸν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν. Et Eur. (Hipp. 214.) ἐποχὸς μανίας λόγος: ut ὀχέειν ibi non amplius activum sit, sed neutrum. Prioribus exemplis simile est hoc Od. A. (618.) κακὸν μόνον ἡγήλαζεις, "Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγᾶς ἡελίου, i. e. ἔφερον, ἐβάσταζον, ὑπέμενον, ut ibi exp. Accipitur etiam pro Sustineo in alia signif., ut apud Alex. Aphr. Διαστρέφει τὰ ὀχοῦντα μόρια, Partes quæ sustinent distorquet. || Hes. ὀχέοντες, ἐν αὐτοῖς ἔχοντες et ἀναδεχόμενοι: quæ et ipsa conveniunt iis qui aliquem

vehunt; prius enim suscipiunt, deinde sustinent et vehunt. || Neutraliter etiam accipitur pro Vehenti insideo, Equito: Xen. (Ἰππαρχ. 4, 1.) Μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα. Bud. || Ὀχῶν ab Hes. et Suid. exp. etiam * ὀχευτικῶς ἔχων, Qui inire s. inscendere aut salire cupit, Quam expositionem sequendo, ab hoc ὀχέω DERIVABIMUS Ὀχεύω, de quo seorsim paulo supra. || PASS. Ὀχέομαι, Vehor, Portor; proprie Curru vehor; deinde etiam navi aut equo. Xen. K. II. 7, (3, 1.) Εἰς τὴν ἀρμάμαζαν ἐν ἧπερ αὐτὴ ὤχεϊτο, In currum quo vehebatur ipsa, Aristoph. Πλ. (1013.) ὀχουμένην ἐπὶ τῆς ἀμάξης, Π. Ω. (731.) νηυσὶν ὀχέουσιν γλαφυρῇσι. Rursum Xen. (K. Π. 4, 5, 19.) ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, Equis vehi vel invehi. At ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς Athenis dicebatur, quod Romæ Transvehi, h. e. Equitare per forum probationis causa. Liv. Ab eod. Fabio institutum dicitur, ut equites idibus Quintilibus transveherentur. Sic Val. Max. c. 2. de Institutis antiquis, Trabeatos vero equites idibus Julii Quintus Fabius transvehi instituit. Suet. Augusto, Equitum turmas frequenter recognovit, post longam intercapedinem reducto more transvectionis. Dem. (570.) Ἐχειροτονήσατε τοῦτον ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον, Hunc, equitum praefectum creavistis, qui ne in transvectione quidem, quæ per forum fieri solet, equo vehi potest, Bud. in Pand. Metaphorice autem Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, Spe evehi attollique, Bud. Sic Aristoph. ap. Athen. 12. Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα. Item Sustineo, sicut ὀχέω signif. Sustineo, Greg. Ἐπὶ τίνος ὀχουμένη ἡ γῆ; q. d. Super quo sustinetur, Quis eam bajulat et suis humeris sustinet, Cui innititur? || Ὀχέομαι, Equitor, sicut ὀχέω pro Equito poni dictum est, Π. P. (76.) de equis, οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἢ δ' ὀχέεσθαι ἄλλω ἢ Ἀχιλῆϊ, i. e. ἱππηλατεῖσθαι, s. ἱππάζεσθαι, vel ἡνιοχεῖσθαι, Eust. ["Ὀχέω, ad Charit. 444. Musgr. Tro. 884. Hel. 284. Jacobs. Anth. 6, 180. 8, 406. Anim. 285. Brunck. Aristoph. 1, 150. Diod. S. 2, 424. et v. l. Heyn. Hom. 6, 83. 335. 640. ad Xen. Mem. 3, 14, 7. Valck. p. 248. Diatr. 31. Staver. ad Corn. Nep. 320. Koen. ad Greg. Cor. 72. 173. ad Od. Φ. 302. Græv. Lectt. Hes. 597. Xen. K. Π. p. 38. Heringa Obs. 105. Pierson. ad Mær. 57. Brunck. ad Æsch. Pr. 1021. Med., Apollinarius 1. Porson. Or. 68. Ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος, Bibl. Crit. 2, 2. p. 102. T. H. ad Lucian. 1, 216. Valck. Diatr. 240. Aristoph. Fr. 231. (Ἰππ. 1241.) Ὀχεῖσθαι ἐπὶ ζεύγους ὄνων, Toup. Opusc. 1, 363. Ὀχισάμενος, Jacobs. Anth. 9, 172." Schæf. Mss.]

* Ὀχημα, τὸ, Vehiculum, Currus, i. q. ὄχος, Soph. El. (740.) p. 114. meæ Ed. Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων, ubi et synonymis utitur, ὄχος, ἄρμα, δίφρος, Plato Tim. Ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν, Atque ita quasi in currum universitatis imposuit, Cic.: Xen. K. Π. 4, (2, 14.) Τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα, Plut. Galba, Ἐν ταῖς ὀχημάτων ἀμοιβαῖς, In vehiculorum vicissitudinibus, Quæst. Rom. Ὁ Ζευκτοῖς μὴ χρῆσθαι: Symp. 6. Erastriatus ὄχημα τῆς τροφῆς vocat τὸ ὑγρόν, Vehiculum cibi. Sic Symp. 7, 1. Συμπλεκόμενων ἡμῶν ἄμα καὶ συμπαραπεμπόντων τὸ σιτίον οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον. Ex Epigr. affertur etiam ἀρμάτων ὄχηματα, pro Vectacula currum, sicut supra ex Eur., ὄχος ἀρμάτων. Idem ex Aristoph. (Eip. 865.), εἰς ὄχημα κανθάρον βὰς, pro Invectus s. Vectus scarabeo. ["Ad Charit. 443. Markl. Suppl. 659. Musgr. Rhes. 302. Tro. 884. Herc. F. 881. Hel. 1326. El. 466. Ion. 1151. Wakef. 1170. Alc. 67. Casaub. ad Athen. 94. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 97. 122. T. H. ad Lucian. 1, 216. Valck. Diatr. 50, 106. Staver. ad Corn. Nep. 320. Lennep. Phal. 183. Navis, ad Corn. Nep. 23. 320. Boeckh. in Plat. Min. 162." Schæf. Mss. * Ὀχημάτιον, Gl. Rheda: * Ὀχηματικός Vectorius: Ὀχηματικόν Vehiculare.]

* Ὀχησις, ἡ, Vectio, Vectura, φόρησις, ἱππασία, Hes. Significat autem ἱππασία, Equitatio, Equitatus. [Plut. 6, 615. Ὁ ποιεῖται, i. q. ὀχεῖται, Strabo 1. p. 149.]

Διοχῆς, ὁ, ἡ, Quo duo vehi possunt, J. Poll. 7, (116.) Δίφρος δὲ διοχῆς, ὁ δύο φέρειν δυνάμενος: [10, 47. ubi tamen hodie legitur διωχῆς. "Eust. ad Il. A. affert e Paus. διόχην pro δίφρον s. διέδρον." Schn. Lex.]

* Ἀνοχέω, Sursum veho, Olympiod. ad Aristot. Meteor. * Ἀνοχεύς, ὁ, (ἀνοχέω,) ὑμῖν ἐντέρων, Aret." Schn. Lex. Est autem h. v. ab ἀνέχω, cf. Ἀνοχεύς. "Ἀνοχεύς, ἀνοχικός, cf. Zoroastr. Orac. Mag. 80. Psell. Schol. 96." Schn. Lex. Suppl.]

* Ἐποχέω, Inveho, h. e. Veho in. Pass. Ἐποχέομαι, Invehor, Vehor in, Herodian. 2, (9, 6.) Φέρον ἐποχοῦμενον τὸν Περτίνακα, Insidentem sibi vehens, de equo: 4, (15, 9.) Ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, Equis aut camelis invehuntur. Philo V. M. 1. Τὸ ὑποζύγιον, ὃ συνέβαινε αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Epigr. Γραμματικός ποτ' ὄνῃ ἐποχοῦμενος ἐξεκλύσθη. Et metaph. Philo de Mundo, Οὐ γὰρ ἐποχηθήσεται ποτε εἰς ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, Invehetur aquæ, Bud. Nisi malis Innitetur, ut supra ὀχεῖσθαι. Philostr. Ep. 28. Τὰ ρόδα ὥσπερ πτεροῖς τοῖς φύλλοις ἐποχοῦμενα, Lucian. (2, 284.) Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχοῦμενος, Innixus: ut Musa innixa cothurnis, Ovid., Idem, Ἀναπαίστους μέτροις ἐποχομένη τὰ πολλά. ["Ad Paus. 391. Heyn. Hom. 6, 335. Zeun. ad Xen. K. Π. 38. Lucian. 1, 24. 216. Palæph. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.]

* Ἐποχος, ὁ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques; Qui firmiter equo insidet, nec excuti se sinit. Synes. Οὐκ ἐποχος ὢν ἵππῳ, Non insidens equo, Nondum consensu equo. Idem, Διὰ πάντων τῶν χωρίων ἐποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὥλισθησε, Usque invehebatur equo, Sedebat in equo, et nusquam ex ephippio devolvebatur. Xen. Ἰππ. (8, 10.) p. 552. meæ Edit. Ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα, ἐποχον εἶναι, Diversa per loca incitato cursu ruentem hæere firmiter in equo, nec devolvi. Cam. interpr., Incitato cursu ruentem continere equum. Euripidi vero (Hipp. 214.) ἐποχος μανίας λόγος, Sermo qui insanix velut invehitur: quo cum confer Homericum illud, Νηπιάας ὀχέειν, quod in Ὀχέω citavi. Hesychio ἐποχοῖς sunt οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες. Apud Eund. habetur COMPAR.

* Ἐποχωτέρα, exponiturque ἐπιμονωτέρα: malim εὐραιότερα, Stabilius, Quæ firmiter est, et magis perseverat, in modum vectoris qui se e curru aut equo concitato non sinit excuti, sed firmiter in eo hæret. ["Jacobs. Anth. 7, 51. Argum. Eur. Med. Valck. Hipp. p. 186. Brunck. CEd. C. 188. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 46. ἄρμασιν, 55. ναῶν, Xen. Mem. 1, 6, 7. 18. Plut. Mario 34. 15. Ποταμὸς ναοὶ μεγάλας ἐποχος, 34. Σῶμα ἐποχον ἱππασίας.] * Ἐποχον, τὸ, Id cui vector s. eques insidet, Instratum equi, Ephippium, Xen. Ἰππ. (12, 9.) p. 556. Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐποχον τοιοῦτον ἐρράφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἔδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι, Instratum equi, ἐρίππειον, ut paulo ante appellat, Bud. At Cam. ea verba cum præcedentibus his, Δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι, conjungens, sic interpr. Poterunt autem cum ephippio muniri, quod ea parte sui, qua equo insternitur, ita consutum esse debet, ut et firmius eques resideat, nec ipsius equi veluti sedile vitietur.

* Κατοχέω, unde * Ἐγκατοχέω, Chandler. Inscr. p. 95. Ἐγκατοχῆσας τῷ κυρίῳ Σαράπιδι.]

Παροχέω, Præterveho, Transveho, Juxta alterum veho, A latere alterius veho. Pass. Παροχέομαι, Vehor a latere, Ad latus in vehiculo s. curru sedeo, Lucian. (1, 327.) Ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχομένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθῶς. Dicitur etiam παροχεῖσθαι pro παροχον esse, ut testatur J. Poll. 3. Ὅταν δὲ Παροχήσομαι εἴπωσι, πάροχος ἔσομαι, λέγουσι. ["Ad Dionys. H. 3, 1492. 1499." Schæf. Mss.] Πάροχος, ὁ, Qui a latere alterius vehitur, ὁ παροχοῦμενός τινι: sicut ἐποχος dicitur ὁ ἐποχοῦμενος. Vel Qui in vehiculo s. curru assidet alicui. Peculiariter vero πάροχος dici solebat Qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat: alio nomine παρανυμφίος, et παρανυμφος etiam a quibusdam dictus, quod tamen feminini potius generis est, item νυμφευτής: diversus a νυμφαγωγός et νυμφοστόλος, ut supra in Νύμφη, cum

de singulis illis agerem, pluribus docui e veterum auctoritate. Alii dicunt a sponsæ latere sedisse in curru, ad quam sententiam accedit vox Παράνυμφος, de femina tamen potius dicta. Sic Paus. tradit in Græcia moris fuisse, ut in nuptiali curru tres duntaxat sederent: media quidem sponsa, a lateribus autem sponsus et quem vocabant πάροχον, qui sanguine vel amicitia junctus erat, et cui deferebant plurimum. Exemplum hujus signif. e Luciano habes supra in Νυμφαγωγός. Utitur et Aristoph., sed cum gen. γάμων: qui facit ut πάροχος tum interpretandum sit Conciliator, vel Auspex: quo vocabulo Lucianus utitur supra in Νυμφοστόλος: "Ορν. (1740.) ὁ δ' ἀμφιθαλής Ἐρως χρυσόπτερος ἡνίας εὐθύνη παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων, τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας, Schol. Παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι: cujus rei plurima habes testimonia supra in Νύμφη, quibus adde et hoc Luciani in Symp. s. Lapithis, de sponso qui vulneratus domum reducebatur, Ἐπὶ τοῦ Ζεύγους ἀνατεθεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἐμελλον. Cum vero ap. Schol. Aristoph. audimus sphingem vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forsitan derivetne a παροχοῦμαι, ut signif. Quæ morti assidet in curru e quo lethalia in homines tela mittit, Quæ nuptiarum inter homines et mortem conciliatrix est, nam ὁ ἄδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, ut in Νυμφεύω videre est, an vero, quod malo, a παρέχω, ut mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων, quæ peregrinis a parochis suppeditabantur: τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ φανείσαν Θηβαίους πάροχον θανάτου: inquit ille exponens hæc verba ap. Aristoph. B. (1287.) Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν. ["Lucian. 1, 835." Schæf. Mss.]

Περιοχέω, Circumveho. Pass. Περιοχέομαι, Circumvehor. At περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur terra pedibus animantium passim eam pererrantium; velut enim ei inequant et invehuntur. Aristot. de Mundo, Ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχομένη ζώοις, In qua vehuntur animalia, Vestigiis animalium calcata, Bud. Περίοχος, sequendo signif. præcedentium Ἐποχος et Πάροχος, significaret, Qui circumvehitur; exp. tamen Munitus: quod ad Περιέχω pertinet, ut Περίοχος sit Qui vallo et munimento continetur et concluditur.

Συνοχέω, Una veho; Pass. Συνοχέομαι, Una vehor: ut, πάροχος, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, quod eodem vehiculo vehatur cum sponso et sponsa. ["Ad II. B. 218." Schæf. Mss.]

"Οχεῖσθαι, ut ὀχεῖσθαι, exp. Vehi, Hes."

Οχεῖον, τὸ, Vehiculum, Currus, i. q. ὄχος et ὄχημα, qua in signif. usus est Dinarchus, ut supra in Οχεῖον post Οχεύω annotavi.

Οχετλον, τὸ, i. q. ὀχεῖον. Seu, ut in VV. LL. exp., Plaustrum, Obex. Apud Hes. vero ita legitur, "Οχετλα, τὰ ὀχλήματα" οἱ δὲ τὰ συνθετρασμένα: ubi pro ὀχλήματα reponendum videtur ὀχήματα, [ut habet Phot.]

"Οχρός, ὀχούμενος, φερόμενος, Hes. Vector. At "Οχρύνει, Idem exp. βαίνει."

Οκχος, pro ὄχος s. ὄχημα, Vehiculum, Currus, e Pind. (O. 6, 40.) ἐν καθαρῷ βάσομεν ὄκχον. At Οκχή, ἡ, Sustentaculum, Cui innitimur, βάσταγμα, στήριγμα, ut Suid. exp. hoc in loco, Γέντο δ' εἰρήνης σκηπάνιον· ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή. Itidem ὀχέω signif. βαστάζω, Sustineo, Sustento: et ὀχεομαι, Sustentor, Innitor. Hes. quoque ὀκχή exp. ἔρεισμα, βακτηρία, σκήπτρον, Scipio. ["Callim. 1, 439. Ruhnk. Ep. Cr. 126." Schæf. Mss.] Οκχεομαι, Sustineor ab aliquo vel ei insideo, sicut et ὀχοῦμαι: unde ὀκχίσασθαι, quod Suid. exp. ἐπικαθεσθῆναι. Activa autem vox Οκχέω, pro Subeo; Sustineo, Veho; item pro Exhaustio, Exantlo, e Pind. (O. 2, 122. "Ruhnk. l. c. *Ογχος, (Currus), Musgr. Heracl. 162." Schæf. Mss. "Tzetz. ad Lycophr. 1108. *Ογχέω μόρον, Mortem obo, Lycophr. 64.: κόνην, Aggero, 1049." Kall. Mss. * "Ογχή pro ὀκχή, Ογχέω pro ὀκχέω, Erot." Wakef. Mss.]

*ΟΥ, ὁπός, ἡ, Vox, φωνή: cujus signif. supra quoque memini in *Οψ quod exp. ὄψις. Cic. interpr., non solum Vox, sed etiam Cantus. Hæc enim Homeri Od. M. (185.) Νῆα κατάστησον ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκούσῃς — Πρίν γ' ἡμῶν μελίγηρην ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι, ipse sic vertit, Auribus ut nostros possis agnoscere cantus: et, Quin prius astiterit vocum dulcedine captus. Il. A. (604.) Μουσάων θ', αἱ ἀειδὼν ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ, Alternantes voce concinna, Γ. (152.) de cicadis, Δένδρεω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσαν ἰεῖσι. Sed et simpliciter de voce qua utimur loquentes: B. (182.) ξυνέηκε θεὰς ὅπα φωνήσας, Deæ locutæ vocem. Od. E. (492.) Φθεγγάμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν, Il. Γ. (221.) ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει. ["Phryn. Ecl. 206. ad Charit. 577. Wakef. Ion. 1110. Huschk. Anal. 258. Heyn. Hom. 4, 135. ad Mær. 279. Bergler. Alciph. 222. Tyrwh. ad Aristot. 178. Valck. Hipp. p. 229. Ὅπος et ἔπος conf., Heyn. Hom. 7, 152." Schæf. Mss.] "Οπι- "μαντεῖον, Voce datum responsum, VV. LL." [Cf. Ἐπιμαντεῖον.]

Ἐλλοψ, ὀπος, ὁ, Cui vox in gutture præclusa s. obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus, Epith. piscium ap. Poetas, ut et ap. Horat. O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum. Unde et Prov. Magis mutus quam piscis. Ceterorum enim animantium alia hinnunt, alia latrant, alia gariunt, alia alium sonum edunt, pisces vero prorsus nullum. Etymni hujus meminit et Plut. Symp. 8, 8. Ἐλεγε δὲ τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθύς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἐλλομένην τὴν ὅπα καὶ κατειργόμενὴν ἔχοντας. Hesiod. A. (212.) Ἀργύρεοι δελφίνες ἑθόινων ἔλλοπας ἰχθύς. || Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur Accipenser, ut Appion Grammat. tradit ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου Τρυφῆς, teste Athen. (294.) Itidem Plin. 9, 17. Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipenser, unus omnium squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Nullo nunc in honore est: quod quidem miror, quum sit rarus inventus. Quidam eum Ellopem vocant. Alii vero ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθύν, Athen. (282.) ubi de eo, qui ἀνθίας et ἱερὸς ἰχθύς vocatur, loquens, αἶτ, Τὸν δ' ἀνθίαν τινὲς καὶ κάλλιχθον καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιωνύμον καὶ ἔλλοπα. Plin. 32. c. ult. ex Ovidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitum oris: e quo apparet falli eos qui eundem accipenserem existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. Sed perperam ap. eum modò Helops, modo Elops scribitur. Ceterum Myrtilus quidam ap. Athen. (308.) affert et aliud etymum, ἔλλοπες sc. dici QUASI Ἀλοpes, διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί, Squamati, Squamigeri. Sed prius est verisimilius et magis consentaneum, cujus et Myrtilus ibi meminit: qui ab Ulpiano interrogatus, cur pisces a Poëtis vocentur ἔλλοπες, respondet, Διὰ τὸ ἀφῶνοι εἶναι· βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἔλλοπές τινες εἶναι, διὰ τὸ εἶργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἔλλεσθαι, εἶργεσθαι· ἡ δὲ ὄψ, φωνή· καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς ἔλλοψ τις ὢν. || Ἐλλοψ, Piscis, [Nicander A. 481.] UNDE Ἐλλοπεύω, Piscor. Sic enim in Lex. meo vet., Ἐλλοψ, ὁ ἰχθύς· καὶ Ἐλλοπεύειν, τὸ ἀλιεύειν· εἰρηται δὲ πᾶς ἰχθύς οὕτως, ἀπὸ τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλιωνύμου: ubi etiam annotatur a Cretensibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφῶνους: pisces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὅπα: eo quod sint ἀφῶνοι. Itidem Hesychio ἔλλοπες sunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπός, i. e. ἀφθογοί, ἀφῶνοι. Exp. tamen etiam, δασεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud Eund. legitur ETIAM Ἐλλοπιεῖς, ἰφῶνοι, item λεπιδωτοί: quarum expositionum utraque tribuitur etiam præcedenti ἔλλοπες. Porro sicut Ἐλλοπις et Ἐλλοπιεῖς dicitur synonymως, sic ETIAM Ἐλλοπιεύω et ἔλλοπεύω, sc. pro Piscor, ἰχθυάω s. ἰχθύς ἀγρεύω: quo utitur Theocr. 1, (42.) Φαῖης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν, i. e. ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἀγρὰν μοχθεῖν, Schol., qui ἔλλοπας derivat non solum παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπός καὶ φωνῆς, sed etiam παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. Quibus verbis suspicor pro illo ἄλοpes ap. Athen. scr. esse ἔλλοπες, a λέπω: unde λοπός. "Perperam in VV. LL. ἘΛ-

“λωψ, σπος, Mutus, pro “Ελλοψ.” “‘Ιλλοπης affertur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athen. 7. Is tamen eo “ut factitio utitur.” [Locus est supra citatus. Sed pro ‘Ιλλοπης, leg. est “‘Ιλλοψ. “Ελλοψ, Brunck. Soph. 3, 521. Lobeck. Aj. p. 409. Heyn. Hom. 7, 211. * “Ελλοπος, Lobeck. l. c. (Empedoclis Fr. p. 553.) ‘Ελλοπιεύω, Valck. Anim. ad Ammon. 140.” Schæf. Mss. Cf. ‘Ελλός.] “‘Ελοψ, alicubi reperitur “pro “Ελλοψ,” [ap. Matronem Athenæi p. 136.]

Μέροψ, UNDE Μέροπες, Hominum epith., διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, i. e. φωνήν, Hes. vel quod articulata lingua loquantur, cum ceterorum animalium voces sint ἀναρθροί : vel quod diversis loquantur linguis. Il. A. (250.) γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων, ubi et Schol. itidem ut Hes. exp. μεμερισμένην τὴν φωνήν ἔχόντων, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων· τουτέστι, μεριζομένην εἰς συλλαβὰς καὶ ἑναρθρον ἔχόντων τὴν ὄπα. Legitur et Il. Γ. (402.) φίλος μερόπων ἀνθρώπων. Alicubi vero absolute μέροπες pro μέροπες ἀνθρώποι, vel simpliciter ἀνθρώποι : sicut et Hes. μερόπων exp. ἀνθρώπων : ut in Epigr. ἀρχηγόνων μερόπων, Priscorum hominum. Ibid., ἐν μέροψι, Inter homines. [“Μέροψ, Homo, in sing., Manetho 4, 577.” Wakef. Mss.] || Μέροπες dicuntur etiam Coi, i. e. Qui in insula Co habitant, quæ INDE Μεροπηῖς nominatur, Eust. 97. Εὐρηνται δὲ καὶ οἱ Κῶοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἔθνικῳ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηῖς. Apud Steph. B. vero non Μεροπηῖς scribitur, SED Μεροπίς : qui etiam addit, a Merope quodam Coos id nomen sortitos. Μέροψ, inquit, Τριόπα παῖς, ἀφ’ οὗ Μέροπες οἱ Κῶοι, καὶ νῆσος Μεροπίς. ETIAM Μερὸπη ead. insula dicitur, teste Plin. 5, 31. Nobilissima autem in eo sinu Cos, Merope vocata : Cos, ut Staphylus : Meropis, ut Dionysius. At Meropia et Acis quondam appellata Siphnus fuit, ut ex Eod. discimus 12, 4. Rursum Μερὸπη, Una est e septem Pleiadibus, ut præter alios Eust. meminit. || Μέροψ, Avis quoque nomen est, de qua Plin. 10, 33. Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennarum, superne cyaneo, primori subrutilo. Quæ desumsit ex Aristot. H. A. 9, 13. Vocatur a nonnullis Apiaria, quod inimica apibus sit : a Gaza Apiaster, ab aliis Riparia. [“Μέροψ, Jacobs. Anth. 7, 219. 221. Hymn. in Cer. 310. cf. Voss. Vers., Il. B. 285. Valck. Diatr. 130. 267. Munck. ad Anton. Lib. 102. Verh., Ruhnck. Ep. Cr. 85. Pierson. Veris. 154. ad Anacr. p. 13. Fisch., ad Hymn. in Apoll. Del. 42. Quomodo Hom. usurpet, Bergler. Præf. Od. p. 14. Μέροπες, ad Charit. 762. Wakef. S. Cr. 4, 252. Nom. propr., Musgr. Hel. 388. ad Diod. S. 1, 573. Boiss. Philostr. 362. Μέροπες ap. Stratonem [Strattin] Comicum, Koppiers. Obs. 24. Μερὸπων πόλις, ad Charit. 512. Meleager 126. * Μεροπηῖς, Humana, ad Charit. 769.” Schæf. Mss. “Opp. K. 1, 23.” Wakef. Mss. “Μερὸπειος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 185. κῦδος γενέθλης μεροπέλης.” Elberling. Mss. UNDE Ion. et poet.] Μερὸπήϊος, Humauus : Epigr. πῆματα. [“Manetho 4, 215. Opp. K. 2, 364.” Wakef. Mss.]

“Ασπος, Qui vocem nullam edit, Mutus, i. q. ἔλλοψ. Ab Hes. exp. non solum ἄφωνος, sed etiam ἀόρατος, Invisibilis : tunc autem ad ὀπτομαι pertinet. “Δύσσοπον, Hes. exp. δύσφημον, δυσόργητον : afferens et “Δυσσοπαίοντα, si tamen non potius scripsit δυσσπόεοντα, pro δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα.” [“Δυσσπόεμαι, Ælian. 2, 8.” Ind. Scap. Oxon.]

[* Βαρύοπης, Gravisonus, Pind. Π. 6, 24. Κρονίδαν.] Εὐρύοπης, Cujus vox late diffunditur et spargitur, Late sonans, ὃ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Jovis epith., qui et ἐριβρεμέτης, et ἐρίκτυπος, et ἐρίγδουπος, et ἐρισμάραγος dicitur, quia βροντητικὸς est : Lat. Altitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolice vero pro Εὐρύοπης DICITUR Εὐρύόπα, ut ἱππότα, νεφέληγερέτα, μητιέτα, pro ἱππότης, νεφέληγερέτης, μητιέτης. Od. Ξ. (235.) στυγερὴν ὁδὸν εὐρύόπα Ζεὺς Ἐφράσατο. Usurpatur et NOMIN. Εὐρύοψι, unde accus. casu εὐρύόπα Jovem Hom. appellat, Il. A. (498.) Εἶπεν δ’ εὐρύόπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων. Sed notandum, Grammaticos εὐρύόπα non μεγαλόφω-

νον solum exponere, derivando ab ὄψ i. e. φωνή, verum etiam μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικόν, vel εὐρύ βλέπομενον διὰ τοῦ αἵματος, derivando ab ὀπτομαι : quod posterius etymon minus consentaneum est, cum in comp. ab ὀπτομαι sive ὄψ retineatur ω.

Καλλιόπη, ἡ, Pulcrum s. Elegantem vocem habens, Nomen unius e novem Musis, quæ præ ceteris canat ὅπῃ καλῇ, ut Hom. loquitur : unde et Hesiod. Θ. (79.) Καλλιόπη θ’, ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων, cum Musarum nomina recensuisset. Vocatur ead. ETIAM Καλλιόπεια, ut Πηνελόπεια : quo Ovid. utitur, Prima sui cœpit Calliopea chori. At κραυγὴ Καλλιόπης a Dionysio Chalceo in suis Elegiis vocata ἡ ποίησις, teste Aristot. Rhet. 3. [“Καλλιόπη, Toup. Opusc. 1, 296. 304. Musæus 3, 73. Jacobs. Anth. Proleg. 57. Dionysius 1. Lobeck. Aj. p. 283. Echo, Valck. Phæn. p. 550.” Schæf. Mss.]

“Οψ, Eust. ex Ælio Dionysio exp. etiam κληδών : UNDE “Οπεύεσθαι, κληδονίζεσθαι. Aristoph. Α. (597.) ὀπνευμένη κάθηται, [ὀπνευομένη Brunck.]

“ΟΥΕ, Sero, Longo tandem post tempore, Post tempus, Od. I. (534.) “Οψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους. Pro quo Α. (113.) “Οψὲ κακῶς νείαι ὀλέσας κ. τ. λ. Sero et post longos errores : E. (272.) Πληγὰς τ’ ἐσορῶντι, καὶ ὀψὲ δύνοντα βοώτην : Cic. Tardus in occasum sequitur sua plaustra bootēs : quod epitheton Ovid. quoque et Seneca ei tribuunt. At Jun., circumagunt pigri sarraca bootæ. Plut. in Apophth. Themist. “Οψὲ μὲν ἀμφοτέροι, ἀλλὰ νουν ἐσχέκαμεν. In Vita vero Themist. 220. μετὰ Edit. ita, “Οψὲ μὲν, ἀμφοτέροι δ’ ἄμα, vel ὁμοῦ, ut in vet. quodam Cod., νουν ἐσχέκαμεν. Sic Cic. Sero, verum aliquando tamen concedamus. Cum vero additur δὴ vel ποτε, redditur Sero tandem, Tandem aliquando, Longo tandem post tempore, Od. Α. (706.) “Οψὲ δὲ δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπε : nam Δὴν—μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε, Δακρυόφιν πλησθέν, θαλερὴ δὲ οἱ ἐσχετο φωνή. Sic Il. H. (94.) et Od. Υ. (321.) utitur eodem, “Οψὲ δὲ δὴ. At ὀψὲ ποτε exp. etiam μόλις ποτε, Vix tandem : quo modo et præcedentia reddi possunt. Sed et ὀψὲ seorsim ita accipitur in Epigr. ὀψὲ δ’ ἐπιγνούς Τὴν ῥίπ’ Ἀντιμάχου, Vix tandem agnoscens. Item Sero, Post tempus, Tardius : Prov. ap. Suid. “Οψ’ ἦλθες, ἀλλ’ ἐς κολωνὸν ἔεσο, sc. ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσιν τῶν καιρῶν, ut Lat. Post festum. Interdum gen. itidem pro Longo tempore post : ut e Philostr. “Οψὲ τῶν Τρωϊκῶν, Longe post Trojani belli initium. Plut. Numa, “Οψὲ τῶν βασιλείων χρόνων, Longe post regis tempora. At τῆς ὥρας ἐγένετο ὀψὲ, Ad serum horæ statæ ventum erat, Bud. ap. Dem. 226(=541.) Τελευτῶν δ’ ὡς οὐτ’ ἐγὼ συνεχώρον, οὐθ’ οὗτος ἀπῆντα, τῆς δ’ ὥρας ἐγένετο ὀψὲ, κατεδιήτησεν, Cum ego diutius rem prolatari non permitterem, nec iste ad judicium se sisteret, et jam ad serum horæ statæ ventum esset, arbitrium contra hunc pronuntiavit. Quibus verbis ap. Dem. hæc subjunguntur, “Ἡδὴ δὲ ἐσπέρας οὔσης καὶ σκότους ἔρχεται Μειδίας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας est Post horam statam, cum jam ἡ δικάσιμος ὥρα τῶν διατητῶν παρεληλύθει, ut Ulp. exp. || “Οψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate vergente s. inclinante in senectam, Ovid. seris venit usus ab annis : verba anus grandævæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, quod et περὶ δειλὴν ὄψλαν, Inclinante die in noctem, Sero, Vesperi, Sero vespere : Virg. Denique quid serus vesper vehat, Cic. Eo die venit sero. Xen. Ἑλλ. 2, (1, 14.) p. 267. Τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν : K. (6, 25.) p. 576. Ἐπειδὴν δὲ μεταθέουσιν αἱ κύνες ἡδὴ ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ἡ ὀψὲ ἡδὴ τῆς ἡμέρας, Cum in noctem vergit dies, Cum vesper appropinquat. Thuc. vero sine gen. ἡμέρας in hac signif. usurpat : 4, (106.) p. 155. Τὰν τῇ τῇ ἡμέρᾳ ὀψὲ κατέπλεον ἐς τὴν ἡῖονα, Eo die sero, s. μετὰ δυσμὰς ἡλίου, Schol. Post occasum solis, Sub noctem. Et 3, (108.) p. 119. Ἡ μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψὲ, vel ἐς ὀψὲ, ut quidam Codd. habent. Quibus in Il. Schol. subaudit gen. ἡμέρας, atque adeo observandum esse dicit ibi ὀψὲ absolute poni ἐπὶ ἐσπέρας. Itidem Marc. 13, (35.) “Οψὲ ἡ μεσονυκτίου, ἡ ἀλεκτοροφωνίας, ἡ πρωῒ, 11, (19.) Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἐξ τῆς πόλεως, Cum advesperasceret. At

Matth. 28, (1.) 'Οψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς Ἀμίαν σαββάτων, pro Extremo autem sabbato, cum lucesceret in primum diem hebdomadis. SED 'Οψὶ non nisi in compositione usurpatur. ["Schneider. ad Xen. Œc. 31, (5, 6.) Thom. M. 668. 762. Jacobs. Anth. 7, 102. ad Mær. 299. ad Timæi Lex. 226. Ammon. 60. 108. Plut. Mor. 1, 50. Eran. Philo 172. et n. Cum gen., Boiss. Philostr. 503. 573. Cum gen. temporis, Valck. Anim. ad Ammon. 78. ad Charit. 287. 'Οψὲ τοῦ καιροῦ, Alciph. 16. cf. Bergler. 449. 'Οψὲ μόλις, Jacobs. Anth. 11, 29. Diod. S. 2, 538. 'Οψὲ ποτε, Lucian. 1. 818. 'Ες ὀψέ, Thuc. T. 2. p. 342. Baver. 'Οψὲ δύνων, Heyn. Hom. 8, 155. (Lobeck. Phryn. 560.) 'Οψὶ, Steph. Dial. Att. p. 14. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 74." Schæf. Mss. "Οψι pro ὀψέ, Æolice, Apollon. de Adv. 573. * 'Αποψέ, Lobeck. Phryn. 47. * 'Εποψέ, Arat. 585. al. ἐπ' ὀψέ. * Κατοψέ, Alex. Trall. 2. p. 147.]

'Οψιανθής, Sero s. Tarde florens. Exemplum e Theophr. habes in opposito Πρωϊανθής. [*'Οψιανθέω, Theophr. H. Pl. 6, 2, 6.] 'Οψιβλαστής, sive 'Οψίβλαστος, Sero s. Tarde s. Novissime germinans; tot enim modis Plin. Græcam vocem exprimit, qui etiam quod Theophr. dicit de tribulo aculeato, 'Οψιβλαστής δὲ μᾶλλον ὁ φυλλάκανθος, vertit Serius floret. ['Οψιβλαστής, Theophr. H. Pl. 1, 4, 3. 6, 6, 10. C. Pl. 1, 10, 5. 'Οψίβλαστος, H. Pl. 1, 14, 3. 'Οψίβλαστότερα, C. Pl. 1, 10, 7.] ET 'Οψιβλαστέω, Sero s. Tarde germino, Novissime germino, Theophr. de moro, 'Οψίβλαστει μὲν, οὐδὲν δὲ ὑστερεῖ τῶν ἄλλων, sc. ἐν τῷ φυλλοβολεῖν: unde Plin. Novissime germinat, et cum primis folia dimittit: cui opponit ibi, πρωϊβλαστάνει, Maturius germinant, Primæ germinant, ut interpr. idem Plin. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 6. 6, 2, 6. 7, 10, 3.] 'Οψίγαμος, ὁ, ἡ, Qui sero uxorem ducit, Quæ sero nubuit. De ὀψιγάμιον vero supra post Κακογάμιον, quorum δίκη fuit ut et τοῦ ἀγαμίον. 'Οψιγενής, Sero genitus, Tarde natus, [Hes.] Qua signif. ETIAM 'Οψίγονος, de quo supra. Empedocl. dicit etiam ὀψίγονοι σίδαι, quoniam, ut et Plin. testatur in "Οψιμος, τοῦ φθινοπώρου λήγοντος maturantur, ut Plut. docet (8, 721.) ap. quem (6, 351.) legitur, τηλύγετός τις καὶ ὀψίγονος ἔστω, magis propria signif. || 'Οψίγονοι, Posterī: unde ap. Suid. et Hes. 'Οψιγόνων, τῶν ὀψέ καὶ μετὰ πολλὴν χρόνον γεγεννημένων, vel ἔσσομένων. Rursum Hes. ὀψίγονοι, οἱ ὑστερον γεγνημένοι, μεταγενέστεροι. AT τὸ 'Οψίγονον ET 'Οψιγόνιον, Posteritas, vel, ut Ovid. loquitur, Sera posteritas. 'Οψίμορος, ὁ, ἡ, Sero moriens, et Lente, Nonn. [Jo. 139, 6. Opp. 'A. 1, 142.] 'Οψίνοος, Sero sapiens, ὁ ὀψέ φρονῶν ἐν, ut Eur. loquitur. Nonn. (Jo. 35, 14.) ὀψίνοος μετάνοια. [Pind. Π. 5, 36. "Ad Lucian. 1, 227. * 'Οψιπέδων, ad Mær. 331." Schæf. Mss. Phot. ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς σύνθηες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα. Item * 'Οψιπέδων, Eid. οὐχὶ ὀψέ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψέ λελυμένος.] 'Οψίπλουτος, Qui sero dives factus est, Basil. [* "Οψίπλουτος, Nonn. D. 3." Routh. Mss. * 'Οψίτεκνος, Lycophr. 1272. * 'Οψιτόκος, unde * 'Οψιτοκία, Theod. Prodr. Ep. p. 28. * 'Οψίτυχος, Manetho 5, 71. πίστις.] * "Οψιφανής, "Sero apparens," ["Nonn. Jo. 7, 48." Wakef. Mss. * 'Οψιφύρος, Theophr. C. Pl. 1, 17, 9. * 'Οψίφυγος, Arcad. 90.]

'Οψαρότης, ὁ, Qui sero arat, Serus arator, Qui tardius arat et post tempus, Hesiod. "Εργ. (2, 108.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

"Οψιμος, ὁ, ἡ, Serus, Serotinus, Il. B. (325.) "Οψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅον κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται, i. e., Cic. interpr. Sera et tarda nimis, sed fama et ἴαυde perenni. Theophr. (H. Pl. 1, 9, 7.) "Ἐνια δὲ καὶ πρὸ τοῦ πεπάναι τὸν καρπὸν, ἀποβάλλει τὰ φύλλα, καθάπερ αἱ ὄψιμοι συκαὶ καὶ ἀχράδες: unde Plin. In serotina ficu et hyberna piro et malo granato est pomum tantum aspici in matre. In Ep. Jacobi 5, (7.) "Υετὸν πρῶτον καὶ ὄψιμον, Pluviam matutinam et serotinam, s. seram, vespertinam. [Lobeck. Phryn. 51. "Ad Herod. 681. Thom. M. 668." Schæf. Mss. * 'Οψίμωτος, Gl. Sero.]

"Οψιος, idem, Theophr. (H. Pl. 6, 5, 3.) de tribulis, Τὸ δὲ σπέρμα τοῦ μὲν πρῶτον, σπασμῶδες τοῦ δὲ

PARS XXI.

ὀψίου στρογγύλον, ἐπίμελαν ἐν λοβῷ. Unde Plin. Semen ei, sc. qui serius floret, ut paulo ante interpr. quod Theophr. dicit ὀψίβλαστής, rotundius, nigrum, in siliqua: alteri, sc. cui folia aculeata, ut interpr. φυλλάκανθος, arenaceum. COMPAR. 'Οψιέστερος, ET 'Οψιαίτερος, Senior: Ovid. Venisset letho senior hora meo. Theophr. (C. Pl. 4, 8, 2.) Πυροὶ δὲ κριθῶν ὀψιέστεροι. Ab 'Οψιαίτερος vero est adv. 'Οψιαίτερον, Tardius, Serius. SUPERL. 'Οψιαίτατα, Tardissime, Admodum sero, Serissime, Plin. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 2.] || Serus, i. e. Vespertinus: Ovid. Sera crepuscula, Virg. Illo sera rubens accendit lumina vesper. In qua signif. Phrynich. (p. 51. Lob.) quoque approbat hoc ὄψιος, non ΑΥΤΕΜ 'Οψινός: quod simile est τῷ ὀρθρινός, sicut ὄψιος τῷ ὀρθριος. Legitur tamen ap. Suid. 'Οψινόν, quod exp. πρὸς τὸ ὀψέ. ['Οψινός, Gl. Serotinus: 'Οψινὴ ὥρα, ἡ μετὰ ἡλίου δνσμάς, Crepusculum.] HINC 'Οψία, ἡ, sub. ὥρα, Serum, Tempus vespertinum, Io. 6, (16.) "Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν: 20, (19.) Οὕτως οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Cum serum jam esset: Marc. 1, (32.) 'Οψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυν ὁ ἥλιος. At 11, (11.) ἐντελῶς dicit, 'Οψίας ἤδη οὕσης τῆς ὥρας. Dicitur etiam ὀψία δειλὴ pro ὥρα ὀψία, Tempus vespertinum, Serum, Vespera, Thuc. 8, (26.) p. 271. Περὶ δειλὴν ἤδη ὀψίαν. Synes. Ep. 51. "Αραντες ἐκ Φυκουντος ἀρχομένης ἑώας, δειλῆς ὀψίας τῷ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέχοντες: ubi nota δειλῆς ὀψίας gen. pro Vespere, ut τῆς νυκτὸς Noctu, τοῦ θέρους, Æstate. In hac quoque signif. usurpatur COMPAR. 'Οψιαίτερος, et SUPERL. 'Οψιαίτατος, Senior, Serissimus; Magis in noctem inclinans, Maxime in noctem inclinans. Xen. "Ελλ. 5, (4, 3.) p. 331. "Ἡμερεύσαντες ἐν τινὶ τόπῳ ἐρήμῳ, πρὸς τὰς πύλας ἡλθον, ὡς δὲ ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι, Qui serissimo vespere ab opere redeunt. Et adv. ὀψιαίτατα, Serissime, h. e. Serissimo vespere, 4, (5, 18.) p. 311. "Ὡς μὲν ἔδυνάτο, ὀψιαίτατα κατήγετο ἐς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἔδυνάτο πρωϊαίτατα ἐξωρμάτο: K. Π. 8, (8, 5.) Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι, de iis qui in multam noctem comptant. ["'Οψιος, Wakef. S. Cr. 3, 153. 'Οψινός, "Οψιος, Phryn. Ecl. 16. Thom. M. 656. 668. 763. 'Οψία, 762. Toup. Opusc. 1, 408. Heyn. Hom. 7, 268. 'Οψίας, Mær. 299. et n. 'Οψιαίτερος, * 'Οψαίτερος, Thom. M. 668." Schæf. Mss. * "'Οψίτερος, * 'Οψίτατος, J. Poll. 1, 69." Wakef. Mss. * 'Οψίτερον, Serius, Plut. 6, 453.]

'Οψιότης, Tarditas, Longa prorogatio, [Theophr. C. Pl. 1, 16, 1. 4, 11, 9.]

'Οψέω, Tardo, Tardus sum, VV. LL. In iisd. habetur ETIAM 'Οψεία, Vesper, Tarditas, βραδεῖα: pro quo reponendum ὀψία, et expungendum Tarditas; nam etsi ὀψία signif. Vesper, Serum, in quo subauditur ὥρα, non tamen itidem Tarditas, sed Tarda, Sera: unde et a Suida exp. βραδεῖα.

'Οψίζω, Serus aliquid facio, h. e. Sero, Sub vespere: περὶ τὴν δειλὴν τὴν ὀψίαν, s. τῆς ὀψίας: cui opp. ὀρθρίζω, Matutinus aliquid facio vel ago. Xen. "Ελλ. 6, (5, 21.) "Ἦγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὐγυαίαν, καίπερ μάλα ὀψίζων, Licet admodum serus, Licet sero vespere, seu, ut Bud. interpr., Licet sero et sub vespere illud faceret. Ut 1 Reg. 17, (16.) Προσῆλθε ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, Matutinus et vespertinus, Mane et vesperi. Rursum Xen. K. 'A. 4, (5, 5.) Καὶ πῦρ καίοντες οὐ προσέειπεν ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, Qui venirent serius. Dicitur etiam 'Οψίζομαι eadem signif. sicut ὀρθρεύω, et ὀρθρεύομαι: quo Greg. usus est etiam pro Sub vespere venio, de vinitoribus domini loquens, Τί δ' ἂν καὶ αὐτοῖς ὀψισθεῖσιν ἐγένετο, καταμάθωμεν. Apud Suid. "Ἀπέκτεινε δ' αὐτὸν ὁ πανδοκεὺς ὁ ὑποδεξάμενος ὀψισθέντα: ubi ipse exp. ὀψέ τῆς ὥρας ἐλθόντα, Sero. Item Sero aliquid facio, h. e. Post tempus, Non tempestive, Bud. ap. Xen. K. (6, 4.) "Ἐξίναί δὲ πρῶτ', ἵνα τῆς ἰχθυόσεως μὴ ἀποστερῶνται, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὐρεῖν τὸν λαγῶν, αὐτοὺς δὲ τῆς ὠφελείας, Qui serius et post tempus venatum exeunt. ["Matth. ad Gloss. Min. 50. ad Herod. 681." Schæf. Mss. Lysias ap. Anecd. Bekkeri p. 110. Quomodo constr., Lobeck. Phryn. 231.]

Ὀψιμός, ὁ, Cum sero aliquid facimus, Tarditas, A mem, potionis, sitim. De etymo hujus vocabuli mentio facta est in præcedentibus, sc. παρὰ τὸ ὀπῆσθαι, vel παρὰ τὸ ἔψειν, quasi ἔψον, quod Eust. minime probat, propter spiritus diversitatem: veteres derivasse tradens παρὰ τὸ ὀψέ, quoniam sc. οἶχ' ἔωθεν, ἀλλ' ὀψέ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο: vel potius quoniam ὀψέ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν τὸ ὄψον, cum ante ea viverent ἀπλοϊκῶς. Attica porro crasi pro τὸ ὄψον DICITUR Τοῦψον, ut τοῦλαιον pro τὸ ἐλαιον, et id genus alia. Plut. de Ira Cohib., Προσέπαυσε τοῦψον, ἢ κατέβαλε τὴν τράπεζαν. || Ὀψον Athenis dicebatur etiam Locus ipse ubi opsonia coeuebantur, sicut ἐλαιον et ἰχθύες, ubi oleum et pisces: quo sensu J. Poll. 6, c. 7. Ὀψον καὶ τόπος Ἀθήνησιν, ἀφ' οὗ φασιν, ἀπῆλθον εἰς τοῦψον. ["Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 668. Markl. Suppl. 565. Jacobs. Anth. 8, 237. 12, 190. Heyn. Hom. 5, 638, 6, 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. Alciph. p. 6. Mær. 274. Ruhn. ad Xen. Mem. 222. Valck. 240. De loco, ubi venit, Aristoph. Fr. 272. Benti. Ep. ad T. H. 110. ad Mær. 351. 403. Kuster. ad Suid. 1, 529. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. Græv. Lectt. Hes. 613. Τοῦψον, ad Mær. 329." Schæf. Mss. Schol. Eur. Med. 67. Anecd. Bekkeri 307. Schleusn. Lex. V. T.] "Ὡψά, Hesychio τὰ ὀπτητήρια." Ὀψόβα-

Ὀψιχᾶ, lingua Byzantium pro ὀψέ, Hes. [Lo-
beck. Phryn. 51. "Koen. ad Greg. Cor. 135." Schæf. Mss.]

ὈΨΟΝ, τὸ, Opsonium, [Gl. Pulpamentum,] Omne id quo præter panem vescimur, s. quod una cum pane comedimus, πᾶν τὸ σῦναμμι σιτίοις ἐσθιόμενον, vel βρώσεως ἡδυσμα, Cibi condimentum, ut et ap. II. A. (629.) ἐπὶ δὲ κρόμμον ποτῶ ὄψον, Schol. exp. ποτικὸν ὄψον, προσφάγιον δίψους παρασκευαστικόν: addens, πᾶν γὰρ τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον, ὄψον καλεῖται: quod et e Plat. de Rep. 2. manifestum fit, Ἐπελαθόμεν ὅτι καὶ ὄψον ἔχουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβούς καὶ λάχανα: ibid. dicit ἀνευ ὄψου ἐσθιωμένους. Plut. περὶ Τύχης, loquens de iis quæ pueri docentur, Τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem, de Fort. Alex. Τρεῖς πόλεις ὑποφόρους ἔλαβε τὴν μὲν, B
 eis σῖτον, τὴν δ', eis οἶνον, τὴν δ', eis ὄψον. Lucian. (1, 173.) Μάξα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἡδιστον, θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ, εἰ ποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν ἄλῶν: nam, ut testatur et Plut. Symp. 4. (p. 657.) τῶν ἄλλων ὄψων οἱ ἅλες ἡδίων ὄψον εἰσὶ: quos Symp. 5, 10. scribit itidem videri, τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἡδυσμα. Apud Athen. 14. (p. 649.) ὄψων nomine censentur, Ἔννος, φακῇ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλῖς, Σκόροδοι, κρέας, θύννειον, ἄλμη, κρόμμινον, Σκόλυμος, ἐλαία, κάππαρις, βολβός, μύκης: jambi e Clearcho Solensi, qui seorsim etiam ibi recenset τραγήματα, Mensas secundas s. Quæ mensis secundis apponi solent: sicut et Plut. S. N. V. Ἀφελὼν ὄψα καὶ πέμματα. Quanquam Xen. opus pistorium quoque, quod pane sit delicatius, ὄψον appellare videtur: quippe qui K. Π. 8, (2, 5.) dicat, Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα. Ceterum ὄψα vocari etiam Ea quæ cocta sunt, tum e præcedentium II. quibusdam colligimus, tum e seqq. manifestius apparet. Alexis ap. Athen. (642.) τοῖς δὲ κεκαρκευμένοις Ὀψιοῖσι C
 καὶ ζωμοῖσιν ἀήδοι, ὡ θεοί: ubi nota eum distinguere inter ὄψα et ζωμούς, licet Plut. ipsos quoque ζωμούς nomine ὄψων complectatur: in Lycurgo (12.) de Spartanis, Τῶν δὲ ὄψων εὐδοκίμει μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός. Eupolis ap. Athen. 2. (p. 68.) Ὀψῶ πονηρῶ πολυτελῶς ἡρτυμένῳ, Plut. Symp. 7, Ὀψα οἱ μάγειροι σκενάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες. At Symp. 2, (10.) Πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἅλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Porro licet ὄψον, secundum Myrtillum ap. Athen. l. 7. init. proprie vocetur πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδὴν, unde et ab ἔψω vel ὀπῆσθαι derivatum videtur, nihilominus πάντων τῶν προσοψημάτων ἐξενίκησεν ὁ ἰχθύς διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν μόνος οὕτως καλεῖσθαι: quod iisd. propemodum verbis Symmachus ap. Plut. Symp. 4, 4. Πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνένηκεν ὁ ἰχθύς μόνον ἢ μάλιστα γὰρ ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν: unde et φίλοισι ac ὀψοφάγοι dicti sunt Qui piscibus præ ceteris opsoniis delectantur: quos pisces Plut. eo loco vocat θαλάττης ὄψα, et τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα, necnon θαλάττια ὄψα, πάντων τιμιώτατα. Sed et Amphibis hujus ὄψων excellentiam ostendens ap. Athen. loco paulo ante c. ait, Ὅστις ἀγοράζων ὄψον, ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων Ἀθηναίων, ῥαφανίδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται. Alioqui sæpe et ὀψάρια de piscibus dicitur, ut suo loco bebo. Metaphr. quoque usurpatur: Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἱ γὰρ πόνοι, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς: quemadmodum et Plut. Apophth. dicit Alexandrum τὴν νυκτιπορίαν vocasse suam ὀψοποιόν. Rursum ap. eund. Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Cyrus τὸν λιμὸν vocat ὄψον, ut et Socr. ap. Athen. 4. * διαπεριπάτων ἐσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας, dicebat se ὄψον συνάγειν πρὸς τὸ δεῖπνον, de fame intelligens: cui Xen. Ἀπ. 1, (3, 5.) dicit ὄψον fuisse τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ποτὸν δὲ πᾶν ἡδὺ γεγονέναι αὐτῷ, διὰ τὸ μὴ πίνειν εἰ μὴ διψῶν. Unde Cic. de Fin. 2, (28.) Socratem audio dicentem, cibi condimentum esse fa-

mem, potionis, sitim. De etymo hujus vocabuli mentio facta est in præcedentibus, sc. παρὰ τὸ ὀπῆσθαι, vel παρὰ τὸ ἔψειν, quasi ἔψον, quod Eust. minime probat, propter spiritus diversitatem: veteres derivasse tradens παρὰ τὸ ὀψέ, quoniam sc. οἶχ' ἔωθεν, ἀλλ' ὀψέ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο: vel potius quoniam ὀψέ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν τὸ ὄψον, cum ante ea viverent ἀπλοϊκῶς. Attica porro crasi pro τὸ ὄψον DICITUR Τοῦψον, ut τοῦλαιον pro τὸ ἐλαιον, et id genus alia. Plut. de Ira Cohib., Προσέπαυσε τοῦψον, ἢ κατέβαλε τὴν τράπεζαν. || Ὀψον Athenis dicebatur etiam Locus ipse ubi opsonia coeuebantur, sicut ἐλαιον et ἰχθύες, ubi oleum et pisces: quo sensu J. Poll. 6, c. 7. Ὀψον καὶ τόπος Ἀθήνησιν, ἀφ' οὗ φασιν, ἀπῆλθον εἰς τοῦψον. ["Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 668. Markl. Suppl. 565. Jacobs. Anth. 8, 237. 12, 190. Heyn. Hom. 5, 638, 6, 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. Alciph. p. 6. Mær. 274. Ruhn. ad Xen. Mem. 222. Valck. 240. De loco, ubi venit, Aristoph. Fr. 272. Benti. Ep. ad T. H. 110. ad Mær. 351. 403. Kuster. ad Suid. 1, 529. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. Græv. Lectt. Hes. 613. Τοῦψον, ad Mær. 329." Schæf. Mss. Schol. Eur. Med. 67. Anecd. Bekkeri 307. Schleusn. Lex. V. T.] "Ὡψά, Hesychio τὰ ὀπτητήρια." Ὀψόβα-
 φον, τὸ, Vasculum in quo opsonia apponuntur: i. q. ὀξύβαφον: nam et ipsum recensetur ab J. Poll. inter ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων, sicut et τρύβλιον et ἐμβάφιον. Quemadmodum vero ὀξύβαφα dicuntur proprie Vascula in quibus acetum apponitur ad intingendum panem aut carnem, ita ὀψόβαφα, Vasa in quibus liquida opsonia apponuntur, itidem ad intingendum panem: quod genus erant ψωμοί, καρί-
 καί, ὑποτρίμματα, συγκομμάτια, περικόμματα, λάχανα κριστὰ, et muria cum salsamentis. Apud Suid. in Ἀρμονία habentur hæc verba, Ἄλλως γὰρ χαλκῶς ἤχει, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ἔλαιον διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρων κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχῆσεων τὴν ἀρμονίαν ἀποτελέσωσιν, ubi mireris, in his vasculis ἀπηχῆσεων ἀρμονίαν requiri: [in Schn. Lex. statuitur esse depravatum ab Ὀξύβαφον. * "Ὀψοβάφιον, Phryn. Ecl. 74. Zeun. ad Xen. K. Π. 34." Schæf. Mss.] Ὀψοδαίδαλος, ὁ, Opsoniorum apparandorum peritus artifex, Epith. Archestrati ap. Athen. (101.): quod esse potest et cujuslibet periti coqui: [105. 278. 285. 390.] Ὀψοδεῖτα, as, ἡ, Opsoniorum penuria, ut cum ἀνευ ὄψου cœnatur. Suidæ ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων. [* Ὀψοθήκη, Suidæ γυλῖος.] Ὀψολόγος, Qui de opsoniis tractat s. disserit, ut Apicius, et Archestratus qui Γαστρονομίαν edidit. Ὀψολογία, ἡ, Sermo de opsoniis, Scriptum de deliciis popinalibus. Utroque vocabulo usus est Athen., sed ὀψολόγον accipiens pro Eo qui de piscibus tractat, vel potius de piscibus delicatioribus, et qui in opsoniis magis laudantur: et ὀψολογίαν, Sermouem de ejusmodi piscibus, (337.) Πόθεν δ' ἡμῖν ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀψολόγος Δωρίων, ὡς καὶ συγγραφεὺς τις γενόμενος, ὃν ἐγὼ κροματῶσιον οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθον, συγγραφεὶς δὲ οὗ: qui Dorion ὀψοφάγος quoque ibid. vocatur: de quo vocab. paulo infra. Idem Athen. (282.) Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων. Altero autem vocabulo, sc. ὀψολογία, pro Sermone de piscibus, s. piscibus delicatis, et qui in opsoniis commendantur, utitur (284.) ubi de ἱερῶς ἰχθύς verba facit. Ὀψομανής, Qui insano opsoniorum et in primis delicatiorum piscium ducitur, Qui opsoniis et præcipue piscibus delicatis usque ad insaniam delectatur, Athen. 11. Καὶ γὰρ ὁ φίλος καὶ ὀψοφάγος, οἷον ὀψομανής ἐστίν, καὶ ὁ φίλος, οἰνομανής. [Similia compp. ibi Γυναικομανής et Ὀρνιθομανής. ["Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss. * Ὀψομανία, Eust. ad Dionys. P. 373.] Ὀψονόμοι, unde plur. Ὀψονόμοι, Magistratus Athenis, dicti ab administratione eorum quæ ad opsonia pertinebant, qui immodicum luxum opsonatorum coercerant, ut γυναικονόμοι, qui improbiores ac petulantiores mulieres mulctabant, et modestiæ matronalis curam gerebant, Eust. 867. Καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι οὗ ἕνεκεν ἤρρεσεν ὀψονόμοις Ἀθήνησιν αἰρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ἢ τρεῖς. [Athen. 228.]

ΑΤ Ὀψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, Opsonari, usurpavit Critias, teste J. Polluce 6, (36.) c. 7. * “Ὀψοπλύνιον, ad Hesych. (v. Σκάβαι.) 2, 1203, 15.” Dahler. Mss. “Ad Lucian. 2, 55.” Schæf. Mss.] Ὀψοποιός, Qui opsonia apparat, Conditor, ut Cic. ὀψον interpr. Condimentum, Plato de Rep. 2. Δεήσει ὀψοποιῶν τε καὶ μαγειρῶν. Sic Cic. dicit, Conditores instructoresque convivii. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) Καὶ ἴνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιούς μηχανωμένη: Ἑλλ. 7, (1, 26.) in regio ministerio numerat ἀροκόπους καὶ ὀψοποιούς καὶ οἰνοχόους, sicut et K. Π. 8, (8, 10.) Lucian. (1, 552.) Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιός ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθελός. Plut. (8, 433.) Τοῖς μὲν ὀψοποιόις καὶ τραπεζοκόμοις σφόδρα μέλειν τί πρῶτον, ἢ τί δεύτερον ἢ μέσον ἢ τελευταῖον ἐπάξουσι. Alium ex Eod. locum vide in Ἡδυσμα. Vide et alium in Μάγειρος, ubi coquus quidam dicit τοὺς ὀψοποιούς esse viliores quam sint μάγειροι. Athen. vero dicit etiam ὀψοποιοὶ κρεοσκευασίας, ut in Κρεοσκευασία videbis. [“Ad Herod. 729.” Schæf. Mss.] Ὀψοποιία, ἡ, Opsoniorum apparatus, Popinalium deliciarum apparatus, Plato Gorgia, Ὀψοποιία Σικελική. Itidem Athen. (112.) Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγκαταγεγραπὸς τὴν Σικελικήν. Philostr. Ep. 16. Ὀψοποιία λαμπρά. Rursum Xen. (Ἀπ. 3, 14, 5.) ὀψοποιία πολυτελής, infra in Ὀψοποιούμαι. [“Thom. M. 668.” Schæf. Mss.] Ὀψοποιῖκος, Pertinens ad eum qui opsonia apparat, Popinalis, Coquinarius, ut Plin. Coquinaria vasa, Xen. (Ἔκ. 9, 7.) Ὀψοποιῖκα ὄργανα. Et, ὀψοποιῖκή, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia apparandi opsonia, Artificium coquorum: quæ et ὀψοποιητική, Aristoteli Polit. 1, 4. et Eth. 7, 11. Necnon Platoni Gorg. Καὶ ἡ ὀψοποιῖκή δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη. [“Heind. ad Plat. Gorg. 54. 64. 184. Thom. M. 668. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 49.” Schæf. Mss.] Ὀψοποιέω, Opsonia apparo, Popinales delicias apparo, Coquo, Plut. (7, 147.) Διὰ τί τὰς γυναῖκας οὐτε ἀλεῖν εἶων οὐτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν; (6, 201.) dicit κόλακος officium esse παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ’ ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Pass. Ὀψοποιούμαι ejusd. cum activo signif., Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) Τοὺς δὲ ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας, τοὺς δὲ, σφιβάδας ποιούμενους. Idem dicit etiam ὀψοποιεῖσθαι ὀψοποιᾶν, Ἀπ. 3, (14, 5.) Ἄρα γένοιτ’ ἂν πολυτελεστέρα ὀψοποιία ἢ μάλλον τὰ ὅσα λυμαινομένη, ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἄμα πολλὰ ἐσθίων καὶ ἄμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στόμα λαμβάνων; verba Socratis, cum vidisset quendam e convivis ἐπὶ τῷ ἐνὶ ψωμῷ πλειόνων ὀψων γενόμενον. [* Ὀψοποίημα, Obsonium, Cibarium, Judith. 12, 1.] Ὀψοποιητικός, i. q. ὀψοποιῖκος, quod paulo ante habuimus. Dicitur etiam Opsoniorum apparandorum peritus, Opsoniorum artifex, Aristot. Metaphys. 5. Καὶ ὀψοποιητικός, ἡδονῆς στοχαζόμενος, Opsoniorum artifex propositum habet, ut omnia sua artificia voluptati serviant. Et ἡ ὀψοποιητική, quæ et ὀψοποιῖκή paulo ante, Ars τῶν ὀψοποιῶν s. ὀψοποιητικῶν, Coquorum artificium, ut Quintil. interpr. supra in Κομωτικός. [“Heind. ad Plat. Gorg. 54. 64. 184. Thom. M. 668. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 49.” Schæf. Mss. * “Ὀψοποιεῖον, ad Hesych. 2, 1084, 27. (v. Πύρδαλον.)” Dahler. Mss. “Thom. M. 592.” Schæf. Mss.] Ὀψοπόνος, i. q. ὀψοποιός, Opsoniorum apparator, Coquus, ὁ τὰ ὅσα πενόμενος, Epigr. [“Jacobs. Anth. 9, 258. Toup. Opusc. 1, 463.” Schæf. Mss.] “Ὀψοπόνος, ap. Suid. ὁ περὶ τὰ ὅσα ἀσχολούμενος, ὁ μάγειρος: ex Epigr. Ὀψοπόνος Σπινθήρ Ἐρ—“ μῇ τᾷδε σύμβολα τέχνης Θήκατο. Sed perperam “ pro ὀψοπόνος. Itidem pro Ὀψῶνες, quod in VV. LL. “ affertur pro Penuariæ cellæ, reponendum Ὀψῶνες.” Ὀψοπώλης, Opsoniorum venditor, Qui popinales delicias vendit, Cupedinarius. FEM. Ὀψοπώλις, idos, ἡ, ut λεκιθόπώλις, Opsoniorum venditrix, [“Plut. Timol. 14., ubi vide Corai.” Boiss. Mss.] AT [* Ὀψοπωλεῖον, Gl. Popina, ET] Ὀψοπώλιον, [“Crates Epist. Ms.” Boiss. Mss.] ET Ὀψοπώλια, Locus in quo veneunt opsonia, Popina, Forum coquinum Plauto, et Forum cupedinis teste Festo. Apud Suid. in Αἰγυσιος, de regionum præfectis, Τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐχόρευον ἐν τῷ Αἰγυσιεῖ. ὁ δὲ ἐν ὀψοπώλιῳ εἰς τιμὴν Τιβερίου. At Ὀψοπώλια dicitur ut ἰχθυο-

πώλια, et ὀψοπώλιον ut ἰχθυοπώλιον. Athen. 1. (p. 6.) Εὐρῶν τὴν ὀψοπώλιαν κενὴν, quoniam πᾶν εἰς γάμον συνηγόραστο: [rectius ap. Suid. ὀψοπώλιον, sc. ἀγοράν.] Ὀψοφάγος, Qui opsoniis inhiat, Cupes, Popinalium deliciarum avidus devorator, Athen. (21.) de Theophrasti docentis gestibus et motibus quibusdam corporis, Καὶ ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξείραντα τὴν γλῶσσαν περιλείχειν τὰ χεῖλη, ut facere sc. solent οἱ λίχνοι et catillones. Apollinis Ὀψοφάγον, qui ab Eleis coleretur, meminit Athen. (346.) cum paulo ante ὀψοφάγων κατάλογον protulisset partim e Comicis, partim aliis scriptoribus. Sed peculiariter Ille dicebatur, qui pisces avidius devorabat, eos præsertim qui delicatiores erant et inter ὅσα præ ceteris laudantur, sicut præ ceteris opsoniis τὰ θαλάττια nomen τῶν ὀψων meruere, ut supra docui. Testatur id Plut. Symp. 4, 4. post verba illa quæ in Ὀψον allegavi, Καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν οὐχὶ τοὺς βοεῖους χαίροντας, ut Hercules, qui eam ob rem Βουθύτης et Βουθόινης appellatus fuit, οὐδὲ τὸν φιλόσκον, οὐδὲ τὸν φιλόβοτρυν, ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἐκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὁξέως ἀκούον-τας: quæ iisdem propemodum verbis refert Myrtilus ap. Athen. (276.) SUPERL. Ὀψοφαγίστατος, Avidissimus opsoniorum devorator. Xen. Ἀπ. 3, (13, 4.) de malo servo, Ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν: quæ verba citantur ap. Athen. (277.) Dicitur ea forma, qua λαλίστατος, λαγνίστατος, κλεπτίστατος. [Cf. Eust. ad Il. A. p. 867. Piscis, Opp. Ἀ. 1, 140. “Ὀψοφαγίστατος, Casaub. ad Athen. 1, 4. Valck. Adoniaz. p. 235.” Schæf. Mss.] Ὀψοφαγία, ἡ, Obsoniorum devoratio, Cupedia; in primis vero Piscium delicatorum avida devoratio. Athen. (338.) Ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητος, de Dorione quodam ὀψοφάγῳ et ὀψολόγῳ, ut ibid. vocatur. Ubi et, ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ. Et mox, Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρυσίου πόρνas καὶ ἰχθὺς ἡγόραζεν, εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ, Demosthenes sc. Philocratem. [Plut. 8, 653. 655.] Ὀψοφαγέω, Opsonia devoro, Opsoniis inhio, Popinalibus deliciis et præsertim piscibus devorandis supra modum delector, Athen. (345.) ex Aristoph. Nubibus δευτέραις, οὐδ’ ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν: quæ verba et Plut. citat (7, 729.) Ubi etiam legitur, Παιδὸς ὀψοφαγοῦντος ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν, Puero avidius devorante opsonia, pugnum prædago impexit. Athen. 8. Πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεῖν αὐτὸν φησι, Non cupediæ solum, sed aleæ etiam deditum fuisse ait, Non opsonatorem modo fuisse, verumetiam aleatorem. Κατοψοφαγία, ἡ, ET Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγία et ὀψοφαγέω significant, præpositione vim tantum augeute. Ambo habentur ap. J. Poll. I. 6. c. 7. Bud. κατοψοφαγεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, et pane abstinere: ut qui τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ’ ὄψῳ ὡς ἄρτῳ, s. ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρῆται, ut Athen. loquitur (186.) ubi etiam ait, ἔτυχε δ’ ὁ κατοψοφαγῶν, Τήλεφος καλούμενος. Nisi forte significet Qui bona sua in cupedia et popinales delicias consumit; uam transitive aliquando hoc verbum accipitur pro Insumo in obsonia, ut ap. Æschin. (13.) Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει καὶ κατακεκύβεντο καὶ κατοψοφάγητο, — ἐνταῦθα ἡδὴ ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. [* Συνοψοφαγέω, Una cum alio obsonia comedo, Plut. 6, 472.] Ὀψοφόρος, ὁ, ἡ, Qui opsonia fert, ut minister aliquis. Cum vero de re aliqua dicitur, significat Opsoniis ferendis factus: ut κίστη ὀψοφόρος ap. J. Poll. 10, c. 23. ubi et ὀψοφόρα σκεύη, et κανοὺν ἀροφόρον, ut sunt disci, canistra, et similia. Utitur hoc vocab. Matron quoque ap. Athen. (135.) Πολλὰ δ’ ἀναντα κάταντα κατὰ στέγας ἡλθ’ ὁ μάγειρος, Σελῶν ὀψοφόρους πίνακας κατὰ δεξιὸν ὤμων. [“Aristoph. Fr. 268.” Schæf. Mss.] Ὀψαρτυτής, Opsoniorum conditor vel instructor, ὁ τὰ ὅσα ἀρτύνων, J. Poll. 6, c. 7. ex Hyperide. Itidem Athen. (662.) Ἀοιδίμων δ’ ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις. Ab Hes. et Suida exp. μάγειρος, Coquus, sicut ὀψοποιός quoque a Quintil. redditur. [“Villoison. ad Long. 269.” Schæf. Mss.] Ὀψαρτυτικός, Pertinens ad eum qui opsonia condit, vel instruit, Popinalis, Culinarius: idem cum ὀψοποι-

κός: ut ὀψαρτυτικάι γλῶσσαι, Vocabula quibus ὀψαρτυταί peculiariter utuntur. Athen. (387.) Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ὀψαρτυτικαῖς Γλῶσσαις. Suid. quoque hunc dicit συναγαγεῖν Ὀψαρτυτικὰς Λέξεις. Et ὁ βιβλίον, Liber de condiendis instruendisve opsoniis, de re coquinaria s. popinali, de deliciis popinalibus, [Athen. 164.] Sed frequentius sine βιβλίον, dicitur ὀψαρτυτικόν, et ὀψαρτυτικά num. plur., itidem sine βιβλία, Athen. (105.) Ἡρακλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῷ: (516.) de caryca loquens, Περὶ ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικά συνθέντες εἰρήκασι: quorum nomina cum recitasset, subjungit, Τοσοῦτους γὰρ οἶδα γράψαντας ὀψαρτυτικά. Ipsa autem ars coquinaria s. coquorum artificium, ὀψαρτυκὴ dicitur, nec non ὀψοποιητικὴ, s. ὀψοποιική, ut supra docui. A Suida exp. μαγειρικὴ. [“Athen. 25.” Schæf. Mss.] AT Ὀψαρτυσία, ἡ, Conditio et instructio opsoniorum, vel etiam Ars condiendi et apparandi opsonia: sicut ὀψοποιεῖα quoque synonymum pro utroque accipitur. [Longus 4, 16. p. 409. Schæf. “p. 112. Vill., Athen. 1. p. 9.” Schæf. Mss.] Sed et VERB. Ὀψαρτυνῶ, unde derivata sunt superiora, legitur ap. Suid. in Δαιτρός, ubi ait, Τίμαιος φησι τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἐαυτῶν φύσεις λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχὺ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτυνόντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λέχνον. [“Thom. M. 189.” Schæf. Mss. Athen. 18. “Ὀψοαρτυνῶ, Tzetz. Ch. 10, 820.” Elberling. Mss. * Ὀψαρτυμα, Nicet. Annal. 5, 6.]

Ὀψώνης, Qui opsonia coëmit, vel potius Opsoniis coëmendis deditus, ut ap. Horat. Omnia conductis coëmendis obsonia numis. Opsonator Latine dicitur, cujus vocabuli et Athen. meminit (171.) Ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα: at structorem ibid. appellat τραπεζοκόμον s. τραπεζοποιόν. Citat vero hoc vocab. Athen. ibid. ex Aristoph. Ταγηνισταῖς, Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἀριστον εἴκε. [“Phryn. Ecl. 88. 185. Thom. M. 654. Aristoph. Fr. 267. Alciph. p. 6. Athen. 1, 259. Lips.” Schæf. Mss.] Ὀψωνέω, Opsonia coemo, Opsono, Opsonor: Plaut. Tene marsupium, abi atque opsona, et, Postquam opsonavit herus et conduxit coquos, Terent. Vix drachmis opsonatus est decem. Plut. (8, 83.) Οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους: verba Stratonici Rhodiorum πολυτέλειαν taxantis. Eubulus ap. Athen. (108.) Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλου, de opsonatore avaro et tamen popinalibus deliciis dedito. Utitur et Aristoph., sed cum accus. cum enim Σφ. (1506.) Philocleon dixisset, νῆ Δι’ ὀψώνηκ’ ἄρα, subjicit Bdelycleon, Μὰ τὸν Δι’ οὐδέν γ’ ἄλλο πλὴν γε καρκίνους. Itidem in Prov. ap. Plut. Symp. 7, 5. Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας. Eadem constr. Plaut. Ibo, atque opsonabo opsonium. [“Ad Mær. 157. Athen. 224. Phryn. Ecl. 184. Jacobs. Anth. 9, 430.” Schæf. Mss. * Ὀψωνητής, Tzetz. Chil. 5, 534. p. 88.] Ὀψωνητικός, Opsonator, i. q. ὀψώνης. Item Opsoniorum coëmendorum peritus: unde ὀψωνητικὴ τέχνη, Ars opsonandi, coëmendi opsonia, Athen. (288.) Λυγκεὺς δ’ ὁ Σάμιος καὶ τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε: (313.) Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Ὀψωνητικῇ Τέχνῃ. [Ὀψωνάτωρ, Gl. Stipendiarius. “Athen. 171. init. (Ἐκάλουν δὲ καὶ Ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δ’ ὀψωνάτορα.) Opsonator, ad Charit. 207.” Schæf. Mss.] Παραψωνέω, Clam opsonia coemo, παραγοράζω, Aristoph. Ἐκκλ. (226.) Αὐταῖς παραψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ, i. e. λάθρα ὀψωνοῦσι, Schol.: de gulosis mulieribus. Itidem Suid. exp. in hoc Pisidis loco, Εἰ μὴ κακοῦργεῖς καὶ παραψωνεῖν ἐθέλεις. Utitur et Cratinus ap. Athen. [171. * Παραψώνημα, Opsonium clandestinum, Æsch. Ag. 1458. * Ἀροσοψωνέω, cum dat. pers. et accus. rei ap. Athen. 331. 346. est Præter s. Post alios etiam aliquid obsonii in commune conféro.” Schw. Mss. * Ὑπεροψωνέω, Phrynichus Bekkeri p. 67.] AT Ὑποψωνέω, In opsoniis emendis decipio, Aristoph. Ἀ. (842.) Οὐδ’ ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται, ubi v. Schol. Pertinet huc ETIAM Ὀψωνία, ἡ, Opsonii coëmatio, Opsonatus, Plaut. Dedi equidem hodie quinque ar-

A genti deferri minas, præterea unam in opsonatum, i. e. ad coemenda opsonia. Plut. Lycurgo (12.) de iis loquens quæ in φειδίτια, s. συσσίτια, conferebantur a Spartanis, Πρὸς δὲ τοῦτοις εἰς ὀψωνίαν μικρὸν τι κομιδὴ νομίσματος, In opsonatum. De eadem re Athen. 4. “Ἐτι δὲ εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα τινὰς Αἰγυπιατοὺς ὀβολοῦς. Coquus quidam Alexidis ap. Athen. 4. “Ὁμως λογίσασθαι πρὸς ἑμαυτὸν βούλομαι Καθεζόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀψωνίαν, Opsonatum, Pecunias in opsonatum impensas computare. Diog. L. in Aristippo, Πρὸς τὸν ὀνειδίσαντα αὐτῷ πολυτελεῖν ὀψωνίαν: erat enim ὀψοφάγος hic philosophus, Athen. [343. “Phryn. Ecl. 184.” Schæf. Mss.] AT VERO Ὀψώνιον, τὸ, Id ipsum quod ab opsonatore emitur, i. e. ipsum ὄψον, Obsonium Latine quoque. Sed accipitur frequentius pro Annona quæ militibus in singulos menses dabatur, quemadmodum et a Suida exp. ἡ ἀφωρισμένη τροφή. Itidem Greg. in Jul. Ὀψώνιον, τὸ βασιλικὸν σιτηρέσιον καὶ αἱ ὑπάρχουσαι ἐκ νόμου τοῖς ἀξιωμασὶν δωρεαί, Stipendia, Salaria, Auctoramenta, Merita militiæ, ut Martian. Jctus appellat. Polyb. Τὰ δὲ πλοῖα παρεχέτωσαν Καρχηδόνιοι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἐφοδὸν, ἐὰν χρειάν ἔχωσι: τὰ δὲ ὀψώνια, τοῖς αὐτῶν ἐκάτεροι: Annonam et commeatu. Idem (5, 30, 5.) Οἱ δὲ στρατιῶται, τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ καθυστερούντων, παραπλήσιον ἐποιοῦν ἐπὶ τὰς βοηθείας, Cum annonæ militares et frumentum ad diem non præberentur, sed differrentur. Et 1 ad Cor. 9, (7.) Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; Quis unquam militat suis stipendiis? Luc. 3. (14.) Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, Contenti estote stipendiis vestris: verba Joannis Baptistæ ad milites. Metaph. autem ad Rom. 6, (23.) Ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, Auctoramenta stipendiaque peccati mors est: Cic. Auctoramenta servitutis. Porro quæ hic ὀψώνια appellantur, ab aliis nominantur σιτία, ut supra in Ὑπόλογος. Quanquam non annona solum et cibaria hoc nomine ὀψώνια denotantur, verumetiam ipsa pecunia, ut ostendunt hæc verba Polybii 6, (39, 12.) Ὀψώνιον δ’ οἱ μὲν πεζοὶ λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀβολοῖς, οἱ δὲ ταξίαρχοι διπλοῦν, οἱ δ’ ἱππεῖς δραχμῇ. Σιτομετροῦνται δ’ οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμου δύο μέρη μάλιστα πῶς: οἱ δ’ ἱππεῖς, κριθῶν μὲν ἑπτὰ μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο. Citat et J. Poll. e Thuc. Eis ὀψώνιον ᾗτησε τριώβολον. [Lobeck. Phryn. 420. “Dionys. H. 3, 1843. 1907. Wakef. Eum. 938. Diod. S. 2, 582. 588. * Ὀψωνιοδόκος, Aristoph. Fr. 218.” Schæf. Mss. J. Poll. 10, 92. * Ὀψωνιοπώλης, Gl. Macellarius.] Ὀψωνιάζω, Stipendia s. Annonam præbeo. Pass. Ὀψωνιάζομαι, Annonam capio. At e Dionys. H. 9. Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενος χρημάτων, pro Qui ex alienis aluntur pecuniis. Iidemque ὀψωνιάζω interpr. Alo. [Polyb. 23, 8, 4. “Ad Diod. S. 2, 98. 598. 622.” Schæf. Mss.] Ὀψωνιασμός, i. q. ὀψώνιον, i. e. Annona, Stipendium. Polyb. 5, (64, 2.) p. 96. Λύσαντες τὰ συστήματα καὶ τὰς ἐκ τῶν προτέρων ὀψωνιασμῶν καταγραφάς: 1, (66, 7.) p. 16. Πρὸς τοὺς ὁ ἀγωνιῶντες, Commeatus s. Annonam. [Lobeck. Phryn. 420. * “Ὀψωνίζω, Timarion ap. Notit. Mss. 9, 205.” Elberling. Mss.] AT Ὀψωνισμός, J. Poll. e Meandro quidem citat, sed non exp., dicens tantummodo, esse vocab. παμπόνηρον. [“Phryn. Ecl. 184.” Schæf. Mss.]

* Ἀνοψος, Opsonio carens: δίαιτα, Cum ἀνὸν ὄψον solo pane vivitur. Plut. (6, 468.) Ὅπως ἐν τῷ νοσεῖν μὴ δυσχεραίνωμεν ὡς φάρμακα τὰ σιτία, μηδὲ ἀσχάλωμεν ἀπλουν τι καὶ ἀνοψον καὶ ἄκνισον λαμβάνοντες. Ἀνοψία, ἡ, Opsonii penuria, i. q. ὀψοδεία, Plut. (6, 884.) Ἀποφέρειν τὴν ἀ., Antiphanes ap. Athen. (342.) Ἐφερόν τε δεινῶς τὴν ἀ. πάνν, Ægre ferebant opsonii et piscium penuriam. Εὐψος, ὁ, ἡ, Opsoniis probe instructus, Opsoniis abundans. Apud Plut. Symp. 4, 4. quæritur εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐψότερα. In ipso autem textu quæritur πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα ἐπιτηδεότερα: ut eo loco, Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐψότερα, significet, Utrum meliora opsonia mare præbeat an terra. [“Strabo 6. p. 551.” Schæf. Mss. * Εὐοψέω, 4. p. 280., 14. p. 972. Arcestr. Athenæi 972.] Εὐοψία, ἡ, Opsoniorum abundantia, etiam Bona opsonia, ἡ τῶν ὄψων εὐπορία,

Eust. Citat J. Poll. ex Alex. ["Bergler. Alciph. p. 7. 278." Schæf. Mss.] Πολυψία, Abundans opsoniis. Πολυψία, Opsoniorum abundantia, Multa opsonia, Xen. 'Απ. 3, (14, 3.) Καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὐχονται πολυκαρπία, εἰκότως ἂν οὗτος, sc. ὁ ὀψοφάγος, πολυψίαν εὐχόιτο. Φίλος, Opsoniorum amans, i. q. 'Οψοφάγος, Qui solet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐσθλύνει, Qui amat ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτοῦ ἐσθλύνει, Qui amat μικρῷ σίτῳ πολὺν ὄψον ἐπεσθλύνει: is enim Socrati ap. Xen. 'Απ. 3, (14, 5.) ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem vero est ὀψοφάγος qui et φίλος, ut in 'Οψομανῆς quoque videre est. [Plut. 8, 642. 652. 655.] UNDE 'Οψοφιλία, Opsoniorum amor, Cupedia; [manifestus est error PRO Φιλοψία, Clem. Alex. 193. 219. 25. Plut. 8, 81. 912. 9, 7.]

["'Εποψίδιος, Jacobs. Anth. 7, 113. (Anal. 1, 234.) Toup. Opusc. 555." Schæf. Mss.]

'Οψών, ὠνος, ὁ, Locus reponendis opsoniis, Penus s. Penum, etiam Sportula ferendis opsoniis, κανοὺν ὀψοφόρον. Hes. ὀψῶνα exp. τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπορίδα, Sportulam coemendis opsoniis, Sportulam opsonatoriam.

'Οψάριον, τὸ, q. d. Opsoniolum; forma dimin. pro ὄψον, Aristophanes Anagyro, Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίσις ἐκάστοτε, i. e. προσοψήμασι: ut Athen. exp. (385.) Ibid. ex Alexide, θερμότεροις χαίρεις ἀεὶ τοῖς ὀψαρίοις. Peculiariter vero, ut et ὄψον, dicitur ἐπὶ τοῦ ἰχθύος, teste Athen. l. c., ubi præter alia hoc exemplum affert e Menandri Ephesio, ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν ὀψάριον: quibus subjungit τῶν ἰχθυοπωλῶν quidam, τεττάρων δραχμῶν ἐπώλει κωβίους. Et Anaxilas, Σκεύαζε παῖ τοῦψάριον ἡμῖν, ubi etiam ΝΟΤΑ Τούψάριον Attica crasi usurpatum pro τὸ ὀψάριον, sicut τοῦψον pro τὸ ὄψον. Itidem Jo. 6, (9.) Πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, Et duos pisciculos: Lucas 9, (16.) dicit, Πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Sed et a Terentio Adelph. Pisces vocantur opsonium. Dicitur autem ὀψάριον de Pisce κατ' ἐξοχὴν, sicut et τέμαχος, teste Eust., ἐπὶ μόνων τμημάτων ἰχθυερῶν ἰδιάζεται. ["Toup. Opusc. 1, 571." Schæf. Mss. * 'Οψαρίδιον, Geop. 20, 46. Etym. M. 218. 548.]

'Οψάμαι, Vescor cum pane, Opsonium comedo, [Lobeck. Phryn. 734. Plut. 8, 654.] 'Οψήμα, τὸ, Id quo cum pane vescimur, i. q. ὄψον, προσφάγιον, Plut. Symp. 4, 1. de Platone, τοῖς καλοῖς καὶ γενναίοις ἐκέλευς πολίταις παρατίθεις βολβούς, ἐλαίας, λάχανα, τυρόν, ὀψήματα παντοδαπά. Apud Plat. vero de Rep. 2., quo respicit Plut., post verba illa quæ in 'Οψον citavi, non ὀψήματα legitur, sed ἐψήματα. Sic enim ibi, Οἷα δὲ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα ἐψήσονται: itidem ap. Athen. 4., ubi eadem verba citantur. Potest tamen ferri ὀψήματα, et præterea etiam legi ὀψήσονται: idque meo iudicio non incommode; nam ἐλαίαι et τυρόδες potius ὀψήματα sunt quam ἐψήματα: si tamen et alibi hujus usus verbi ὀψήσασθαι exempla extent. [Longus 3, 5. Schæf., ad Greg. Cor. 606. * 'Οψήτηρ, Athen. 229. nisi leg. ἐψήτηρ.]

'Εποψάμαι, i. q. ὀψάμαι, Una cum pane vescor, Opsonii loco comedo, s. ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, ἐπὶ τῷ ψωμῷ γεύομαι τοῦ ὄψον, ut Xen. loquitur. Apud Plut. (6, 881.) Τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἐν τε τῷ Εὐρώτῃ λελουμένον, ἐποψᾶσθαι. Verba coqui Laconici ad Dionysium, qui ἀπέπτυσσε τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τῶν ὄψων εὐδοκμοῦντα παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ut Idem refert in Lycurgo. ["Clem. Alex. 190." Wakef. Mss.] 'Επόψημα, τὸ, ΕΤ'Επόψησις, ἡ, i. q. ὀψήμα s. προσφάγιον, s. τὸ ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον, Id quo vescimur una cum pane, Athen. (186.) Σωκράτης δ' ἰδὼν τινὰ ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον, ὦ παρόντες, ἔφη, τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ; Cf. cum iis quæ Xen. refert 'Απ. 3, (14, 2.) ubi pro ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον dicit Xen. Σίτου μὲν πεπανμένον, το δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐσθιόντα, et ἐπὶ τῷ ἐνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γενόμενον.

Παροψάμαι, i. q. Præter panem vescor, ἐποψάμαι. ["Ad Lucian. 1, 683." Schæf. Mss. "Clem.

Alex. 824." Wakef. Mss.] Παρόψημα, τὸ, Id quo præter panem vescimur, Opsonium, i. q. ὄψον s. ὀψήμα, [Athen. 367.] Basil. Epist. Παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Opsonia e seminibus: ut sunt pulmenta e leguminibus confecta: sicut et φακῇ inter ὄψα supra numeratur. Philostr. Παροψήματα τῶν ἀμπέλων, Opsonia et panis condimenta quæ a vitibus suppeditantur, i. e. uvæ: quæ tamen potius τραγήμασιν accensentur. ["Boiss. Philostr. 305." Schæf. Mss.] Unde forma DIMIN. Παροψημάτων, quod vide in Παροψίδιον. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 34." Schæf. Mss.]

Παροψίς, ἰδος, ἡ, i. q. παρόψημα, ut testatur Athen. (367.) diversa diversis e Comiciis ejus rei proferens exempla, in quibus ἐπὶ ὄψον παρεσκευασμένον ποκίλον s. παροψήματος accipitur. Inter alia, e Plat. Phaen. Τα δ' ἀλλότρί' ἐσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι. Βραχὺ γὰρ σε τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. Aliquanto post affert etiam exemplum in quo ἐπὶ ἡδύσματος usurpatur, licet Didymus ibi pro Vase accipi existimet, hoc sc., νῆ τὸν Δι' ὥσπερ αἱ παροψίδες τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων, ubi et pro παρόψημα capi possit. J. Poll. quoque (10, 87.) usitatus esse scribit ἐπὶ μάξης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐπὶ ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὃ ἐστὶ παροψήσασθαι. || Παροψίς, ut Eust. docet præter alios, non solum signif. ποκίλον τι ὄψον, verum etiam σκεῦός τι s. τρύβλιον: vel potius Vas in quo opsonia apponuntur, quod et ὀψύβαφον: cujus signif., [quæ quidem priori loco videtur reponenda fuisse,] exempla citantur a Leonide ap. Athen. l. c.: e quibus hoc unum profero, Antiph. Bæotio, παρατίθεισιν ἐν παροψίδι. Xen. autem. K. Π. 1, (3, 4.) inquit idem ille, ἀμφιβόλως hoc vocabulum usurpat, ubi ait, Προσῆγεν αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρωματά. Sed putarim potius de opsoniis eo loco dici, quam de ipso vase: sicut et ap. Athen. 10. Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλὼ τὸν λόγον, ὡς ἂν κοιναῖς παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχῇσιν τὸ θέατρον, Bud. interpr. Quasi novis ferculis aliunde accersitis. Pro Vase capitur et Matth. 23, (25.) Τὸ ἐξώθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidem a Suida et Hes. exp. ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον, quæ synonyma sunt τῷ ὀψοβάφιον: licet Phrynich. τὸ ὄψον solum παροψίδα nominari debere scribat, non item τὸ ἀγγεῖον, i. e. τὸ τρύβλιον. Lat. quoque hoc vocabulo usi sunt, pro Vase sc., quod fuisse putatur patina concava in qua opsonia apponuntur. Juv. quam multa magnaue paropside cœnat? Martial. Cui portat gaudens ancilla paropside rubra Alecem. Suet. Galba, Ordinario dispensatori paropside leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisset. [Lobeck. Phryn. 176. "Thom. M. 694. Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Hutchinson. 11. Fischer. ad Palæph. 74. Mær. 297. et n." Schæf. Mss. * Παρόψιον, Lobeck. l. c.] Παροψίδιον, τὸ, Vile opsonium quod in mensa apponitur una cum pane comedendum, i. q. ὀψάριον, J. Poll. 6. c. 9. Ζωμοῦ καρύκη, καρυκεύματα, παροψίδια: his subjungit, Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ζωμοῦ εἶδος τι, ἢ, ὡς τινες, μάξης ἢ τις παρενθήκη ὄψον, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψημάτων.

Προσοψάμαι, i. q. ἐποψάμαι, παροψάμαι. Προσόψημα, τὸ, i. q. παρόψημα, ἐπόψημα, Diosc. 1, 12. de ulmo, Λαχανεύεται δὲ τὰ πρόσφατα τῶν φύλλων ἐψόμενα εἰς προσοψήματα, Olerum more ad opsonia usurpantur: 147. de gallæ speciebus, quas dysentericæ conferre scribit, τοῖς τε προσοψήμασι μιγνύμεναι, ἢ προαφεψόμεναι ὅλαι ἐν τῷ ὕδατι, Opsoniis additæ: 2, 81. de butyro, Μίγνυνται δὲ καὶ προσοψήμασιν ἀντὶ ἐλαίου τὸ νεαρὸν, καὶ ἐν τοῖς πέμμασιν ἀντὶ στέατος, Opsoniis additum olei vicem pensat, Opsonia eo condiuntur loco olei. Utitur hoc vocab. Athen. quoque et Eust. synonymum ei faciens προσφάγιον. Athen. inquam, qui ap. Aristoph. in loco quodam supra c., ὀψαρίοις exp. προσοψήμασι. Utitur Idem et in 'Οψον. ["Thom. M. 249. Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss. "Schol. Pind. N. 8, 36. Epulæ, Clem. Alex. 171. 377." Wakef. Mss.]

"ΟΨΟΣ, Hesychio" [et Photio] "μοχθηρὸς, Malus, Improbus."

II.

“Π, Nota decimæsexte ap. Græcos literæ, quam vocant π̄. Affinis ea est τῷ φ, in eamque mutatur sæpenumero, ut cum ἐφ' ὧ dicitur pro ἐπὶ δ̄, et ἐφοράω pro ἐπιοράω. Est etiam Numeralis nota, significans Octoginta, hoc modo, π̄. Acuti vero accentus apice præfixum π, denotat Octoginta millia, hoc modo, π. Majusculum etiam Π numeralis nota est, eum numerum, cujus initialis litera est, notans, πέντε, Quinque. Et reperiuntur interclusæ, quas quinques efferendas indicat: ut π̄ significat πεντάκις δέκα, i. e. πεντήκοντα, Quinquaginta: Π̄, πεντάκις ἑκατόν, i. e. πεντακόσια, Quingenta: Π̄, πεντακισχίλια, Quinque millia: Π̄, πεντάκις μύρια, Quinquaginta millia: quemadmodum fusiùs docui in Appendice de Numeris.” [“Porson. Phœn. 1277. :—“Perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, IT, Π, TI.” ibid. 1638. Bentl. in Callim. 1, 420. 459. Π. et TT conf., Aristoph. Fr. 273. Π loco digammatis præfixum, Græv. Lectt. Hes. 572. Sæpe verbis adhæsit ab initio, Jacobs. Anim. 240.” Schæf. Mss. Vide R. P. Knight’s Analytical Essay on the Gr. Alphabet p. 6.]

“ΠΑΙΑΝ, ἄνος, ὁ, Hymnus in laudem Apollinis, necnon Dianæ, secundum alios, qui caneatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, ac præsertim pestis, sive belli. Sed et parta victoria, aut in prælii congressu, caneatur: a ν. παύω, quasi πανάν. Thuc. Schol. (1, 50.) annotat, ante bellum quidem, Marti, post bellum autem Apollini præana cani solitum. Atque illum præana quidam ἐνάλιον appellatum perhibent. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 36.) Ἐδεῖπνοποιούντο τε καὶ εὐθυμούντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὥς εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιούντο: 2, (4, 10.) Ἐξάρχομαι παιᾶνα. Plut. Romulo (16.) Ἐπινικίου παιᾶνος ἐξάρχων: Lycurgo, (22.) Ἐξήρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος: de Pæane qui ante congressum canitur. Generalius autem παιᾶν de Hymno qui caneatur et alii cuilibet deo, adeo ut diis quoque inferis tribueretur. Xen. Ἑλλ. 4, (7, 4.) Ὑμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶν παιᾶνα. Quinetiam plur. numero Παιᾶνες generaliter Cantileuæ, et Hymni deorum, necnon εὐφημῖαι, et κῶμοι, Hes. Apud Eund. Παιᾶναι sunt οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες. || Ipse Apollo, ut testatur inter alios Macrobius. Interdum vero Quicunque medetur, remedium affert. Eur. (Hipp. 1373.) Καί μοι θάνατος παιᾶν ἔλθοι. || Metricus pes, qui est duplex; nam aut a longa oritur, quam tres breves consequuntur, aut a brevibus deinceps tribus, extrema producta atque longa: ut scribit Cic. ex Aristot. Vide meum Lex. Cic.” [“Valck. Phœn. p. 65. 730. Hipp. p. 313. Timæi Lex. 202. et n., Toup. Opusc. 1, 329. Jacobs. Exerc. 2, 53. Anth. 8, 94. 9, 186. 10, 131. 11, 111. Bergler. Alciph. 209. Zeun. ad Xen. K. II. 319. Wakef. S. Cr. 1, 90. Phil. 1348. Ilgen. Hymn. 300. ad Phalar. 280. Thom. M. 670. Markl. Suppl. 975. Iph. p. 202. Musgr. Hel. 178. ad Diod. S. 1, 553. Heyn. Hom. 4, 130. Ipse Apollo, ibid. Deus medicus, Ilgen. Hymn. 229. Pes metricus, ad Dionys. H. 5, 204.” Schæf. Mss. Cf. Serv. ad Æn. 10, 738. Schn. Lex. Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 632. Schol. Il. A. 473. Schol. Aristoph. Πλ. 636. Strabo 9. p. 645. Athen. 696. Dionys. H. 2, 54. 55. *Παιανικός, Eust. Il. A. p. 104. Athen. 696. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1761.] “ILLINC EST Παιανίζω, Pæanem s. Pæanas cano, Xen. (Σ. 2, 1.) “Ὡς δ' ἀφῆρθέσαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπέλσαντο καὶ ἐπαιάνισαν.” [“Timæi Lex. 202. et n., Valek.

Phœn. p. 730. ad Herod. 373. Zeun. ad Xen. K. II. 319. Thom. M. 670. ad Diod. S. 1, 553. 554. ad Lucian. 1, 849.” Schæf. Mss. “Fischer. Ind. Æschin.” Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 104. Schol. Aristoph. A. 1293. Lex. Xen.] “Παιανισμός, Pæanis s. Pæanum cantatio,” [Gl. Vociferatio. Strabo 9. p. 647. Dionys. H. 1, 104. * “Παιανισταί, Pæanum cantatores, Inscr. Gruteri 314, 2.” Kall. Mss.] “Ἀμπαιανίσαι, Hesychio ἀνιερώσαι, Consecrare: “per sync. pro ἀναπαιανίσαι.” * “Ἀντιπαιανίζω s. * Ἀντιπαιανίζω, Max. Tyr. 32. p. 119.” Boiss. Mss. * “Ἐμπαιανίζω, Herodian. 8, 2. i. q. παιανίζω ἐν τῷ στρατοπέδῳ.” Schn. Lex. Sed ibi simplex tantum verbum legitur, et quidem sine varietate, Καταβαίνοντες εἰς τὸ στρατόπεδον, ἥδη ἀνεθάρρῳσάν τε καὶ ἐπαιάνισαν.] “Ἐπιπαιανίζω, Pæanis cantu prosequor, “celebro, decoro.” [“Ad Diod. S. 1, 352.” Schæf. Mss. Cum dat., Heliod. 408. Cor. Cf. Philostr. 835. * Ἐπιπαιανισμός, Strabo 9. p. 516. Sieb.: vulgo perperam * Ἐπιπαιανισμός.] “Πιανεῖ στυγνῶ, Hes. θρηνητικῶ ὕμνῳ: ac si esset παιανι.”

“Παιών, ὦνος, ὁ, et Παιήων, i. q. παῖαν, de quo dictum fuit supra, Plato Epist. 7. Ἐφέροντο εὐθὺς πρὸς τὰ τεῖχη, παιῶνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Est etiam Apollinis epith., sicut “παῖαν, Paus. (Att. 34, 2.) Ὁ δὲ βωμός, Ἡρακλέους, καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι παῖωνος. Interdum “et de Medico dicitur. Aristoph. Πλ. (636.) Ἀσκληπιον παῖωνος εὐμενοῦς τυγχόν.” [Cf. Blomf. ad Æsch. Ag. 98.] “Est quoque Metrici pedis nomen, de quo in Παιᾶν dictum fuit.” [Herm. de Metris p. 354.] “At in VV. LL. dicitur esse Metri genus, perperam, et scribitur Παιών paroxytone: quam scripturam constat huic nomini convenire, cum significat Pannonem, i. e., eum qui est e Pannonia. Illud autem Παιήων est potius Poeticum, quo Medicus etiam significatur. Unde et παιήωνι μῦθῳ adjective ap. Nonn. (27, 18.) Salutari, Salutifero. “In Epigr.” [Magni] “παιονίη χειρ, Medica manus. “In Iisd. παιήονα βουλήν legimus. Hinc Παιηοσύνη, “Ars medica, Medicina, Medicatio, iatρεία.” [“Pier-son. Præf. ad Mær. xxi.” Schæf. Mss.] “Invenitur etiam Παιονίς σοφίη ex Epigr. pro παιήων. Ceterum hoc Παιήων est etiam Nomen proprium ejus “qui medicus deorum est, alius ab Apolline, secundum Hesiod. Vide Eust.” [“Παιών, Fac. ad Paus. 1, 132. ad Timæi Lex. 203. Valck. Phœn. p. 730. Hipp. p. 313. Ilgen. Hymn. 300. Wagner. Alciph. 2, 228. ad Phalar. 310. Thom. M. 670. Brunck. Aristoph. 3, 18. ad Diod. S. 2, 299. Παιήων, Valck. Oratt. 330. Ilgen. l. c. 299. ad Lucian. 1, 237. Wolf. Proll. 215. Wakef. S. Cr. 4, 66. Jacobs. Anth. 10, 278. 11, 378. 12, 170. 183. Heyn. Hom. 4, 129. 681. 5, 81. 169. 710. 7, 51. * Παιᾶων, Valck. Phœn. p. 65.” Schæf. Mss. Hymn. Hom. 1, 518. Οἱ τοὶ τε Κρητῶν παιήονες, i. q. αἰδοί. * “Παιηονίς, Jacobs. Anth. 11, 96.” Schæf. Mss.] “Παιωνία, herba Pæonia: quam et γλυκυσίδην vocat Theophr. H. Pl. 9, 9. ut ann. VV. LL., in quibus additur esse et Festum Apollini sacrum; sed non sine errore. Potius enim παιώνια hac in signif. “scr. fuerit, accentu in antepen. Παιωνία est etiam “Antidoti nomen, necnon Catapotii: de quibus lege Gorr., sed scribentem et hic in herbæ nomine “παιονία per o: cum tamen hæc scriptura potius “conveniat illi significationi, qua dicitur de Pannonia. Meminit et Ἀθηνᾶς Παιωνίας Paus. (1, 34, 2.) “Τετάρτη δὲ τοῦ βωμοῦ μοῖρα, Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας καὶ Ἰασσοῦς, καὶ Ἀθηνᾶς ἐστὶ Παιωνίας. || Est “item Παιωνία fem. a Παιώνιος: quod vide. || Παιώνιος, ὁ, ἡ, Ad medicinam valens, Ad medendum

“idoneus, Medicatorius, Medicator, Epigr. *χρονὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος*, Aurum ad medendum amorī
 “valet, Aurum est amoris remedium. Item *παιωνία*
 “*χείρ*, Medicatoria manus s. Medicatrix. Sic *παιωνίαις χερσίν*, Aristoph. (A. 1223.) Apud Hes.
 “legimus *Παιώνια*, φάρμακα ἱατρικὰ, ἢ θεραπείαι:
 “item *Παιώνιον*, ἱασιν, θεραπείαν: necnon *Παιώνιος*,
 “*Διώνυσος*.” [“*Παιώνιος* ἱατρὸς ἀνθρωπίνων ἀρρώστη-
 μάτων dicitur Jesus, Clem. Alex. 81.: φάρμακον di-
 citur Baptismus, 95. Orig. c. Cels. 112.” Kall. Mss.
 Soph. CEd. T. 1210. “Bibl. Cr. 1, 3. p. 48. Toup.
 Opusc. 1, 285. Valck. Hipp. p. 313. ad Herod. 588.
 668. ad Charit. 747. Antip. Sid. 5. Jacobs. Anth.
 9, 149. *Παιώνια*, (Festum Apollini sacrum,) Ari-
 stoph. A. 1213. *Παιώνιος*, Bibl. Crit. l. c.” Schæf.
 Mss. Marinus Proclo 31. p. 25. Boiss. Salutaris,
 Philostr. V. A. 2, 551. * *Παιωνεῖον*, i. q. ἱατρεῖον,
 Schol. Aristoph. A. 1211. item Photio ἱατρεῖον,
 θεραπευτήριον, ἢ σωτήριον φάρμακον. * *Παιωνιάς*, Anal.
 3, 58. * *Παιωνίς*, Orph. H. 50, 14. * *Παιωνικός*,
 Schol. Aristoph. Ἰππ. 303. Demetr. Phal. c. 41.
 “*Παιωνικόν*, Metri genus, Hephæst. Enchir. ad Ari-
 stoph. Schol. Aristoph. Πλ. 637.” Kall. Mss.] “*Παιό-*
 “*νιος* male in VV. LL. pro *παιώνιος*, quod vide.
 “Sic *παιονία* herba et *Παιωνικός*, pro *Παιωνία*, et
 “*Παιωνικός*. At *Παιονία* per o est Pannouia: sicut
 “*Παίονες*, Pannonii, habens nom. sing. *Παίων*.”
 [* “*Παίονιος*, Ænigma 5. ad Mær. 278. * *Παιονίς*,
 Jacobs. Anim. 191. Anth. 9, 228. 230. Heringa
 Obs. 193. ad Charit. 248. ad Lucian. 1, 395.” Schæf.
 Mss. *Παιωνικός*, Schol. Aristoph. A. 1293. Strabo
 14. p. 942. * *Ἀπαίων*, i. q. ἀπαιώνιστος, Soph. Sto-
 bæi Phys. p. 1008. ἀκτή.] “*Παιωνίζω*, i. q. *παιανίζω*,
 “Thuc. 2, (91.) Ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νε-
 “*κηκότες*.” [Herod. 5, 1. Ἐπαιώνιζον κεχαρηκότες.
 “Ad Timæi Lex. 203. Valck. Plcen. p. 730. Zeun.
 ad Xen. K. Π. 319. ad Herod. 373. Athen. 1, 25.
 Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. ad Diod. S. 1,
 554. Brunck. Aristoph. 1, 217. Kuster. 108. ad Lu-
 cian. 1, 849. Schneid. Anab. 66. Thom. M. 670. Wakef.
 Alc. 431.” Schæf. Mss.] “*Παιωνισμός*, i. q. *παια-*
 “*νισμός*,” [Thuc. 7, 44. “Fischer. ad Weller. Gr. Gr.
 1, 64.” Schæf. Mss. * *Ἀπαιώνιστος*, δύσφημος, Euri-
 pides Hesyehii.] “*Συμπαιωνίζω*, Simul pœanem
 “cito, Polyb. (2, 29, 6.) Τοῦ παντὸς στρατοπέδου
 “*συμπαιωνίζοντος*, Simul clamorem tollente, lætum
 “pœana canendo: ut fiebat in victoria. Vide *Παιω-*
 “*νίζω* et *Παιανίζω*.” [In Polybii l. c. hodie legitur
 * *Συμπαιανίζω*. “*Συμπαιωνίζω*, Liban. 2, 49.” Boiss.
 Mss. “Demosth. 380.” Seager. Mss.]
 “ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ, Qui est e tribu Pœaniensi: ut
 “Demosthenes *Παιανιεύς*. Vide Suid.” [Phot. *Παια-*
 “*νιεύς* καὶ * *Παιονίδαί*· δῆμοι διττοὶ εἰσι *Παιανιέων*,
 “*τῆς Πανδιονίδος φυλῆς*· οὓς Διόδωρος καλεῖσθαι φησι
 “*Παιανίαν καθύπερθε* καὶ *Παιανίαν ὑπένερθε*· τὸν
 “*δὲ δημότην* ἐκατέρου δήμου καλεῖσθαι ὁμοίως *Παιανιέα*·
 “*διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν*· δῆμος δὲ ἐστὶ καὶ
 “*οὗτος τῆς Λεοντίδος*.]

ΠΑΙΣ, δὸς, ET Πᾶς, ἴδος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas per
 dialysin, Puer, Puella, Od. Σ. (215.) Πᾶς ἔρ' ἔων,
 καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, Dum puer adhuc
 esses, magis etiam prudentia consilia in mente ver-
 sabas, Il. H. (235.) Μῆτι μὲν ἤντε παιδὸς ἀφανροῦ
 περήνιζε, Ἡὲ γυναικός. Atque ut hic παῖδα et γυ-
 ναῖκα conjungit, sic et alibi: A. (389.) Οὐκ ἀλέγω,
 ὡς εἴ με γυνὴ βάλει, ἢ παῖς ἄφρων. Accus. autem est
 παῖν. Sæpe vero ap. Hom. legitur νήπιος, interdum
 et νηπιᾶχος additum huic nomini παῖς s. πᾶς. Qui-
 netiam, Παῖδα νέον γεγαῶτα, dixit Od. T. (400.) i. e.
 Puerulum recens natum: qui uno verbo βρέφος ap-
 pellatur; nam βρέφος proprie esse τὸ ἄρι γεγονός,
 docebo ex Aristoph. Gramm. v. Παιδάριον. In so-
 luta quoque oratione frequentissimus est hujus usus
 pro Puer; adeoque in plerisque Proverbialibus di-
 ctis hanc signif. habet: Δὲ παῖδες οἱ γέροντες, Bis
 pueri senes; et pro eod., Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες,
 Rursum pueri senes: unde lingua hæc, ut est in no-
 minum compositione felix, finxit etiam παλμπαίδες:
 appellans παλμπαίδας γέροντας, Repuerescentes. Et,

A Μὴ παῖδι μάχαιραν, Ne puero gladium: subaudiendo
 Tradas, Committas. Et, Καὶ παῖδι δῆλον, Vel puero
 perspicuum est, Proverbiale dictum, quod Plat. Dio-
 nysio Tyranno ascribit, (7, 307.) Διονύσιος δὲ ὁ τυ-
 ραννος ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δὲ
 ἄνδρας ὀρκίοις ἐξαπατᾶν, Dionysius autem tyrannus
 jubebat pueros quidem talis, at viros jurejurando
 fallere. Huc vero pertinet atque adeo ad dicti hu-
 jus expositionem facit, quod ap. Max. Tyr. legitur
 p. 118. meæ Ed., Παῖδες περὶ ἀστραγάλους σπουδά-
 ζοντες: 130. Πῶς οὖν οὐκ ἂν ἦν καταγέλαστος γέρον
 ἀνὴρ καὶ φιλόσοφος, συναστραγαλίζων τοῖς παισίν;
 Ceterum in quodam Platonis l. Cicero παῖδα Pu-
 sionem maluit quam Puerum interpretari, p. 129.
 mei Lex. Cic. Ut porro Lat. dicunt, A puero, pue-
 ris, pro Ab ætate puerili, ita et Græci ἐκ παιδός,
 παίδων. Affertur vero et ἐκ νέων παίδων, e Plat.
 Invenitur certe et ἐκ μικρῶν παίδων, ap. Aristot. Pol.
 6: quo Lat. modo dixerunt, A puero parvo, s. po-
 tius Parvulo, aut etiam brevius A parvulo. Dixe-
 runt pro eod. et A puero pusillo. Utroque est usus
 Plaut. Herodian. vero dixit etiam ἐν παιδί, ad ver-
 bum, In puero, pro In puerili ætate, In pueritia: 6,
 (8, 2.) Πρότερον μὲν ἐν παιδί ποιμαίνων, ἐν ἁκμῇ δὲ
 ἡλικίας γενόμενος κ. τ. λ. Apud Xen. autem legitur
 etiam ἐκ παίδων ἐξελθεῖν, item ἐκ παίδων εἰς ἥβην
 ὁρμᾶσθαι: Ἀπ. 2, (1, 21.) de Hercule Prodicī, Ἐπεὶ
 ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὁρμάτο, Cic. Cum primum pube-
 sceret. Apud Eund. habemus Ἑλλ. 5, (4, 25.) Ἡλι-
 κίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων: K. (2, 2.) Τὸν ἤδη ἐκ
 παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Apud Plut. autem,
 Ἐκ παίδων γεγονότας ἔτος δεύτερον. Ceterum excipi
 ἡλικίαν, Ætatem, παῖδες ab ætate μειράκιον constat
 cum ex aliis ll., tum ex his: Xen. Σ. (4, 17.) Ἐπεὶ
 ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ
 ἀνὴρ καὶ πρεσβύτερος, Plut. Alcib. (1.) Καὶ παῖδα
 καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συναντήσαν τῇ ἡλικίᾳ.
 In alio autem Xen. loco παίδων ætati proxima est ἡ
 τῶν νεανίσκων: K. Π. 8, (7, 3.) Ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν
 τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεὶ
 τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος,
 τὰ ἐν ἀνδράσι. Ubi observa obiter et hoc, tribui
 ἥβην iis qui inter παῖδας censeri desinunt, sicut in
 quodam, quem ex eo protuli paulo ante, loco. Quos
 ideo te considerare jubeo, ut non mireris ap. Eund.
 alicubi παίδων ἡλικίαν excipi ab ætate τῶν ἐφήβων:
 K. Π. 1, (2, 4.) Ἐν μὲν παισίν, ἐν δὲ ἐφήβοις, ἄλλο
 τελείοις ἀνδράσιν, ἄλλο τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη
 γεγονόσι. At de Puella dictum παῖς, Xen. Ἑλλ. 4, (1,
 8.) p. 298. meæ Ed. Κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα:
 paulo aute τὴν παῖδα περὶ ἀγαγεῖν, ubi animadvertite
 παῖδα vocari Eam quæ nubuit. Sic enim et Lat. Puella
 plures interdum nata est annos quam is qui vocatur
 Puer. In VV. LL. ex Æschin. Epist. affertur παῖς
 ὑπέρωρος, pro Puella jam grandi atque Exoleta virgine,
 Plaut., sed pro Filia ibi sumitur fortasse. In lisd. e
 Dem. (540.) παῖς κόρη. Dicam autem de hoc nomine
 et in Ἀππα post Πάππας.

Παῖς, Puer, i. e. Servus s. Servulus, Pedisequus,
 Aristoph. (N. 18.) ἄπτε, παῖ, λόχων. Plato Char-
 mide, Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, καλεῖ
 Χαρμίδην. Sic Propert. 3, 22. I, puer, et citus
 hæc aliqua propone columna, Et dominum Exquiliis
 scribi habitare tuum. Et ap. Horat. Demetri, (puer
 hic non læve jussa Philippi Accipiebat,) abi, quære
 et refer etc. Cui similis omnino est usus nominis
 παῖς ap. Athen. 10., ubi dicitur, τρέχε δὲ, παῖ. Dem.
 Ἐξήρτησεν ἂν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας.
 Rursus ap. Athen. quidam, Πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους
 παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε, Assecclas, Bud.: pro quæ
 interpr. facit locus Plat., quem modo protuli, ubi
 qui dictus fuerat ἀκόλουθος, vocatur παῖς. Et Ari-
 stot. Polit. 6. dicit inopes cogi uti uxoribus et παισὶ
 tanquam ἀκόλουθοις, ibi accipiens παῖς pro Liberis
 qui obeant ministeria convenientia παισίν, i. e. ἀκολού-
 θοις. Possit tamen aliquantum impropria hoc qui-
 dem loco videri assecclarum appellatio, i. e. ἀκολού-
 θων, cum eos, qui λαμπτηροφόροι essent, i. e. facce
 prælucerent, ut Idem vertit, præire, non sequi oport-
 teret, i. e. προηγέσθαι, non ἀκολουθεῖν. Hanc autem